

C:\Users\Plazma\Desktop\A\JFK09_-_Zatmení.pdb

PDB Name: Zatmění
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.5.2007
Modification Date: 12.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

agent
John Francis Kovář
9
ZATMĚNÍ

Jan Hlávka
PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Copyright © Jan Hlávka, 2007
Cover Art © Jan Doláček, 2007
Design © Jan Doláček, 2007
Edition © 2007
All rights are reserved

Od: KILLERa Kvantový Inteligentní Interrealitní Retranlátör EF báze HU--MAN IV tech
Komu: GODovi - Centrální Nad-inteligenci EF
Subjekt: Agent John F. Kovář
Vyhrazení: Materiál nepřístupný lidem
Agent John F. Kovář:
Statut: přerušená rekonvalescence
Rekapitulace: Velmi úspěšně vyřešil problém katalogizovaný pod ná-zvem Kalibr .45, a to i přes nepředpokládanou indispozici Vincenta Vegy. Bohužel se dostal do střetu s globální vědeckou politikou agen-tury - viz relokační zygonytem zmutovaných nedospělých humano-idních jedinců do laboratoří.

Společenská analýza týmu Bytewské okolo JFK na požadavek Cent-rální Nad-inteligence GODa:

Ljuba Bytewská objevila a angažovala ve svém oddělení Dexter Whi-tackera, a to navzdory zápornému posudku psychologů. Překvapivě se osvědčil jak po vědecké, tak i akční stránce. Provéřit úroveň soci-ální inteligence Bytewské - podle jejích posledních úspěchů sahá da-leko za hodnoty posledního platného osobního profilu. Vztah Vincenta Vegy a Johna Francise Kováře se upevnil na úroveň nemanipulovatelnou Agenturou (bez použití sofistikovaných drog čtvrté generace), v terminologii polních psychologů je označován ter-mínem "na život a na smrt". Nutno uvážit při dalším rozdělování úkolů. Nikdy je nestavět proti sobě!
Loajalita J. F. Kováře vůči Agentuře umenšena. Vést v patrnosti a dále zkoumat.

Poznámka: Při dalším nasazování agentek na JFK brát v úvahu jeho zatím nevysvětlenou "psychologickou i sexuální afinitu" vůči opač-nému pohlaví. Při případném dalším vyšetřování upřednostnit psy-chopatické nebo alespoň psychologicky maskulinní typy agentek, aby byla zaručena loajalita a spolehlivost s pravděpodobností větší než devadesát procent.

KILLER

Poznámka: materiál není určen do lidských rukou, mohlo by ovlivnit deformace kauzality.

"Teď čaromocná chvíle noční jest, kdy zejou hřbitovy a samo peklo mor dýše v svět, teď vroucí krev bych pil a konal kruté dílo, nad nímž den by chvěl se hrůzou.
Hamlet, III. 2.

PACIENT C 384

Noční můra narazila na drátěnou klec žlutě zářící žárovky a ve spirále spadla do klína muže sedícího na vypolstrované podlaze. Toho to zaujalo. Pokusil se natáhnout a dotknout se jí, ale marně, v utažené svěrací kazajce stěží dýchal. Se značným úsilím nakonec ohnul trup i ovázanou hlavu, aby na můru dokázal aspoň fouknout. Proud vzduchu ji shodil na zem, podařilo se jí ale narovnat pošramocená křídla a nejspíše vzlétnout k zamřížovanému okénku u stropu. Zmizela ve tmě a v mužově tváři se objevil nepřítomný úsměv. Jako by někde hluboko litoval, že nemůže udělat totéž, ale nakonec jen opřel hlavu O stěnu a propadl se zpět do mlhavé, příjemně teplé prázdnoty.

Na chodbě zatím ošetřovatel Pelc prováděl rutinní obchůzku. Noc byla klidná a slabý řev těch pár magorů, kteří se navzdory koňským dávkám sedativ ještě drželi při vědomí, ať už to znamenalo cokoli, nemohl pohodu narušit. Pelc pro formu otevíral okénka pod chorobopisy zavěšenými na dveřích a kontroloval obyvatele cel, většinou se jen váleli na podlaze, stejně jako vždycky. To mu vyhovovalo. Dávno už, je nepokládal za lidi, stačilo mu, když žádného nenapadlo, aby si třeba pro zábavu ukousnul jazyk, protože kdo by asi uklízel ten binec ...

Zastavil se i u cely s číslem 19, a tentokrát se dovnitř díval déle. Zvláštní, ten chlap vypadal dost neškodně na někoho, kdo měl nadělat, takovou spoušť. Když ho přivezli, blábolil něco o spiknutí, prý dozíral na bezpečnost světů nebo co, ale obvyklá dávka na uvítanou ho zklidnila bez problémů. Pelc to soukromě tipoval na schizofrenii, možná vylepšenou nějakým svinstvem, i když na feťáka se zdál dost

PACIENT C 384

v kondici, ale co. Odtud pacienti beztak odcházeli jen dolů do már-nice, a doktoři neznali ani jeho jméno ...

Pelc dokončil obchůzku a rychle prošel kolem dveří na pravé straně chodby. I tady byly cely, jenže bez oken, s mnohem bytelnějšími dveřmi opatřenými varovným znamením měsíčního srpku. Správně měl zkontrolovat i ty, ale tak hloupý nebyl. Na tyhle zmetky žádná sedativa nezabírala a on si pamatoval chlapa z denní směny, který tam loni vstrčil ruku - teď se dloube v nose kovovou protézou.

Otevřel dveře služebního pokoje a kývl na parťáka Branderse.

„Všechno v pohodě. Tak co, už funguje?“

„Houby funguje!“ odsekl Branders, skloněný nad malým televizírem, obrazovka zářila mihotajícím sněhem. "Krámmusel zkapat dnes-ka! Vsadil jsem na ten zápas pět stovek!"

"Smůla. Zkusil jsi volat dolů? Třeba je to ve vysílání."

"Ale jo. Nikdo to nebere, zase tam chrápu nebo co ... sakra!" Branders korunoval kletbu ranou pěstí, po které obrazovka zhasla definitivně, Pelc jen přikývl.

"No co, zjistíš, že jsi prohrál, až ráno ... udělám kafe,"

Branders se rozvalil na prošoupaném gauči a sáhl po novinách v rohu.

"Hele!" zadíval se na titulek. „Tak on to Erskin nakonec přeci projel!"

„No a?“ mávl Pelc otráveně rukou. „Sejde na tom, jestli ty bestie krmí von nebo někdo jinej? Kdyby aspoň chtěly pochcípát ty, co jsou tady, mám z nich kopřivku."

"Nebud' rasista, brácho!" zasmál se Branders. "Všichni nejsou zlí."

Sousedovic kluk loni v únoru spadl do řeky, krátil si cestu z kina a neu-neslo ho to. Jeden šel náhodou kolem, skočil tam a vytáhl ho zpod ledu, jako nic. Nebejt jeho, měl to spočítaný, kdo jinej by to dokázal?"

Pelc se jen ušklíbl. Měl na věc svůj názor, který jedna pitomá his-torka rozhodně nemohla změnit, ale než vymyslel odpověď, vzduch bez varování profízlo ostré zazvonění.

„A sakra!" Branders vyděšeně vyskočil a Pele rázem zapomněl na kafe.

Nebylo moc lidí, kteří by v půl druhé ráno chodili na střežené oddělení vězeňské psychiatrie, šeptalo se však, že nový primář má takové akce v oblibě, a nenahlíží příznivě na zábavu v pracovní

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

době, o chlastu nemluvě. Branders se rychle pokusil uklidit pod gauč televizi, jednu prázdnou a druhou ještě neotevřenou láhev slivovice, zatímco Pelc vyletěl z pokoje jako střela ve snaze ná-vštěvu zdržet. Poklusem se hnál chodbou k zamčené mříži na konci ... a strnul.

Na druhé straně nestál nikdo. Zšeřelá chodba byla až k zátáčce úplně prázdná, jen mrtvé ticho, náhle přerušené dalším zazvoněním. Pele ner-vózně došel blíž, ale neviděl nic. Nevěřil na strašidla, přesto cítil, jak mu náhle naskočila husí kůže, Branders zatím dokončil provizorní úklid a vy-strčil hlavu ze dveří, na jeho tázavé gesto však Pelc jen pokrčil

rameny.

V tu chvíli zvonek zazvonil potřetí.

Pelc váhavě natáhl ruku ... a najednou mu svítilo. Někdo z těch lem-plů dole se nejspíš nudí a vymýšlí vtípky.

Přimontovat na zvonek dál-kový spínač a vyděsit někoho, děsná legrace. Nejspíš ten vůl Vácha, byl elektrikář, vyznal se v takových věcech. Pele vztekle vydoloval z kapsy klíč, vrazil ho do zámku a trhnutím otevřel dokořán. Jen po-čkej, dobytku, nadělám ti z toho pimprlata a pak ...

Shora, z místa přímo pod stropem, se jako blesk vymrštila ruka v ru-kavici, chytila ho za vlasy a trhla jím obrovskou silou dopředu. Ne-stačil se ani podívat, když narazil čelem do boku mříže, zadunělo to jako dobře odlitý zvon, v bezvědomí se složil a klíče mu vypadly z ruky.

Branders to celé viděl, a na to, kolik už vypil slivovice, zareagoval pozoruhodně hbitě. Tryskem vystartoval k tlačítku alarmu na opač-něm konci chodby. Zdálo se, že to stihne bez problémů, ale dříve než se pohnul, tak otevřenou mříží prolétl stín. V děsivém tichu se mihl chodbou, jako by se ani nedotýkal země, a dostihl Branderse právě, když natahoval ruku po alarmu. Neudeřil. Prostě ho v plném běhu chytil za límec a mrštil jím dopředu, ošetřovatel narazil do zdi vedle tlačítka a jak dlouhý tak široký se skácel, nos zlomený, ruce i nohy rozhozené. Pachatel, vysoký muž s ryšavými vlasy, vydechl úlevou.

"To bylo o chlup. Skvěle, Falku!"

Zpoza mříže se elegantním skokem spustil chlap v černém, který vi-sel jako netopýr za jednu ruku a nohu na stropní konzole, aby nepo-zorovaně dosáhl ke zvonku.

"Dobrá práce, Dany," přikývl. "Tak pohyb!"

PACIENT C 384

Chytil bezvládného Pelce za límec a jako balík špinavého prádla ho táhl chodbou, zatímco Dany učinil totéž s Brandersem. Z chodby ve-šla ještě vysoká žena, beze slova zavřela mříž a došla ke služebnímu pokoji, kam Falk s Danym uklidili oba muže. Dany zamkl, s puntič-kářskou pečlivostí zlomil klíč v zámku a narovnal se.

"Páni, to je díra," zhodnotil spoře osvětlenou chodbu. "Kde ten chlap vůbec je?"

Falk pokrčil rameny: "Nevím. Hauser říkal, že poldové jméno ne-mají, zkusíme papíry."

Začali zkoumat chorobopisy na dveřích a po chvíli Dany kývl.

"Hele, tady. Žádný jméno, jenom pacient C 384."

Falk otevřel okénko cely 19 a zadíval se na muže, zhrouceně sedícího v rohu.

"To bude asi on. Sef, zvládneš to? Podle Borise jsou dveře napojené na alarm, radši bych otevřel potichu."

Žena v černém neodpověděla. Jen položila dlaň na plášť elektro-nického zámku, v jejím obličejí se na okamžik objevil stejně nepří-tomný výraz jako u pacienta uvnitř ... a prsty se jí s jistotou rozběhly po číselníku.

"Šikovná!" ocenil Dany, když dveře cvakly a kontrolka nad zámkem se rozsvítila zeleně.

Falk trhnutím otevřel a s odporem zadržel dech před oblakem per-fektně smíchaného zápachu moči a špitální dezinfekce.

"Hej!" zatřásl muži ramenem. „John Kovář! Jsi to ty?!"

Oslovený nereagoval. Až po chvíli otočil hlavu a po tváři se mu rozlil přihlouplý úsměv.

„Ahoj. Z jakýho seš vesmíru?"

Falk zůstal stát jako uhranutý a Dany vyprskl smíchy. "No nazdar, to je troska! Kdo chce, proboha, tohle zachraňovat?"

„Nevím. Ale za šest set litrů je mi to fuk, i kdyby to byl třeba Charlie Manson," odsekl Falk. Žena za Danym rychle přelétla řádky choro-bopisu.

"Thorazin, haloperidol, podívej ty dávky. To by uzemnilo slona, a ten obvaz ... neříkal Hauser, že může mít ránu na hlavě?"

„Říkal“ souhlasil Falk. „To bude on. Tak pohyb."

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

Zvedl Kováře za kazajku na nohy, ale Johnovi se okamžitě podlo-mila kolena a bez odporu sklouzl zpátky na zem.

Překvapeně se tomu zachechtal.

"Hele, já jsem nějak lehkej! To musel bejt pořádněj mejdan ... "

„Jo, to byl,“ kývl Falk úsečně. "Hosty z něj vezli rovnou na krchov ... musíme ho nést."

Chytil Kováře za konce kazajky a s ostrým zvukem ji roztrhl jak sta-rou ponožku. Žena mu pomohla vymotat z cárů ruce, zavadila po-hledem o masivní prsten na Kovářově levém prostředníčku, a pak si přehodila jednu jeho paži přes rameno a držela. V této pozici doká-zal John jakž takž stát, jen se opile kymácel. Zamžoural a pokusil se zaostřit na její tvář, pořád mu plavala v té protivně mlze.

"Díky, krásná dámo. Bojím se, že jsme nebyli prezd ... pžeš ... pre ...

jak se jmenuješ, kotě?"

Dany vyprskl, ale stačil její pohled a úsměv mu zmrzl na rtech.

"Sefora," odpověděla krátce.

Měla hluboký hlas s podivným cizím přízvukem.

"To je ale divný jméno. Jak ten ... řeckej květináč. Já jsem John ...

Kovář... JFK. Ty, podrbeš mě na zádech? Nemůžu si tam"

"Později," přerušila ho klidně. "Falku ... "

„Jasně."

Falk vytáhl z kapsy malou vysílačku. "Jak jste na tom?"

"Dobrý!" odpověděl někdo šeptem. "Tady Max. Na marodce jsme uzemili hlídku a otevřeli sejf, vypadá to na pět, možná osm litrů!"

„Fajn, máme toho chlapa. Dodělejte to a padáme."

"Rozumím. Kolik zbývá času?"

"Smyčka na kamerovým okruhu poběží ještě dvacet minut, poho-da. Hlavně ticho a klid."

Falk schoval vysílačku a mávl na Danyho: "Balíme."

"A co ostatní?" kývl Dany s pořouchlým úsměvem ke zbylým ce-lám. "Co kdybysme je pustili na vzduch"? Vypadalo by to, že se tenh-le jenom zatoulal... aspoň bude cvrkot."

"Nevím," zaváhal Falk, „kdoví, co je to za cvoky. Radši ne."

Přesto neodolal a otevřel záklopku na prvních dveřích po pravě straně.

PACIENT C 384

"Pusťte mě, hajzlové!" zaječel něčí překvapivě jasný hlas zevnitř. „Já jsem normální, chci vidět slunce!"

"Chudák!" Falk se soucitným výrazem mrkl na chorobopis. „Ten V-speed je svinstvo ... a tohle je vážně hnusná díra, nejvyšší čas-,"

Nedomluvil. Ticho bez varování prořízl výstřel a vzápětí druhý, ješ-tě hlasitější. O sekundu později se chodbou rozeřvala odporná, vy-chraptělá siréna a Falk s kletbou sáhl po vysílačce.

"Kdo to byl?! Který hovado-"

"Tady Eliot!" přerušil ho něčí vyděšený hlas. "Někdo tu je! Vystřelil na mě!"

"Pitomče!" utrl se Falk vztekle. „Za pět minut tu jsou poldové ... slyšíte?!"

"Jo, a ochranka jde nahoru!" odpověděl další hlas vyděšeně. "Rese-tujou bezpečnostní systém, vyhmátnou nás!"

"Nechte všeho a pryč! Každý jinam, sraz v úkrytu ... a kdo sejme poldu, nemusí se už vracet, se speciálkou nechci nic mít!"

Falk sklapl vysílačku a Dany nezúčastněně kývl stranou.

"S ním daleko neutečeme. Nenecháme ho radši tady?"

"A vybodneme se na šest set litrů?"

"Co, šest set tisíc?" John Kovář překvapeně zamžoural. „Dolarů nebo eur?"

"Zmlkni!" zavrčel Falk a rozpačitě se zadíval na Seforu. „Myslíš, že bys mohla-"

"Bez problémů," přerušila ho klidně. "Vezmeme to horem."

"Fajn. Zdržíme ochranku."

Falk se otočil, nedbalým pohybem vytáhl z opasku staře vypadající pi-stoli a zamířil zpátky k východu, John Kovář se za ním lítostivě díval.

"Počkejte! Já se chci taky prát!"

„Později“ slíbila Sefora znovu a táhla ho opačným směrem k nou-zovému schodišti. Kovář sotva pletl nohama, ale vlekla ho, jako by byl jen přerostlý hadrový panák, siréna jim dál řvala nad hlavami a do toho se rychle přidávala kakofonie dalších zvuků, ojedinělé výstřely, dupot a tlumené rány. Pozdvižení navíc probralo z letargie i ostatní obyvatelé cel, kteří se ihned ochotně zapojili svým řevem, ječením a více či méně srozumitelnými prosbami.

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

„Pomozte mi, tohle není můj svět!" kvílel někdo tiše z posledních dveří v chodbě a John Kovář zpozorněl... ale než se stihl zamyslet, Se-fora ho táhla dál, zastavili se až v mezi patře u okna, tentokrát ne zam-řížovaného, pouze zakrytého hustou drátěnou sítí. Sefora ho nepříliš ohleduplně složila na podlahu, chytla okraje rámu a trhla.

Zaskřípělo to a zapraskalo. Konstrukce rámu se viditelně zkroutila, z míst, kde byl zapuštěný do zdi, se sesypal oblak omítky. Sefora za-brala podruhé a horní skoba se vytrhla i s notným kusem zdi. Kovář na to zíral s ústy dokořán.

„Páni! Ty posiluješ?"

Selora neodpověděla. Ze zdi strhla hasicí přístroj a rozmáchla se jako kladivem, stačily dvě rány a zbylé skoby s lupnutím uletěly. Popadla mříž a vytrhla ji, současně se ozval dupat a od schodů se vyřítíl prv-ní chlap v černé kombinéze s pistolí v ruce.

"Bacha!" stačil zařvat. "Jsou to u-"

Sefora se otočila a bez přípravy po něm hodila přístrojem. Deseti-ki!ový válec ho srazil zpátky ze schodů, přitom s sebou strhl ještě dva další, chumel těl se s řevem kutálel dolů jako v grotesce a John Kovář se zachechtal, byla to legrace, jenom ta mlha ...

Sefora se vyšvihla do okna. Mávla a dřevěný kříž i se sklem vyletěl ven jako zátka z lahve, chodbou zavanul svěží vzduch. Letmo po-hlédl dolů.

"Jdeme!"

Kovář se opřel o zeď a s krajním úsilím se postavil, chytla ho a bez námahy vytáhla k sobě. Podíval se a zatočila se mu hlava, odhadl to na druhé, možná třetí patro. Sevřela ho pod rameny! měla chladné ruce a stisk hydraulického svěráku.

"Drž se."

John neřekl nic. Někdo uvnitř jeho blavy nezúčastněně zašeptal, že je to šílenství a oba se zabijí, ale bylo mu to jedno. Ne, vlastně to bylo zábavné, zahihňal se a najednou letěli dolů, kolem černá tma, v uších hvízdající vítr.

Dopadli na střechnu auta a Kovář měl pocit, jako by mu uletěl vršek hlavy a vybuchla každá kost v těle. Plech pod nimi se prolomil, okna explodovala v gejzíru střeptů.

PACIENT C 384

Sefora sklouzla a vyskočila rovnou na nohy, bez jediného škrábnutí, chytila Kováře v pase, hodila si ho přes rameno a rozběhla se, blízko nich se odrazily dvě kulky.

John se vzpamatoval, až když zastavili. Kolem vládla noc a ticho, jen v dálce bylo slyšet kvílení sirén. Sefora svalila Kováře ze zad a opřela ho o nějakou zeď, chladný vzduch příjemně čistil hlavu. Zadíval se na ni a poprvé si doopravdy všiml její tváře, bledé bez líčení, s tenkými rty, černými vlasy a modrýma očima. Nebyla ani udýchaná, jako by vyšla odněkud z divadla. Zpod blůzy jí vyklouzl stříbrný řetízek s plochým medailonem, ale schovala ho dřív, než si Kovář všiml po-drobností, a ostře se na něho zadívala.

"Za dvě hodiny svítá. Nečekej, že tě celou cestu ponesu."

"Ne. Díky."

John polkl a postavil se. Pořád byl slabý a všechno se s ním točilo, ale už to šlo. Kývl na Seforu a napadlo ho, že to byla nejdelší věta, jakou zatím řekla.

PÁR LITRŮ

John Francis Kovář si promnul třešticí hlavu. Obvaz si strhl už před chvílí, opatrně prozkoumal obrovskou bouli na temeni, ale nebylo to k ničemu, raději se věnoval okolí.

Do úkrytu dorazili jako poslední. Kam, to John vůbec netušil, většina cesty se mu ztrácela v zapomnění, vypadalo to jako nějaký za-vřený bar, omšelé stoly a židle, prkny zatlučená okna. Porůznu tu sedělo třináct chlapů, bledé světlo obstarávaly jen dvě žárovky u stropu a nálada tomu odpovídala, protože jedna židle zůstala prázdná.

"Kdo to viděl?"

Muž oslovovaný ostatními Falk, evidentně šéf, přejížděl pohledem z jedné tváře na druhou a z očí mu šlehal blesky.

"Viděl to vůbec někdo?"

„Já," ozval se zachmuřeně chlap s bradkou v opačném rohu, ale nevím, co přesně se stalo, utíkali jsme, on byl přede mnou a najednou ... "

„Víš jistě, že je mrtvej?"

"Měl jenom půl hlavy, tak co bys řek?"

Falk jen sevřel rty, ticho kolem se prohloubilo.

„No" ušklíbl se Dany, „takže nějaký šmejda z ochranky nejspíš ne-věděl co s vejplatou a našetřil si na extra kanón.

Rollyho je škoda.

„Jo!" vybuchl chlap s bradkou vztekle. "A nestalo by se, kdyby náš chlapeček udržel své dělo v kalhotách! Musel jsi tam zařít střílet, že jo, blbečku jeden?!"

„Někdo po mně šel!"

Světlovlasý mladík s trochu dětským výrazem rozhořčeně vyskočil.

„Říkal jsem, že z vedlejší střechy na mě střílel co jsem měl-"

"Sklapni! Chceš se jenom vykecat... někdo by musel předem vědět, že tam jdeme!"

"Správně. A když jsme u toho, jakpak to, Borisi, že jsi to neschytl taky?" vložil se do toho nenápadný muž vzadu.

PÁR LITRŮ

"Cože?" otázal se muž s bradkou, přestože jeho tón naznačoval, že rozuměl velmi dobře.

"No, říkáš, že jsi byl vzadu," vysvětloval muž klidně. "Tak proč to schytl zrovna Rolly?"

"Jak to mám vědět... co tím chceš, sakra, říct?!"

"Já nic neříkám. Jenom se ptám. A určitě nejsem jedinej, koho to zajímá,"

"Hele, ty-"

"Tak dost," přerušil je Falk stroze. „Borisi, vychladni. A ty, Pavle, nech si to do toho svého škváru, kecy Rollyho stejně nevrátí."

Boris cosi zavrčel a Pavel pokrčil rameny. "V pohodě. Edo, přines kečup. Mám žízeň."

Oslovený se rychle zvedl a zamířil k baru. Vylovil karafu růžové tekutiny, opatrně odlil do sklenice a donesl ke stolu.

Pavel ji do sebe obrátil na jeden hlt a vzápětí se zatvářil, jako by vypil kádin-ku louhu.

"Pfuj, chutná to jako kočičí chcanky s kličem"

"Žasnu, co všechno už jsi pili" ušklíbl se Boris.

Ale nikdo se nezasmál... a John Kovář znovu ucítil zamrazení. Co to bylo za lidi? Všichni mladí, vysocí, v tmavém oblečení s podivně bledými tvářemi, jako by trávili většinu času někde v podzemí. Vy-padali úplně normálně, ale on se stále nedokázal zbavit pocitu, že něco není v pořádku. Při Borisově poznámce si konečně uvědomil, co. Bylo to v jejich jednání, v tom jak seděli a pohybovali se, žádná zbytečná gesta, žádné vrtění na židlích nebo jiné bezděčné pohyby.

Vypadali jako precizně seřízené stroje nebo odpočívající šelmy, bylo v nich cosi tísnivého ... byli to vůbec lidi?! John sebou překvapeně trhl, jak ho tohle napadlo ...

"Přinesli jsme asi pět litrů červený," nabídl Eda ochotně. „A v Rollyho bedně taky něco bude, co si trochu dopřát? Přece dostaneme-" „Ještě nic nemáme!" ut'al Falk. "A Rollyho věci nech být, aspoň dnes-ka buď tak slušnej."

"To je pravda. Měli bychom se za něj pomodlit."

Tenhle hlas poznal Kovář okamžitě. Hned po příchodu se Sefora uklidila ke stolku v koutě, zády k ostatním. Na nikoho nemluvila

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

a Johnovi neušlo, jak si od ní všichni udržují nenápadný, leč patrný odstup. Po jejích slovech někdo vyprskl a Boris vztekle vyskočil.

"Tak ještě tyhle kecy mi tu chyběly! Jdu spát, už na to nemám ná-ladu!"

Vyšel ven, praštil dveřmi a Kovář slyšel souhlasné mručení. Falk se s povzdechem otočil.

„Sef, nemohlo to počkat? A co ty, pořád si nic nepamatuješ?" John pochopil, že ta otázka platila jemu, a jen se kysele usmál.

"Ne ... v jakým že jsme městě?"

Falk pochopil, že nežertuje, a zachmuřeně potřásl hlavou.

"V Plzni. Takže pořád nevíš, co ti stalo před tou cvokárnou?"

"Ne. Mám naprosté okno, nevíte něco vy?"

"Málo. Před třemi dny někdo přepadl Exxycorp, Erskinovu hlavní laboratoř. Zůstala tam hromada mrtvol a protože tě sebrali někde poblíž s bouchačkou a bez dokladů, spadlo to na tebe. Strčili tě na zotavenou do cvokhausu a víc nevíme."

John potlačil povzdech. Neměl ani potuchy, o čem mluví, a navíc chápal, že na vyptávání není vhodná doba, ne dokud kolem obchá-zí duch nebožtíka Rollyho.

„A vy? Jak jste se k tomu dostali?"

"Přes Hausera, to je jeden šibr, co nám občas sjednává kšefty. Tví lidi ho najali, aby tě dostal ven, a on to dohodil nám."

Kovář ucítil další varovné bodnutí. "Jaký lidi?"

„Neptal jsem se, máme dost svých problémů. Vědět, jak to skončí, hyl bych zvědavější, ale je pozdě, a dohoda platí, jsi tu. Tví kámoši slíbili šest set litrů minus provizi pro Hausera, schůzka je zítra. Dají je a jsme si kvit, víc mč nezajímá."

"A když nedají?"

"Tak moment!"

Falk vyskočil a najednou stál přímo před ním, Kovář si ani nestačil uvědomit, jak. Z jeho tichého hlasu mrazilo.

"Koukej, mně je fuk, kdo jseš nebo co jsi provedl. Ale Rollyho jsem znal dýl než jsi na světě a teď je mrtvý, takže jestli je to bouda, dob-fe si ji rozmyslí, protože i když tvý kámoši nezaplatí, pořád můžeme vycucnout tebe!"

PÁR LITRŮ

„V pořádku!" zvedl John smířlivě ruce. "Na mě se vztekáš zbytečně, vím ještě míň než ty. Ale i když to byl obchod - díky za pomoc."

Vypadalo to, že část Falkova vzteku vyprchala.

„Dobrý. Asi mi ujždí nervy ... a třeba ti pomůžeme, Sef, co jeho šaty?"

„Leží někde v policejním skladu. Tyhle dostal až po zatčení, jsou k ničemu."

„Hmm." Falkův pohled se zastavil na Johnově ruce. "A prsten? Ten přece musel mít už předtím."

„Možná."

Sefora položila knihu, kterou celou dobu četla.

„Půjč mi ho."

Kovář se pokusil vyhovět, ale nešlo to. Prsten seděl napohled volně, ale ať tahal jak chtěl, nemohl ho sundat, byl jako přilepený. Sefora zavrtěla hlavou.

„Tak mi podej ruku."

Kovář zaváhal.

"Proč?"

"Chci zjistit, co si pamatuje."

„Ten prsten?" John se málem rozesmál.

"Jistě. Sef je stopař - nejlepší, co znám mimochodem," Falk se na Johna zadíval, jako by nechápal nějakou zcela samozřejmou věc. "Ne-říkej, že jsi o nich nikdy neslyšel."

"Snad, nepamatuji se."

S pokrčením ramen podal Sefore ruku. Chladnými prsty mu sevře-la dlaň a ukazovákem přejížděla po hladkém kovu, v obličejí se jí zno-vu objevil prázdňý výraz.

"Není to jenom prsten," konstatovala po chvílce. "Má význam, něco ukazuje."

„Co?"

Nepatrně zaváhala, její prsty se pohnuly. "Něco, čeho se bojiš. Dala

ti ho žena. Blondýna, silnější postavy. Věříš jí. Říká ti to něco?"

Kovář zavrtěl hlavou. "Ne. Víš jméno?"

Další zaváhání. "Ljuba."

"To je mi povědomé!" vydechl John. "Určitě ji znám. Kdybych si vzpomněl..."

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

"Když ti ho dávala, byli tam i nějaký muž ... Ross. A profesor von Wonder."

Kovář jen zavrtěl hlavou.

"Něco po tobě chtěli. Měl jsi něco rychle udělat ... něco důležitého přinést, vrátit."

"Víš co?" otázal se Falk napjatě.

"Ne."

Sefora vydechla a pustila Johnovu ruku, náhle vypadala unaveně.

"Je mi líto. Ta amnézie smazává obrazy, ale je tam ještě něco, nějaká bariéra. Jako by ten prsten nebyl odsud."

"Jak, odsud?"

Sefora neodpověděla. Jen zvedla obočí a John se navzdory údivu usmál.

"Třeba je ten prsten zasnubní. Možná je Ljuba bohatá vdova a pla-tí vás ona, protože já nemám zrovna ani desetník."

Falk se na něj překvapeně zadíval: "Co pořád máš s těma prachama? Myslíš, že bysme šli do něčeho takového pro nějaký teploušský drobný?"

"Jak drobný? Šest set tisíc se mi zdá celkem dost."

"Matko, jakých šest set tisíc?!"

Falk zíral na Kováře s naprosto zmateným výrazem a ten si připa-dal, jako by se ocitl zpátky v blázinci, navíc postřehl, jak na ně stej-ně udiveně civí i všichni ostatní v místnosti. Něco tady rozhodně bylo špatně.

"Koukni," vypravil ze sebe, "říkal jsi, že my lidi slíbili šest set litrů, když mě dostanete ven, správně?"

"Správně, a?"

"A myslel jsem, že šest set litrů znamená šest set tisíc, přeci se to říká. Sakra! Čeho těch šest set litrů vlastně je?!"

položil John konečně tu správnou otázku, než však Falk stihl odpovědět, Dany u svého stolu náhle vybuchl smíchy, že ani nemohl promluvit.

"Falku, ty to nechápeš?!" kuckal ze sebe. "On nic neví! Je tak mimo, že vůbec nechápe, o co jde. Myslí si, že jsme normální teplouši!"

Z ničeho nic se začali šklebit i ostatní a najednou se všichni smáli nahlas a zírali na Johna Kováře, který se cítil jako klaun na naroze-

PÁR LITRŮ

ninové oslavě. Jediná Sefora nehnula brvou a Falk, přestože mu cu-kalo v koutcích, potřásl hlavou.

„V tom případě tě asi čeká malý překvapení. Víš, já i ostatní nejsme tak úplně ... běžný lidi. Vlastně se dá říct, že patříme k místní menšině."

„A k jaký? Bar u Modrý ústřice?" přinutil se Kovář zasmát, přestože mu veselo nebylo.

„Ne, trochu jiný. Víš, těch šest set litrů je vážně šest set litrů - šest set litrů krve. Protože já i ostatní ji tak trochu potřebujeme ... k pití."

„Co?!"

Falk rezignovaně obrátil oči v sloup. „Koukej!"

Dvěma prsty nadzvedl svůj horní ret... a John Kovář šokovaně zíral na dva dokonale bílé špičáky, o dobrého půl centimetru přesahující zbylé zuby ve Falkově dokonalém chrupu, zatímco se Dany znova zašklebil.

„Jsme upíři, už ti to došlo?"

PROTISTRANA

Robert Erskin zamyšleně zkoumal údaje na obrazovce počítače. Spleti-tá pavučina dceřiných firem, skrytých kont a krycích organizací na pěti kontinentech měla jen jediný účel: Utajit peníze. Erskin byl realista. Věděl, že až vyjde najevo plný rozsah jeho činu, rázem se stane jedním z nejhledanějších lidí na Zemi, a věděl také, že ho nikdy nechytí. V zá-suvce stolu měl už připraveny pasy na tři různá jména. Osobní tryskák ho čekal na letišti jen pár kilometrů odsud, během hodiny opustí vzduš-ný prostor Evropské unie, a pak měl před sebou karibské ostrovy, švýcarské plastické

chirurgie, tajná konta v afrických bankách. Jen v rovníkovém pásmu si vybudoval takovou síť, že mu tam patřily prakticky celé vlády. Na něho budou kráčí... uvědomil si, že už zase svírá v prs-tech ten malý kousek železa na řetízku u krku. Zabloudil pohledem ke Kateřině fotografii na stole a usmál se, hezky jedno po druhém.

Pomsta nejlíp chutná zastudena.

Ozvalo se zaklepání a do kanceláře vešel vysoký mladík v dokonale stříženém obleku, jak z reklam na mladého byznysmena.

"Zdravím, pane Viku," kývl Erskin. "Jak pokračují přípravy?"

"Uspokojivě. Naše záležitost v Pákistánu je vyřízena. A technici do-končili instalaci záložního zdroje energie. Pokud bychom to zařízení ještě použili, nedojde už ke komplikacím a zbytek úprav bude hoto-vý do zítřka. Nemějte obavy," ušklíbl se Vik spokojeně. "Nemají žádná podezření."

„Výborně. A Ferrelova banka?"

Vik se zadíval stranou. "Bohužel. Pan Ferrel se ukazuje být velmi tvrdohlavý. Zvýšili jsme nabídku už trojnásobně, přesto stále odmítá prodat svůj podíl."

"Mrzuté."

Ferrelův bankovní dům měl výbornou pověst a v Erskinově stroji představoval důležité kolečko. Bohužel Ferrel patřil mezi finančníky

PROTISTRANA

staré školy se všemi těmi hloupými etickými zásadami. Popravdě už začínal být dost otravný.

„Pan Ferrel má vnuka na Cornellu," nadhodil Erskin zamyšleně.

„Jednou jsem se s ním setkal, nadaný mladík. Dědeček je na něj prá-vem hrdý."

"Rozumím," Vikův levý koutek vylétl vzhůru. „Navrhujete něja-kou ... nehodu?"

„Ale ne, to že jsem řekl?" zavrtěl Erskin pobouřeně hlavou. "Jaká nehoráznost, jsme snad nějaká mafie? I když, teoreticky by podobná tragická událost jen uspišila odchod pana Ferrela do penze a jeho ná-stupce by byl mnohem přístupnější dohodě ... "

„Chápu. Zavolám našim lidem ve Státech."

Vik vyšel ze dveří a Erskin se zasmál. Svým způsobem se mu ten mla-dík zamlouval. Bylo příjemné, rozumět si s někým bez zbytečného vysvětlování, na druhou stranu nezapomínal na jeho zdravotní záz-namy. Zejména psychiatrický posudek byl poutavé čtení, pan Vik skrý-val pod seriózním zevnějškem choutky, kterým občas dal průchod, a za fakt, že to zatím prošlo bez následků, mohl děkovat jen otci, po-slanci Evropského parlamentu. Z toho důvodu ho Erskin držel zkrát-ka ... třebaže s tím soláriem měl dobrý nápad, to musel uznat.

Další návštěvník vešel do kanceláře bez klepání a rovnou si sedl do měkkého křesla proti stolu. Nikdo jiný by si tohle nedovolil ani ve snu, ale on to udělal naprosto samozřejmě. Robert Erskin se díval do jeho bledé tváře a znovu si uvědomoval, co pro něj ten muž zname-ná. Byl jediný, kdo od samého počátku znal celý rozsah jeho plánu, nenahraditelný spojenec. A cítil k němu takový odpor a nenávisť, že málem zvracel, kdykoliv na něho jen pohlédl. „Takže nemáte nic, Hesse," konstatoval. "Zdá se, že ta banda ne-schopných ubožáků, jak jste je prve nazval, vás pěkně doběhla,"

Úmyslně vkládal do slov největší výsměch, jakého byl schopný, přes-tože chápal, že je to pošetilé. Hesse za nic nemohl a situace, která vznikla, byla nebezpečná hlavně pro něj, ale Erskin si prostě nedo-kázal pomoci. Oslovený jen pokrčil rameny.

„Nemyslím. Byli rychlejší, dostali se k němu dřív. Nevadí. Vyzved-neme si ho zítřka."

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

„A do té doby všem řekne, co ví!"

"Kdyby něco věděl, už by to udělal. A brzy bude pozdě."

"Přesto, uvědomujete si, co se může stát? Právě teď, když jsme krok před cílem? Laboratoře jsou připravené, ale nemůžeme začít a pokud data nezískáme do týdne ... "

"Získáme je. Skončíme přesně podle rozvrhu .. , Ale co to slyším?"

Snad ne strach?"

Po bledé tváři stovky let starého mladíka se mihl pohrdlivý úsměv a Erskinem zacloumala vlna vzteku, stěží se ovládl.

„Ne!" odsekl. "Opatrnost, tu vy zřejmě neznáte. Mimochodem, v mrazáku dole našla služba tělo jedné laborantky.

Některý z vašich cucáků se už zase neudržel, že?"

V Hesseho tváři se objevilo znechucení: "Faffy, Dohlédnu, aby se to neopakovalo."

"To doufám. Vydržte se svojí bandou ještě ten týden. Pak se může-te vyřádit, moc rád se budu dívat jak vás naráží na kůl!"

Hesse ztuhl. Štíhlé prsty se mu napjaly, stříbrný medailon na krku se zachvěl, ale nakonec se jen usmál, v tom úsměvu však nebyl humor, jen zlá, chladná povýšenost.

"Děkuji."

Bez ohlednutí vyšel ven, v zádech při tom cítil Erskinův vítězný po-hled, V přední místnosti na něj už čekali dva muži. První, jehož vý-raz z jistého úhlu pozoruhodně připomínal krysu, se vesele zašklebil.

"Tak co? Dostal jsi nařezáno od šéfička? Dej bacha, abys příště nešel spát bez večere!"

Hesse neodpověděl. Udeřil bez přípravy, levou rukou, rychle jako kmitnutí motýlího křídla. Faffy přeletěl celé atrium, smetl květinový stolek a narazil do zdi. Zhrotil se na kolena a s rukou na ústech se rozkašlal, mezi prsty mu proudem tekla světle růžová krev, na podla-ze zazvonily oba vyražené špičky.

"To je za tu holku. Varoval jsem té už jednou, teď můžeš pít krev leda z hrnku. A pamatuj si: Příště tě zabiju!"

Hesseho hlas byl naprosto klidný.

„Ja-ká hol-ka! Vo-vo čem to mluvíš?“ koktal Fafty otrěseně, ale Hesse se otočil, věnoval jeden chladný úsměv vyděšené tváři Roberta

PROTI STRANA

Erskina, který vše sledoval prosklenými dveřmi kanceláře, a zamířil pryč. Druhý muž ho následoval, byl vyšší ale o poznání starší, s še-divějícími vlasy na skráních.

"Co se stalo?" otázal se mírně. "Neřešíme disciplinární otázky raději v soukromí?"

„Ano. Ale někdo potřeboval lekci. "

"Faffy je hlupák."

"Jeho nemyslím." Hesseho tvář zkřivil trpký úsměv. "Pan Erskin si zase rozhodl zavzpomínat na minulost."

Muž zachmuřeně potřásl hlavou.

"Nelíbí se mi to, Gerdi. Ty to nevidíš, ale ten člověk tě nenávidí.

Nenávidí nás všechny, ale tebe nejvíc, a je to pořád horší. Dřív nebo později se přestane ovládat."

„Výborně,“ přikývl Hesse, "už se nemůžu dočkat. Idiot! Viděl jenom spálenou mrtvolu v márnici. Já se ale musel dívat, jak-,"

Nedomluvil. Jen dlouze vydechl a zbytek věty zůstal pohřbený v jeho nitru, jako vždycky ... Jochen Merck si tiše povzdechl.

Zahnuli z hlavní chodby a prošli bezpečnostním uzávěrem do ko-ridoru podél laboratoří. Za prosklenými stěnami se v podtlakově chráněných prostorách už týden činili technici, Erskin nařídil ně-jaké stavební úpravy. Hesse nechápal proč, když to tu celé brzy ztra-tí význam, ale bylo mu to upřímně jedno, teprve po dlouhé chvíli znovu promluvil.

„A co ty, Jochene? Zdá se, že si dnes vezmeš zase volno, mám pravdu?"

„Asi. Stejně tu nejsem k ničemu.“

„Hmm ... stojí aspoň za to?“

Hesse přejel pohledem Jochenovo ležerní sako a pečlivě učesané vla-sy a jeho úsměv se nepatrně rozšířil.

„Doufám, že sis našel někoho svého věku.“

„To bych musel hledat příliš dlouho! Carpe diem, Gerdi, co záleží na stáří? Myslím, že bys to měl taky zkusit. Trávíš moc času prací a vzpomínkami. To není dobrá společnost.“

„Bez obav. Na rozptýlení bude čas, až skončím."

Jochen se tentokrát neusmál. „No, právě. Dělá mi starosti ... co končí.“

„Jak to myslíš?“

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

"Jak?" Jochen Merck se zastavil. "Ty se ještě ptáš, Gerdi? Skutečně se ti zdá správné, co chystáme, necítíš ani stín pochybností?"

„Ne.“

„To já ano, a velký. Copak vážně věříš, že tohle něco změní!"

"Změní. Probudí nás to!"

„Probudí? Nepřipadá mi, že bych zrovna spal."

„Opravdu?“

Hesse se zastavil.

„Jochene, podívej se na nás. Ztrácíme sami sebe, krok za krokem, a ani to nevidíme. Žijeme v jejich městech, posloucháme jejich záko-ny, místo krve se už živíme jejich umělým hnusem a zdá se nám to normální, dokonce správné! Sílu a nesmrtelnost měníme za pohod-lí, které nás ničí... řekni, čteš ještě noviny?“

„Někdy.“

„Já je čtu poslední dobou pořád. Víš, že projekt mapování genomu bude dokončen nejpozději do osmi měsíců? A víš, že v Americe už teď existuje firma, která nabízí rodičům předem si vybrat, jakého bude jejich dítě pohlaví? Všichni jsou z toho nadšení - zamyslel ses, kde to skončí?“

„Ne. Ale přiznávám, že vědecké zázraky už pro mě trochu ztrácí kouzlo, asi jsem jich viděl příliš mnoho.“

Jochen přesto zvažněl a Gerhard Hesse se naléhavě předklonil.

„Chceš vědět, co je už od úsvitu času v očích lidí ten nejhorší zlo-čin? Není to vražda, sodomie ani kacířství, to všechno dokážou omlu-vit, odpustit, dokonce se tím pyšnit. Ne, je to odlišnost. Přes všechny slavné žvásty o toleranci je odlišnost něco, s čím se u druhých nikdy nesmíří. Zatím neměli na vybranou. Ale teď drží konečně klíč k ate-liéru, jen začít tvořit. Nelíbí se vám synáček s hnědýma očima? Pích-ncme injekci a hned budou modré. Nebo maďam radši zelené? S po-litováním vám oznamujeme, že podle analýzy DNA bude vaše krásná dcera tak trochu lesba. Strašné, ale stačí tahle injekce a všechno bude, jak má být. To je ta jejich krásná budoucnost: Modroocí chlapečci , z katalogu!"

„Přeháníš,“ Jochen Merck se usmál. „Vím o lidech víc než ty, ale tak hloupí zase nejsou.“

PROTI STRANA

"Jsi naivní, Jochene. Jsou stádo, které chce jen dvě věci: pastvu a klid.

Zruš sociální podporu a cikáni budou stát fronty na injekce, až je bu-dou mít. Kolik negrů myslíš, že bude chtít zůstat negry, když vážně dostanou na vybranou? Kolik arabáku se bude radši na každém letiš-ti svlékat do naha, než aby se zařadili k většině? A my? Už teď nás předvádí jako ubohé, nemocné chudáky, za jak dlouho asi budou mít nějakou injekci i pro nás? Takovou, po které budeme zase normální?!"

„Máme svou vůli. Můžeme odmítnout."

"A ty věříš, že budou tak laskaví? Tisíce let jsme se živili jejich krví, vyhrávali nad jejich lovci, pronásledovateli,

inkvizitory, dokazovali jim, že jsme chytřejší, silnější - vážně myslíš, že nám to jenom tak odpustíš? Změkli jsme, nechali se omámit jejich pohodlím, a to nám zlomí vaz, konečně se jim povede, co nedokázali celá staletí. Právě teď je možná poslední šance to zastavit, vrátit nás zpátky k tomu, co skutečně jsme. To je důvod, proč to dělám - a přísahám Matce, Joche-ne, zabiju každého, kdo mi bude stát v cestě!"

ČEKÁNÍ

"Hej, ty! Kam, kruci, myslíš, že jdeš?!"

John Kovář ztuhl s rukou na klíce. Zamrazilo ho, přesto odpověděl klidně.

"Ven. Když se trochu projdu, třeba si vzpomenu ... "

"A zmizíš, než dostaneme zapláceno! To určitě - tady budeš!"

Borisův příkaz byl jasný, a pravdou bylo, že přesně to Johna napadlo, byť z jiných důvodů. Koutkem oka se ohlédl. Boris tu byl sám. Ne-vypadal ani ozbrojený, Kovář zaváhal... a stáhl ruku zpět. Ze svého útoku si pamatoval jen útržky, avšak to, jak Sefora holýma rukama trhá zazděnou mříž a skáče s ním ze třetího patra, zapomenout nedokázal, na rvačku s někým podobným se rozhodně necítil.

„Divný“ zavrčel, "Falk se nezmínil, že jsem tu zavřený."

"Nezájem. Žaluj mě!" ušklíbl se Boris a zavrtil hlavou. "Stejně, kam I bys chtěl jít? Nikoho neznáš, nemáš prachy ani papíry a seš hledanej.

Co bys dělal? Vyžíral popelnice a spal pod mostem, dokud tě nesba-lí a nehodí zpátky do cvokhausu?"

Kovář musel uznat, že v tom má pravdu.

"Kdybys si aspoň na něco vzpomněl!"

"Jo, máš to blbý" souhlasil Boris s neskrývanou škodolibostí. "Ale Sefora říkala, že traumatická amnézie většinou netrvá dlouho, tak se ti snad časem rozsvítí."

John zabloudil pohledem ke stolku v rohu. Tlustá kniha ležela tam, kde ji Sefora odložila, neodolal a zvedl ji. Byla vázaná v kůži a vypa-dala staře, bez jakéhokoli nápisu na desce. Nahodile otevřel a překvapeně zíral na sloupce znaků z úzkých šipek, nějaké klínově písmo.

"Bejt sebou, nedělal bych to. Jestli Sefora pozná, že jsi šahal na její krámy, povežeme tě kámošům na kripkáře, když budeš mít štěstí."

"Chápu," položil Kovář knihu. „Nic ve zlým, ale co je Sefora zač?"

Zdá se, že mezi vás nějak nezapadá."

ČEKÁNÍ

"Jo, to se už magorům stává. Z těch jejích keců jsou všichni na hlavu, kdyby do ní Falk nebyl udělanej, dávno by ji-"

V tu chvíli bouchly dveře a Boris rychle zmlk!. John se ostražitě na-rovnal, ale dovnitř se protáhl jen malý chlapík v bundě a vytahaných džínách.

"Klid, panstvo, to jsem já. Borisi, jak slyším, pořád ti to kecá. Bejt sebou, nechám Falka a Sef na pokoji, nebýt jich, jsme už všichni as-poň dvakrát tuhý."

„Mluv za sebe!" odsekl Boris, avšak přesto viditelně zkrotl.

Návštěvník mrkl na Johna.

"Tak ty jsi ten poklad? Včera to nešlo zrovna podle plánu, ale těší mě - já jsem Matyáš."

„John“ zavrtil Kovář hlavou. "Někde jsem četli že upíři bývají přes den spíš zalezlí."

„To bude asi tím, že nejsem upír,“ rozesmál se Matyáš. Jenom pro

Falka ... pracuju."

"Tak co?" zavrčel Boris. "Je velkej randál?"

Matyáš zvažněl.

"Ne. Prohlídl jsem noviny, zprávy i Internet a ani ťuk - nikdo se ni-kam nevloupal, nezbouchal ochranku a nepustil jednoho cvoka, všech-no je naprosto a dokonale v pořádku."

Kovář pochopil, že mluví o jeho včerejším útěku.

"Trochu divný, ne?" namítl.

"Jo," souhlasil Matyáš. „Hodně a napadají mě jenom dvě vysvět-lení. Bud' tvý kámoši všechno ututlali, anebo to stornovala spe-ciálka."

Tentokrát Boris neodpověděl, ale Kovář v jeho očích zahlédl úlek.

"Co je speciálka?"

"Speciální útvar ministerstva zdravotnictví pro kontrolu nemocí," ušklíbl se Matyáš. "Tak se to jmenuje úředně. Ve skutečnosti je to od-díl, co dohlíží, aby upíři nedělali bordel, a když ho udělají, aby o něm nikdo nevěděl."

"Jo," kývl Boris, "a moc se s tím nepárou. Poldové tě zavřou nebo zastřelí. Ale jak namíchneš speciálku, prostě zmizíš - takhle!" luskl prsty.

"Půlka toho oddílu jsou prej lidi a půlka upíři, elitní stopaři,

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

který krmí mاتیčka vlast, takže žádnéj kečup. Jsou jak smečka psů, ne- zbavíš se jich ve dne ani v noci, dokud tě nedostanou."

"Doufali jsme, že je to nebude zajímat," navázal Matyáš. "Speciálka neřeší klukoviny, jen velký průsery, ovšem tohle ticho ... "

Nuceně se usmál.

"No, mě to bude stejně brzy fuk ... ale hele, mám i dobrý zprávy!"

hodil na stůl noviny, palcový titulek hlásal: Rozsudek v kauze Exxycorp potvrzen. "Neřikal jsem, jak to dopadne?"

"Pche!" Boris se opovržlivě ušklíbl. "Cár papíru. Změní se kulový, Erskin skoupí konkurenci a zas bude všechno při starým."

To Kováře zaujalo. Zadíval se pod titulek na fotografii vysokého muže středního věku s buldočím výrazem ve tváři. Popisek byl struč-ný, jako by čekal, že každý přesně ví, o koho jde - Robert Erskin.

"Tak toho jsem měl přepadnout? A co vlastně je ... hemosyntetická reptura třetí generace?" přečetl slovní spojení z článku.

"Co, ty neznáš ani kečup?"

Boris se znova rozesmál, ale Matyáš trpělivě zavrtěl hlavou.

"Ale že upíři pijí krev snad víš?"

"Jo," ušklíbl se Kovář krivě, „to jsem už někde slyšel."

"No. A hemosyntetikum je prostě náhražka krve pro upíry, říkají mu kečup. První verzi prý vyrobil sir Francis Bacon někdy ve třináct-tým století, ale tahle je pochopitelně účinnější, pár loků tejdne a ne-potřebuješ ani kapku krve."

„A ten Erskin?"

"Erskinova firma, Exxycorp, má výhradní licenci na dodávky keču-pu v celý Evropský unii i Americe. Vyřezovali už majlant, ale taky proti sobě pošvali kdekoho, až padla kosa na kámen, pár malých výrob-ců je dalo k soudu. Táhlo se to osm let, ale teď' padl rozsudek - na základě antimonopolních zákonů Unie Erskin ztrácí výsadní právo na patenty a je povinen uvolnit receptury třetí generace konkurenční výrobě."

„Zajímavý. A kolik upírů tu vlastně je?"

„Dvě procenta světový populace, tak si to spočítej - a představ si ty prachy."

"Tak to má pan Erskin asi radost, ale co já? Proč bych přepadával jeho laboratoř?"

ČEKÁNÍ

"Jo, s tím ti neporadím," pokrčil Matyáš rameny. "Erskin je divnej patron, má pověst... ale to je na dlouho a musím jít. Jo, kdybys chtěl, doleva po schodech mám kutloch. Můžeš tam zalízt, když už tě ne-pustí ven."

"Díky, to se hodí" Kovář zavrtěl hlavou. „Stejně, jak to vlastně fun-guje? Chci říct, upíři a krev je jasné, ale co zbytek? Třeba slunce ... "

„Jo, to taky funguje," souhlasil Matyáš. "Slunce, UV světlo, rentgeny ... moc špatný."

„A rakve?"

„Myslíš bedny? Jasně, máme, docela moderní."

„Kříže? Česnek?"

"Cože vyprskl Boris. "Chceš nás dusit v kostele topinkama? Sakra, ty asi do cvokárny fakt patříš, že jo?"

John Kovář jen vydechl. „Myslím, že si půjdu radši lehnout. Něco mi říká, že dneska bude dlouhá noc. Nashle."

"Jo. Dlouhá a možná pěkně horká, chlapečku."

Gerhard Hesse seděl a nechával vznešené tóny hudby rozeznívat svou mysl. Před okamžikem měl ještě zavřené oči, ale otevřel je, když přes koncert uslyšel kroky.

"Otto," usmál se slabě. "Děje se něco?"

„Ne, majore, všechno je v pořádku. Je vám dobře?"

"Ano. A takhle mi už neříkej."

"Proč? Je to přece vaše hodnost."

"Byla. A nejsem na to nijak pyšný."

Lehce zesílil hudbu

"Víš, co to je?"

"Opera?"

Hesse se zasmál, hudba byla sice pro Ottu španělská vesnice, ale as-poň uměl být stručný.

"Správně. Verdiho Rekviem. Tahle část se jmenuje Dies irae, Den hněvu. Na podzim roku 1944 jsem ji slyšel zpívat vězně v Terezíně, Němci uspořádali koncert pro ty blázny z Červeného kříže, aby před-vedli, jak se tam Židům dobře žije. To už jsem věděl, jak to skončí, ale tohle mi otevřelo oči definitivně - druhý den jsem zběhl. Zvláštní,

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

že? Žijeme staletí a nikdo z nás nikdy nevytvořil nic takového. Někdy přemýšlím, čím to je ... možná kratší svíce vážně hoří jasněji. Panta-rei říkala-,,

"Kdo?"

Hesse sebou trhl. Až teď si uvědomil, že vyslovil její jméno, poprvé za dlouhou dobu. Zavrtěl hlavou. Mohl Ottu odbýt. Na druhou stranu, on a Hans byli jediní, kterých si téměř vážil. Oba byli Nachtskriegeri a za války dosáhli důstojnické hodnosti stejně jako on, ostatní byli jen pakáz, kterou posbíral během útěku, počínaje tím zmetkem Faffym, kterému bohužel dlužil. Trpce se usklíbl.

"Pantarei, má žena. Už nežije."

Otto překvapeně zvedl obočí: "Netušil jsem, že jste měl ženu."

"To bylo dávno. Poznali jsme se v Alexandrii, byla správkyň Velké knihovny. A potom ... "

Hesse nedokončil. Celý ten příběh znal jen Jochen Merck, který na to měl právo, a ať si Otto vážil jak chtěl, tak to zůstane. Ten jeho po-cit vycítil a rychle obrátil list.

"Dokončili jsme bezpečnostní a počítačovou kontrolu. Bez výsledku."

Hesse znovu kývl, nepřekvapilo ho to. "Takže pořád netušíme, od-kud přišlo to varování před Kovářem?"

"Ne," zavrtěl Otto hlavou. "Jestli ho sem poslali od nich, nechápu, proč byl sám a hlavně, proč nás varovali. Nedává to smysl."

"Nedává to smysl nám. Nevidíme do toho, ale na tom nesejde. Musíme dostat Kováře a Falka, dokončit plán. Pak přijde na řadu Mallory, slídí už kolem příliš."

"To je pravda" souhlasil Otto. "Má dobré muže, většinou veterány, navíc zbraně i kontakty, vybudoval si tu vlastní síť. Je mnohem nebezpečnější než Falk."

Hesse v těch slovech postřehl jemnou výtku, ale zavrtěl hlavou:

"Tomu nerozumíš, neznáš ho. Falk je hmyz, který ti bzučí u hlavy, bodne, kde to nejvíc bolí, a zmizí, než se stihneš ohnat. Dva roky jsem ho měl za války na krku, dostal jsem každého, koho znal, ale on byl pořád o krok napřed, pozabíjel polovinu mých mužů, smál se mi přitom do očí... jen kvůli němu mě štválo, že jsem utekl. Opakovat se to nebude, tentokrát to dotáhnu do konce."

ČEKÁNÍ

"Chápu. Musím teď jít. Kdybyste potřeboval, majore ... "

"Zavolám. A neříkejte mi tak!"

Ale Otto už byl pryč. Poslední dobou pořád někam spěchá, blesklo Hessemu hlavou, ale pak jen zavřel oči, znovu zesílil zvuk a nechal rty tiše opakovat latinská slova písně.

Onen hrozný den hněvu promění všechno v popel. Jaká hrůza nastane, až přijde soudce, aby všechno přísně rozsoudil. Nic nezůstane bez odplaty.

Usmál se a znovu si vybavil její tvář.

KRAVÝ KŠEFT

Dany položil na stůl dřevěnou krabičku a černou tubu se šroubova-cím uzávěrem. Vysypal z krabičky hrst kovových válečků s hluboko vyrytými čísly a písmeny a zaklepal tubou o stůl.

"Hej, Sef, dáme si jedno kolo? Dneska tě roznesu, cejtím to v kostech!"

"Raději ne. Nerada bych ti zas ublížila."

Sefora, sedící opět zády v rohu, se ani neotočila.

"To nic. Nechali jsem se unýst, no. Ale dneska mám formu, přímo slyším týct červenou!"

Boris vyprskl smíchy: „Nekecej. Ty můžeš ještě něco prohrát?"

"Sklapni! Mám ulitý zásoby, dobrý dva litry. No tak, Sef!!"

"Falk tě roztrhne vejpúl," varoval Pavel vážně, "víš, co bylo posledně."

"Ale, to bylo nedorozumění! Sef, nenech se prosit!"

Sefora si dlouze povzddechla.

"Jak chceš. Tak to sestav - deset kamenů?"

"Jasně!"

Dany zručně vybral z hromádky desítku válečků, jeden po druhém začal ládovat do tuby a John Kovář se zvědavě naklonil k Pavlovi.

„O co běží?"

„To je virgo, upírská hra," vysvětlil Pavel polohlasně. "První hráč sestaví kameny a druhý je má přechíst. Střídají se a čím déle hrají, tím je to těžší, kameny nabírají echa, když skončí, musí se vyčistit v ky-selině."

Dany mezitím zašrouboval víčko a hodil tubu Sefore.

„A teď se předved!"

Sefora ji chytila v letu a jen jednou přejela prsty po povrchu.

"První je dvojka. Potom A, čtyři, Q Z, osm, čtyři, nula, T."

S každým dalším slovem Danyho nadšený výraz vadl.

"Poslední je devítka. Říkáš dva litry?"

KRVA VÝ KŠEFT

Několik lidí vyprsklo, Boris nejhlasitěji, a Dany zrudl.

"Sklapněte!" vybuchl. "Pořád můžu vyrovnat, dělej, sestav to!" hodil Sefore krabičku.

„Takže to je jako s tím prstenem?" otázal se John. „Ona prostě po-zná, které tam vložil?"

"Jistě," přikývl Pavel, "myšlenky ulpívají na věcech zrovna jako otis-ky prstů, dají se číst. Každý z nás to trochu umí, asi jako umí zpívat, jenomže někdo je holt umělec jako Sef a někdo ..."

Starostlivě ztišil hlas. "Když to spolu rozjeli posledně, Dany pro-hrál úplně všechno a pak se porvali, málem ho zabila. Falk to za-trhnul a prohlásil, že jak tu uvidí někoho hrát, zřídí ho, že měsíc nevstane. To špatně skončí, a může za to ten šmejď Boris, pořád do Danyho reje."

"Zdá se mi, že Boris reje do každého," neodpustil si John. "Přes den jsem si taky užil."

„To věřím. Proto ho Falk většinou nechává hlídat, aby nedělal dusno."

Dany zatím převzal zpět pouzdro a se soustředěným výrazem ho ob-racel v prstech.

"První je V" oznámil po chvilce. „Potom šestka, I, čtyřka, devítka... ne, čtyřka, osmička, C, L tři... ne, sakra, S tři..."

"Ne." Sefora mírně zavrtěla hlavou. "Nehádej. Poslouchej, musíš to vědět, Dany, nepřemýšlet o tom!"

„Přestaň mě poučovat!" vyskočil Dany a praštil tubou o stůl. "A přestaň mi do toho žvanit, chceš mě akorát rozhodit!"

"Při tom, jak hraješ, to nepotřebuje," ušklíbl se Boris.

"A vůbec, kdo si, sakra, myslíš, že-"

Dany rázem dosedl na židli s výrazem nevinátka a pár dalších, kteří pobaveně přihlíželi, se rychle otočili a dělali, že nic nevidí. Důvod byl zřejmý - Falk stál ve dveřích a s mrazivým výrazem hleděl do míst-nosti. Rázem se rozhostilo ticho a Kovář se neubránil úsměvu, při-pomínalo to třídu, kam o přestávce vpadl obávaný učitel.

"Vidím, že máte zábavu," konstatoval Falk tiše. "Dany, neříkal jsem o tom něco?"

"Ale, vždyť to nic nebylo. Sef mi jenom ukazovala-"

"Jistě. Radím ti, nauč se aspoň prohrávat, když ne hrát, až tohle

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

předvedeš U Tornáda, vynesou tě po kouskách. A ty, nechtěla sis ješ-tě někam zajít?"

"Ano," položila Sefora knihu. Prošla kolem, ale náhle se zastavila u Johnova stolu.

"Nedovolila jsem ti sahat na mé věci," promluvila s tím cizím přízvukem,

Kem, Kovář koutkem oka zachytil Borisův škodolibě nedočkavý pohled.

"Ne," odvětil klidně. „Byl jsem zvědavý, promiň."

"V pořádku," pokývla lehce hlavou. "Příště se zeptej."

Bez ohlednutí vyšla ze dveří a Pavel hlasitě vydechl.

"Máš ty štěstí," zašklebil se na Johna. "Když pomyslím, jak vyvádě-la, když jsem jí na tu blbinu sáh já ..."

Kovář pokrčil rameny. "Něco nového?"

"Ne." Falk dosedl k Johnovu stolu. "Mluvil jsem s Hauserem. Set-kání je dneska v pět."

"Trochu pozdě, ne?" ušklíbl se Pavel. "Svítá v šest."

„Taky mě to napadlo, asi se chtěj ujistit, že je nebudeme sledovat."

A ty? Žádná změna?"

"Bohužel. Nejde to odložit? Aspoň pár dnů, než si na něco vzpomenu. Nevím proč, ale nelíbí se mi to."

„To jsme dva. Ale tvý kámoši na tom trvají, nemáme na vybranou."

Mimochodem, Matyáš odpoledne přinesl poštu - Pavle," vyndal Falk tlustou obálku.

Pavel ji nedočkavě roztrhl a vytáhl malý paperback. Obálku zdobil kýčovitý obrázek upíra zakusujícího se do krku vřeštěcí nahé blondý-ny, titulěk zněl: "Al Žamboch, lovec upírů, svazek 18: Krvavé námlu-vy. Autor: Pavel Danert."

Kovář vyprskl smíchy. "Neříkej, že to píšeš ty!"

"Jasně," zašklebil se Pavel. "A má to úspěch, to bys koukal."

"A ví nakladatel, že jsi..."

"Upír? Jistě, proč myslíš, že to ode mě bere? Nech si ji. Jen dej pozor, ať to nevidí Sef."

"A co se jí na tom nelíbí?"

"Ale nic," Falk si povzdechl. "Sefora je prostě věřící. A bere holt víru vážně ..."

KRVAVÝ KŠEFT

"Jakou víru?" John zavrtěl hlavou. "Myslíš křesťanství?"

"Proboha, ještě to!" vyprskl Pavel. "Ne, myslím upířskou víru, lillit-hiánskou. Viděl jsi Knihu? A medailon, co nosí?"

Moc se v tom nevyznám, ale jsou tam i věci, který má každý upír dodržovat, jako neha-nobit svůj národ, a podle ní spadá AI Žamboch někam do téhle kategorie. Zkus se jí zeptat, až budeš mít tak tři hodiny čas - samý kecy."

„Něco na tom ovšem je,“ namítl Falk. "Lidi se na nás pořád dívají přes prsty. A tenhle brak to živí, každý idiot, co si ho přečte, pak vážně myslí, že noci trávíme takhle,“ píchl prstem do obálky. Současně se ozval mobil v jeho kapse, Falk okamžitě poslouchal a vstal.

"Konec legrace. Matyáš je tu, jde se na věc."

Pavel rázem zvažněl. "Všichni?"

"Nechci tam dav. Ino s Maxem a Tonym povezu náklad a pak už jen my se Seforou ... ty nejdeš!" zarazil Falk další otázku dřív, než mohla být vyslovena.

"Ale no tak!" protestoval Eliot. "To není fér!"

„Bez řeči. Chci mít pár hodin náskok, tak vezměte bouchačky a jde-me, ostatní počkají.“

Nikdo další neprotestoval a Kovář se nad tou disciplínou neubráníl údivu, ale mlčel. Falk odemkl bednu za barem plnou zbraní, většinou pistolí, všechny vypadaly opotřebované. Každý si vzal, co chtěl, a John nakonec neodolal a hrábl dovnitř taky. Spíš náhodou mu v ruce zůstala malá beretta, vstrčil si ji dozadu za opasek a na chvíli ho napadlo, že si toho třeba nikdo nevšiml...

"Fajn. Ale zkus to na někoho z nás a budeš si ji tahat z krku."

Falk se ani neotočil.

Vyšli ze dveří a John se s úlevou nadechl svěžího vzduchu. Ulice kolem byla tichá, ale pak na rohu zablikalo světlo a před vchodem předjelo auto. Při pohledu na něj Falk vytřeštil oči.

"Matyáši, ty cvoku jeden!" vypravil ze sebe. "Řekl jsem něco nenápadného! Matko, proč jsi nevzal rovnou prezidentskou limuzínu?"

„Sorry, Falku,“ zašklebil se Matyáš a s odzbrojícím úsměvem uvolnil místo řidiče terénního Volkswagenu Touareg v dokonalé metalí-ze. "Já mám prostě rád velký káry. A když v tom autosalonu mají tak mizernej alarm. Aspoň bude kam natáhnout nohy, ne?"

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

Dany v sobě dusil záchvat smíchu, Falk jen zavrtěl hlavou. "Doufám, že aspoň na zboží jsi vzal něco normálního!"

"Jasně," kývl Matyáš na omláčenou dodávku přes ulici. "A skladiště s mrazákem je taky v cajku. Něco dalšího? Sotva stojím na nohou, rád bych se trochu vyspal"

"Fajn, dobrá práce. Když to vyjde, snad si konečně oddechneš."

Tři chlapi zamířili k dodávce, Falk si sedl za volant Volkswagenu a Kovář zaujal místo vedle něj.

"Kde je Sefora?" nadhodil. "Neměla se taky zúčastnit?"

"Připojí se. Poslal jsem ji něco zařídit," odpověděl Falk a nastartoval.

"Kam vlastně jedeme?"

"Podzemní parkoviště v centru. Do jedné tam jsme, radši pár hodin počkám."

"Myslíš, že je to podraz?" vyslovil Pavel konečně bez obalu to, co Johnovi táhlo hlavou.

"Snad ne. Hauser je krysa, ale k nám byl vždycky seriózní. A místo hraje pro nás, kdyby chtěli něco zkusit, šli by spíš ven, nasadit od-střelovače. Na druhou stranu se mi nelíbí ta cena, trochu moc za jed-noho chlapa. Možná jsi nějaký terorista nebo průmyslový špion, ko-lem Erskina to poslední dobou dost smrdí."

"Matyáš mi něco naznačil,“ přikývl Kovář. "Že vyrábí tu umělou krev pro upíry, kečup. Ale to asi nebude všechno, že?"

"Ne," povzdechl si Falk. "Erskin byl vždycky žralok, ale jinak nic ne-obvyklého ... do té věci s jeho rodinou. Měl ženu a malýho kluka. Před osmi lety si dvě bandy upířských grázlů vyřizovaly v Praze účty pěti kilama semtexu a oni se k tomu přiletli, bylo to zlé. Erskin se pak stáhl do sebe a začal být divnej, zvlášť když rozjeli ten soud s jeho firmou. Děly se při něm různé věci. Pár svědků si vyrazilo zaplavat ksichtem dolů v Labi, jeden právník zkusil skákat bez padáku z letadla, a tak. A naposled před týdnem našli tady v Borským prahu dok-tora Gellera, to byl šéf Erskinova výzkumu, co dostal licenci s Nobe-lovou cenou, spálenýho. Někdo se na něm před tím hezky vyřádl, Neprál bych ti to vidět. Taký se říká, že Erskin má něco jako zvláštní ochranku, pár upírů, co pro něj vyřizují jistý záleži-tosti. Nevím. Ještě před pár lety bych tomu nevěřil, ale teď ..."

KRVAVÝ KŠEFT

"Chápu,“ přikývl John. "A co znamená dostal licenci?"

"Ministerstvo a vláda udělují každý rok určitý počet licencí, myslím povolení stát se upírem. Většinu dostávají nevléčitelně nemocný, ale zavedly se i licence za zásluhy, třeba za Nobelovu cenu. Geller ji měl za něco kolem vakcíny na AIDS, nevím přesně."

"Zajímavé. Takže upírem nemůže být každý?"

„Blázníš?“ Dany se rozesmál. „Už teď je Země přelidněná. A kdyby půlka lidstva žila dvě stě let a nemohla přes den vystrčit nos z bedny, kdo by na ně makal? Všechno by se za pár let totálně rozsypalo.“

"Ale funguje to přece tak, že když upír někoho kousne, nakazí ho?"

To se nestane, že prostě někoho..."

"Bací a vysaje? Jistě. Když mu pak hezky zlomí vaz a chytanou ho, vyfásne padesát let za vraždu. Ale za černou přeměnu je teoreticky doživotí, v případě dohody pro oba - ovšem teoreticky, protože to by řešila speciálka, a ta upíry nezavírá. Prostě se vypaří..."

„A navíc, proč by to kdo dělal?“ pokrčil Pavel rameny. "Uvědom si, že ani upíři nechtějí moc dalších upírů, už tak je kečup drahejší. Při děly od ministerstva stačí akorát, abys nechcipl jinak se musí každý hezky ohánět. Čím míň nás je, tím je život snazší."

"Dobře. Ale jak jste se potom vy všichni-"

"Stali upírami? Narodili jsme se tak, cos myslél? Že nemáme sex?" vyprskl Dany.

"Nenapadlo mě to," přiznal John. „A kolik vám vlastně je?“

"Mně bylo vloni padesát, Pavlovi táhne na čtyřicet a tady šéf je asi u stovky, ne?"

"Osmdesát pět," opravil Falk stručně a zastavil na křižovatce.

„Jenom by mě zajímalo, kolik je, sakra, Sef," dupal Pavel. "Jednou jsem se zeptal, ale koukla na mě tak, že jsem radši rychle vypadnul."

„Nechápu," namítl znovu Kovář. „Přece vypadá jako vy."

„To je složitější. My všichni jsme vyrostli na kečupu, což je náhražka. Zažene žízeň, ale jinak nic. Teoreticky by upír, který pije jenom kečup, měl žít stejně dlouho jako normální člověk a mít jen mini-mální schopnosti. My si občas dáme červenou, když se povede nějakou schrastit, takže jsme na tom líp. Ale Sefora je ze staré generace, myslím fakt starý, celý život pila jenom pravou krev, a proto je ta-

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

ková... sakra, co ta musela všechno vidět. Kdyby občas otevřela hubu, nakladatel by mi urval ruce," zalitoval Pavel.

"A je takových hodně?"

"Ne," zavrtěl Falk hlavou a znovu se rozjel. "Většina dnešních upírů je jako my, mladá garda. Těch vážně starých moc nezůstalo, dřív jsme to neměli snadný ... a ti, co vydrželi do dneška, se radši neukazují. Proč taky. Po tom, co zažili, chtějí mít klid, a masoví vrazi nejsou zrovna oblíbení, i když neměli na vybranou."

"Rozumím. Stejně je to divný."

„Co?"

„Já," John Kovář zavrtěl hlavou. „Mám ztrátu paměti, fajn. Ale nejsem úplně vygumovanej. Pamatuji si dětství, jak jsem byl v armádě, potom záchranář..."

„A"

"A žádné upíry. Myslím nanejvýš ve filmech. Přece bych musel vědět, že aspoň existujete! To jsem spadl odněkud z Marsu nebo jsem vážně cvok?"

Falk pokrčil rameny: "Jestli tě to uklidní. Já si to nemyslím. Je na tobě něco divného, fajn, a jak se Sef tvářila u toho prstenu ... ale snad ti kámoši dají pár odpovědí."

„Jestli to jsou mý kámoši!"

„Jestli nejsou, můžeš zůstat s námi. Že máme kšeft neznamená, že je mi všechno fuk. Jeden z nás u toho zařval. Taky bych rád zjistil, o co kráčí."

"Díky."

John Kovář vydechl a navzdory napětí ucítil úlevu. Najednou mu bylo jedno, co je Falk vlastně zač, něco v těch slovech ho opravdu za-hrálo. Nadechl se - a propíchl další bolavou ránu ve své myslí.

"A to přepadení? Co přesně jsem měl udělat? Zabil jsem tam hodně lidí?"

"Nevím," odvětil Falk stručně. "Zprávy hlásily deset mrtvých a teroristický útok, ale co se dělo doopravdy ... někdo si dal práci, aby se to rychle přikrylo. Erskin má konexe vysoko, v jeho případě nemůžeš věřit ani novinám, a určitě ne poldům. Pokud jde o mě, kdoví, jestli jsi tam vůbec byl, to tvrdí akorát Hauser, což je prolhanej šmejdl."

KRAVÝ KŠEFT

Navíc ta laboratoř je pevnost. Dráty pod proudem, UV lampy, k tomu regiment ochranky. Nechce se mi věřit, že by jeden člověk udělal takovou paseku a vyvázl jen s boulí na hlavě."

"Navíc," dodal Pavel bez obalu, „kdybys byl nějaký trhlejší zabiják, jestli myslíš tohle, Sefora by to určitě poznala, jako s Mallorym-"

Z boční ulice vyrazil na červenou jasně rudý sporták a předvedl divokou myšku v protisměru. Falk šlápl na brzdu, ale šofér se nalepil vedle něj, zpoza černých skel bylo slyšet opilecké hulákání. Dany na zadním sedadle vystrčil hlavu z okénka. Neřekl nic, jen předvedl široký úsměv a současně odhrnul okraj kabátu, aby bylo dobře vidět pouzdro se zbraní. V tu chvíli šofér sportáku dupl na brzdu, až se stočil do smyčky, a s rachotem zastavil v popelnicích. Dany se otřásal smíchy, Falk jen zavrtěl hlavou.

"Ty si prostě nedáš pokoj. Chováš se jak nějaký teplejší puberták, na-víc při akci... měl bys radši koukat kolem, už jsme skoro na místě."

John Kovář vzhledl - přímo před nimi se otevíral temný jícn, ozářený odlesky reflexních světel. Falk zpomalil a vjel dovnitř, zdálo se, že tu je prázdno. Zatočil doleva po kruhovém koridoru dolů, koutkem oka sledoval naváděcí tabule na betonové zdi.

"Druhé podlaží, sekce G. Tady."

Zastavil a zpoza sloupu vyklouzla tmavá postava, pružná a tichá jako stín. Kovář sebou trhl, ale vzápětí zahlédl odlesk stříbra na jejím krku.

„Jsme sami?“ otázal se Falk tiše.

Sefora přikývla. „Před dvaceti minutami přijel jeden úředník. Všech-no, co tu stálo předtím, jsem zkontrolovala, i obě patra nad námi, je tu jen jeden východ - nic zvláštního.“

"A dál? Našla jsi něco?"

Sefora mu něco podala a Falk to zvedl ke světlu, dlouhá lesklá nábojnice.

"Německá mauserovka, nejspíš odstřelovací z války. Dobrý model," zhodnotil stručně.

"Na střeše, dům vedle blázince. Na zadním východu byl čerstvě uložený zámek," odpověděla Sefora na nevyslovenou otázku. Falk jen sevřel rty.

"No vida. Takže Eliot nekecal. Někdo nás musel čekat. Vystřelil, aby vyvolal poplach, a možná pak sejmul i Rollyho, hezký."

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

"Když jsi jednal s tím Hauserem, řekl jsi, kdy pro mě půjdete?" otázal se Kovář.

"Ne. Věděli jsme to jen my ... takže máme díru."

"No, počkej," hlesl Dany zaraženě. "To nemyslíš vážně, že by někdo z nás-,"

"Dám krk, že ten zmetek Boris!" vybuchl Pavel. "Až se vrátíme, tak-"

"Tak nic!" přerušil ho Falk ostře. "Budeš zticha, a ostatní taky, až tohle skončí, uděláme pořádek. Byly na té nábojnici stopy?"

"Ano," přikývla Sefora. "Plno. Někdo ji nechal pár dnů pod sedadlem na nádraží."

"Tím se znáte stopař," vysvětlil Pavel Kováři. „Když necháš něja-kou věc na hodně veřejném místě, nabere od lidí tolik echa, že z ní nikdo nic nepřečte, známej trik. Proto taky tu nábojnici nesebral. Nej-spíš čekal, že se tam půjdeme podívat, dělá si z nás blázný."

"Nevykašleme se radši na to?" navrhl Dany nejistě.

"Ne," rozhodl Falk. "Chci vědět, s kým máme tu čest, a jak jinak to zjistit? Dáme pozor."

Dany přikývl a kolem znova zavládlo ticho. Falk se opíralo auto, Pavel seděl uvnitř a nikdo nepromluvil, ani se nehýbal. John si uvědomil, že právě ta nelidská trpělivost zvyšuje jeho nervozitu mnohem víc než čekání samotné. Pouze Sefora několikrát bez varování zmizela ve tmě, po chvíli se vždy ozval zvuk příjezdějího auta. Kovář si domyslel, že jí stačil jen dotek a věděla nejspíš přesně, kdo v něm seděl i proč, stejně tiše se vždy vrátila a ostatní se na nic neptali - když nepromluvila, nebyl k tomu důvod. Po neskutečně dlouhé době se Pavel zadíval na hodinky a konečně promluvil.

"Pět pryč. Co vlastně uděláme, když neprijdou?"

"Coby?" pokrčil Falk rameny. "Pojedeme domů a zítra pokecáme s Hauserem."

John si pomyslel, že by mu taková možnost vůbec nevadila, když náhle uslyšel zvuk motoru, evidentně většího auta. Otočil se, ale hle-děl do prázdna, tam, kde Sefora před okamžikem stála, nebyl nikdo. Pavel vystoupil, zabouchl dveře a současně nedbalým pohybem ro-zepnul bundu, z podpažních pouzder trčely ohmatané pažby dvou pistolí.

KRVAVÝ KŠEFT

Černý bavorák následovala dodávka neurčitě špinavé barvy. Kovář ro- zeznal za volantem dva muže, v autě byli nejmíň další tři. Zastavili, co by kamenem dohodil, dvířka bouchla, šofér prvního vozu vystoupil.

„Hej, jste to vy? Posílá nás Hauser," Muž mluvil právě tak hlasitě, aby nekřičel.

"Ano. Máte zboží?" Falk se rozhodl přeskočit zdvořilosti.

"Jistě. Johne, jsi tam? Všechno v pořádku?"

"Jsem tady! Je mi fajn, relativně vzato" dodal Kovář tiše, cítil, jako by mu uvnitř hrudníku vibrovalo napjaté pero. "My se známe?"

„Jasně! Děláme spolu ... sakra. Tak Hauser s tou ztrátou paměti asi nelhal, co?“

Muž došel blíž a zkoumavě si Kováře prohlížel, byl malý, oblečený v šedém kabátě, bez viditelné zbraně. Co ovšem Johna hned zaujalo, byla obrovská podlitina na jeho tváři a zřetelná mezera v zubech.

"A co se stalo tobě? Taky vypadáš, žeš do něčeho pěkně vrazil."

"Ty nevíš? Při té akci mi dali co proto, nebýt tebe ... jen klid, Johne, to bude v pořádku."

Muž kývl na Falka. "Díky. Dostali bychom ho ven sami, ale trvalo by to, a přece nenecháme kámoše hnít v takový díře. Náklad si klidně zkontrolujte, auták je v ceně."

"Máme vlastní odvoz. Co kdyby vás třeba napadlo, nechat tam šťě-nici a v poledne si to vzít zpátky? Nic ve zlém, ale tak dobře se neznáme, přeložíme zboží a můžete si tu káru vzít."

Falk ustoupil, Dany beze slova došel ke druhé dodávce a odsunul dveře, Kovář zahlédl dlouhé mrazící boxy. Dany jeden otevřel a cosi kutil uvnitř, zvedl ruku se zdviženým palcem.

"Takže hotovo. Mimochodem, víte, že jednoho z nás při tom zabili?"

Falkův pohled byl ostrý a pronikavý.

Mužovu tvář zkřivil nehezký úšklebek, na okamžik Johnovi najednou připomínal krystu.

„To je mi líto. Chcete odškodné? Třeba sto litru navíc?“

Falk se znechuceně ušklíbl: "Díky. Soucit vždycky potěší. Johne?"

Kovář rychle přemýšlel. Ten chlap ho zřejmě znal, ale on si na něj

nepamatoval a nepřipomínal ani ty, o kterých mluvila Sefora. Hlavou mu bleskl nápad.

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

"Jak se má Naďa?" S úsměvem zvedl ruku s prstenem. "Možná jsem zapomněl na tebe, ale jí si pamatuju pořád ... i tenhle dárek."

„Á, Nadě je fajn, znáš ji. Už se tě nemůže dočkat, pojedeme?"

"Hned."

John cítil, jak mu na jeden úder vynechalo srdce. Falk musel ta slova slyšet, přesto nehnul brvou - co udělá? Ať tu šlo o jakýkoliv podrlaz, jeho se netýkal, zapláceno právě dostal. I kdyby teď domnělí parťáci Kováře na místě střílili do týlu, šlo jen o jejich věc, na druhou stranu tu byl mrtvý Rolly a Falkův slib. Ovšem pokud John odmítne odejít, z obchodu nejspíš sejde, takže co bude horší? Vyložit karty nebo hrát hloupého a pokusit se o něco cestou?

"Víte co?" usmál se Falk. "Za chvíli svítá, proč to komplikovat? Vez-meme všechno. Konečně, partneři si mají důvěřovat a dobrý auto se hodí, ne?"

Dany se zatvářil překvapeně, ale hned přešel dopředu, cizí šofér ochotně uvolnil místo.

"To je fakt."

Muž s krysím obličejem vypadal, že se mu ulevilo, a John ucítil další záchvěv. Pochopil, kam Falk míří: Teď jsou připraveni k rychlému odchodu s ním i bez něj, jak bude chtít.

"Tak jedeme?"

„Jasně," usmál se John, "jenom vteřinu, nechci vypadnout bez rozloučení."

Otočil se a očima odměřil vzdálenost, hezky v klidu.

"Moment!"

"No?" John se neohlédl, druhý krok.

"Koukej zůstat stát!"

Z mužova hlasu rázem vyprchala srdečnost, hra skončila. Chňapl Kováře za předloktí, vyrazil mu pistoli z ruky a vzápětí ho držel za krk, byl o hlavu menší, ale John si s hrůzou uvědomil, že se špičkami stěží dotýká země, zmítal se v železném sevření jak ryba na háčku ...

"Tak, hajzle, vybal to! Kde je-"

Nedokončil, místo toho zavyl bolestí, pravou rukou mu skrz naskrz procházel krátký šíp. Pustil Kováře a ten se vrhl stranou, současně třeskl výstřel, Falk najednou držel v ruce pistoli. Dany kopnutím

KRVAVÝ KŠEFT

srazil stojícího řidiče, vyhoupl se do dodávky, a vzápětí se rozeřval automat.

Kovář dopadl na břicho, převálil se a vyskočil. Falk se kryl za bokem Volkswagenu, ve dveřích se zřetelně rýsovala řada děr, Pavel ležel vy-kloněný na zadním sedadle, obě jeho zbraně chrly oheň. Dany prudce sešlápl plyn. Ostrým obloukem projel s dodávkou přímo v palebné linii a na sekundu poskytl kryt, to stačilo, aby Falk s Kovářem naskočili a nastartovali. Cizí šofér dodávky přitom ležel na zemi, ale spolujezdec s krátkým samopalem pálil jednu dávku za druhou, náhle upustil zbraň, ve světle reflektorů Kovář viděl, jak mu z krku trčí další šíp a Pavel se uškříbl.

"Sef je kapku staromódní, nemá ráda bouchačky. Co je to, sakra, za chlapy?!"

"Určitě ne kámoši!" popadal John dech, v hlavě mu hučelo. "Díky."

Nebyl jsem si jistě ...

"Že tě tam nenechám?" zašklebil se Falk. "Napadlo mě to. Spousta našich lidí pošla v takových cvokárnách, tak jsem nebyl proti, dostat někoho ven. Ale o únosu nebyla řeč ... bacha! Ty dodávky jsou po-malý, musíme je krejt!"

Kováře udivilo, že je nikdo nehoní, ale pak si vzpomněl, že po prv-ních výstřelech slyšel tlumeně rány, Falk s Pavlem museli mřít dru-hému autu na kola. Jeli už po kruhovém koridoru vzhůru, Max se svou dodávkou první, Dany uprostřed lehce zpomalil a otevřel dveře, že tmy se vyhoupla postava s kuší v ruce. Kovář nechápal, jak to mohla stihnout, ale pak si všiml, jak rychle běží, jako by se ani ne-dotýkala země. Snadno dodávku dohnala, za jízdy se vyšvihla dovnitř a Pavel se znovu zašklebil.

„A jsme komplet, hezká práce! Ty šmejdi mysleli, že-"

Nedomluvil. Dveře Danyho dodávky se rozletěly a v plné rychlosti z ní doslova vyletěly dvě postavy, žuchly na asfalt a kutálely se při-mo pod kola Volkswagenu. Falk strhl volant a Volkswagen je posled-ní sekundě minul, s třeskem narazil do stěny tunelu, za ním zůstával ohon jisker. Dodávka se šesti sty litry krve pokračovala bez řidiče dál a najednou uprostřed koridoru vzplanulo jasné světlo obrovské ex-ploze.

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

Volkswagen v tu chvíli téměř stál, otočený šikmo dopředu, a jen to ho zřejmě zachránilo. Kovář zřetelně vnímal, jak je tlaková vlna vy-zvedla do výše a odhodila o kus dál, vzápětí se přes ně přelila vlna plamenů a předním sklem prolétlo krupobití trosek. Falk s Pavlem se stihli sklonit, ale Kovář cítil, jak ho něco udeřilo do prsou, najednou měl před očima tmu.

Napůl utržené dveře se rozlétly, dovnitř vpadl Dany, tvář samou krví.

"Bomba!" zachraptěl. "Byla tam bomba! Sef to poznala!"

"Teď ne!"

Falk ho popadl a vytáhl dovnitř, Sefora ho beze slova následovala, do pekelného hukotu ohně zazněl rychle se

přibližující motor.

Falk dupl na plyn, Volkswagen se rozjel a se skřípotem pod sebou vlácel napůl utržený nárazník. Hořící dodávka stála přímo uprostřed silnice, nedala se objet, ale Falk pokračoval, odhodil ji stranou, těsně se protáhl mezerou - a s vytřeštěnými očima zabrzdil.

Maxova dodávka ležela převrácená jen pár metrů opodál. Výbuch ji zasáhl naplno, bok měla rozervaný, z kabiny šlehal třímetrový pla-men. V jeho světle byly děsivě jasné vidět zkroucené postavy uvnitř a vzápětí zpoza hořícího vraku doslova vyletěl černý mercedes, od oken šlehalý záblesky výstřelů.

Falk zaklel a přišlápl plyn. Zadní sklo se s třeskem vysypalo, Dany s Pavlem se přikrčili.

"To není to auto zezdola!" procedil Dany skrz zuby.

"Ne," přikývl Falk, museli jich mít víc. Přivezli je asi najatý poslíčci, aby nenechali stopy. Bylo to připravený, jenom čekali, až odpálí tu bombu, aby nás mohli dodělat."

"Nechcete toho nechat?!" přerušil je Pavel zlostně. "Máme společnost!"

Mercedes jel jen pár metrů za nimi, z oken se po obou stranách vy-kláněli střelci. Falk strhl volant vpravo a Volkswagen s křupnutím přešel dělicí čáru, dávka pokropila asfalt, levé zrcátko uletělo. V tu chví-li Pavel dvakrát stiskl spoušť, obě kulky zasáhly přední sklo mercedesu přesně v místě řidičovy hlavy a zanechaly po sobě jen bílé plošky.

"Do hajzlu! Je to neprůstřelný. To jsem si měl vzít minomet?!"

KRVAVÝ KŠEFT

„Vem to k nádraží," navrhl Dany. "Nebude tam provoz, setřeseme je v serpentínách."

Falk znovu zatočil, ale úhybný manévr tentokrát nevyšel, střely s řin-čením zasáhly zadní část vozu, jen zárazem minuly kola. Obě auta prolétla křižovatku na červenou, mercedes nabral obstarožní ško-dovku, která skončila ve výloze pekařství, vznesl se další oblak kou-ře, v dále se rozječela policejní siréna. A do toho se ozval ještě jiný zvuk, mnohem tišší, přesto stačil, aby všichni kromě Kováře ztuhlí hrůzou: Pipání Falkových hodinek.

„To ne!"

Pavel zděšeně zíral vystříleným oknem do bledě modré oblohy, kaž-dou vteřinou jasnější.

"Svítá! Musíme se jich zbavit, musíme někam rychle zapadnout!"

Riskantně se vyklonil a vypálil. Levý střelec pustil zbraň, zvrátil se v okně, jeho kumpán na opačné straně však nezaváhal ani okamžik, automat zařval.

"Ne!" Dany zoufale vykřikl, Pavlovo tělo dopadlo v oblaku střepů zpět na sedadlo, na čele černou díru, bylo jasné, že už žádné další dobrodružství Ala Žambocha nenapíše. Dany mu z prstů vykroutil zbraň, zvedl ruku a střílel dál, ale na kapotě i skle mercedesu zůstávaly jen šmouhy, projeli zatáčkou, a pak se znovu ozval automat, obě zadní pneumatiky vybuchly.

Volkswagen se divoce rozkýval. Jek kovu brousicího asfalt rval uši, kabinu začal plnit štiplavý dým a v tu chvíli Falk strhl volant. Vůz se otočil smykem, boční kola na okamžik opustila silnici a plachtila kousek nad ní. Touareg jako beranidlo prorazil drátěný plot, spíš letěl než jel z příkrého náspu dolů, mercedes v závěsu za ním... a vzápětí vzduch prořízlo kvílení sirény nákladního vlaku.

Volkswagen s tupou ranou přeskočil trať, o centimetr minul bok lo-~ komotivy a dopadl na zem ve stejné chvíli, kdy do ní mercedes z dru-hé strany s ohlušivou detonací narazil a už jako hromada pokrouceného, dýmajícího plechu zasáhl betonový sloup vedle. Jeho konstrukce se s praskotem naklonila, dráty nahoře se vytrhly z izolátorů a ladným obloukem padaly dolů, elektrický praskot vystříдалo bafnutí zapálené-ho benzínu. Ozval se další výbuch, tak silný, že přehlušil i brzdy vlaku.

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

Touareg dopadl na opačné straně trati do hrubého šterku, naklonil se, až to vypadalo, že se převrátí, ale nakonec zůchl zpět na kola, všech-ny pneumatiky proražené, okna vysypaná, boky prostřílené jako řešeto. Motor jen jednou škytl a zastavil se, zpoza zprohýbané kapoty se táhl sloup dýmu, dva další se valily od zadních kol. Ve stejném okamžiku se na blankytně modrou oblohu vyhoupl zářící okraj Slunce.

"Ven! Rychle ven!"

Otřesený Falk jednou rukou rozeplnul pás a druhou trhl dveřmi, kte-ré prostě vypadly, Dany na opačné straně ho následoval, na rukou mu už naskakovaly puchýře.

"Johne, dělej!"

Ale John Kovář neodpověděl. Stěží otočil hlavu, z úst mu vytékal pramének krve a Falk si teprve teď všiml, že jí má prosáklou i celou košili. Sefora rozeplnula pás a vytáhla ho ven.

„Tam!" zasténal Falk.

Svět se mu rozpijel před očima, každým nádechem jako by nasával do plic hořící petrolej, ale přesto vidělo kus dál vedle kolejí v betonovém čtverci kulaté víko kanalizačního poklopu. Vytrhl ho jednou rukou, těch pár sekund stačilo, aby se mu začala odlupovat kůže, Dany ho následo-val a nakonec Sefora s Kovářem. Předloktím si stínila tvář, ale jak se sehnula, z černých vlasů na zátylku jí stoupal zřetelný obláček kouře.

Falk se svíjel bolestí, přesto počkal, slezl jako poslední a přitáhl po-klop zpět, dokonce ještě vysunul ruku s pistolí a vypálil poslední tři rány, dvě proděravěly nádrž Volkswagenu a třetí zasáhla asfalt pod ní. Jiskra vyskočila přesně do benzínu, ale explozi už neslyšel, napůl v bezvědomí se skácel z krátkého žebříku a spadl do proudu zapáchajících splašků, našťěstí dlouho nepršelo, bylo jich stěží po kotníky.

„Jste ... jste celí?"

Falkův hlas připomínal skřípot spáleného dřeva.

„Ne! Nejsme celí! Pavel je mrtvej. Tony, Ino a Max taky. Matko na nebi."

V Danyho hlasu se mísila bolest, hrůza a prázdnota.

„A Kovář? Co je s ním?“

Sefora se sklonila a rozhalila Johnovu košili. Jediné světlo pronikalo škvírou v poklopu, pro člověka by to byla skoro úplná tma, ale ona viděla stejně dobře jako v pravé poledne.

KRVAVÝ KŠEFT

„Krvácí. Má zlomená žebra, nejspíš proraženou plíci, možná i vnitřní zranění.“

"Sakra!" Dany spálenýma rukama pracně svlékl kabát a hodil ji ho.

„Obvaž ho!“

„To je marné.“ Sefora se ani nepohnula. "Do hodiny zemře na šok.“

„Tak zavolejte záchranku, proboha!“

Falk zalovil v náprsní kapse. Místo mobilu vytáhl jen hrst střepů, dávivě se rozesmál.

"Můžeš jít hledat budku!"

Dany vyčerpaně zvrátil hlavu do zapáchajícího bláta.

"Tak jim to vyšlo. Od začátku ho chtěli oddělat, najali nás jenom, abychom jim ho donesli, a vyhráli. I kdybysme tu řvali jak chtěli, ven-ku nic neuslyší, vyšlo jim to, sviním! Ale ta krev byla pravá! Přisahám, ochutnal jsem ji!"

"Jistě," zasípal Falk ztěžka, "na to spoléhali. Věděli, že když bude zboží pravé, nepošleme stopaře kontrolovat auto.

Koho by napadlo, že odpálí šest set litrů, jen aby nás dostali, proto byla cena tak vyso-ká. Je to má vina, neměli jsme-„

"Třeba ne," Seforin tichý hlas ho přerušil.

"Cože?" Falk se zarazil. „Jak to myslíš?“

"Dany říká, že když zemře, projde jim to. Nemusí. Virus už v první fázi urychluje regeneraci a účinně tlumí šok ... "

Dany se prudce otočil a zíral na ni, jako by nevěřil svým uším.

"Co?! Snad nechceš, abysme ho ...“

"Pokud má žít, je to jediná možnost.“

„Dobře!" Falk zvedl hlavu. "Uděláme to!"

"Cože?!" Danymu přeskočil hlas. „Pomátli jste se?! Máte představu, co se stane?“

„A co bude?!" Falk zuřivě vyskočil, až bahno vyšplouchlo. "Co bude, no? Čtyři z nás už jsou mrtví! S Rollym pět - a myslíš, že to skončilo?!"

Klidně zahodili šest set litrů, aby ho dostali, teď ztratili vlastní lidi a v autě nebudou naše těla, myslíš, že jenom tak přestanou?! Půjdou po nás dál, co nám speciálka udělá horšího?!"

"A Matyáš? Co řekneš jemu?"

"Matyáš má šest měsíců. Tenhle má hodinu.“

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

Na tři vteřiny zavládlo ticho. Když Dany promluvil znovu, hlas se mu jen slabě chvěl.

"Dobře. Tak tedy jo, jasný ... kdo to udělá? Já tedy ne, to se spolehni!"

„Udělám to já, přerušíla ho Sefora klidně. "Objektivně vzato mám nejvíc zkušeností.“

Dany se po ní otočil, ale nedokázal rozeznat, jestli se směje. Kysele se ušklíbl.

"A napadlo někoho se zeptat, co on? Možná by radši lístek na dru-hou stranu než tohle.“

"Pokud bude chtít. Možná ho dostaneme všichni.“

Z něčeho v Seforině hlasu tentokrát Falka zamrazilo. Klekla k Johnovi a přitáhla si jeho hlavu na klín, Falk polkl a odvrátil se, Dany sklopil oči. Kovář slabě zasténal, přes clonu bolesti jako by ucítil dotek, náhle se mu tělem začalo rozlévat zvláštní teplo a odněkud zda-leka uslyšel Danyho hlas, podbarvený starým nádechem veselosti, ale mnohem víc sevřený strachem.

„No nazdar, to bude průser!"

ŽÍZENĚ

Venku cosi zapraskalo a Filip Hauser vyděšeně nadskočil - vzhledem k váze jeho pupku úžasný atletický výkon. S děsivou jistotou si znovu uvědomil, že je v bryndě, ve strašné, obrovské bryndě. Hrál s partnery dvojí hru už mnohokrát a vždy na tom získal, vždy uměl být dost obratný a chytrý, aby mu to prošlo - až doteď. Že podtrhl tu Falkovu sebranku ho tolik ne-trápilo. Ani to sice nebyla legrace, zvlášť Falk měl svou pověst, ale mno-hem horší bylo, že nesplnil druhou část zakázky skládající se z jejich li-kvidace. Poslal tam nejlepší muže, nájemné vrahy ještě z časů KGB, a ta banda amatérů je nejen vyřídila, ale ještě nějakým zázrakem přežila, do-konce i s tím Kovářem, a navíc celé to fiasko zjistil až po setmění.

Musel rychle vypadnout. Na posteli před ním ležely dva kufry, do jednoho právě bez ladu a skladu cpal prádlo ze skříní, ve druhém už čekal obsah jeho trezoru. S lítostí se zadíval k vitrině v rohu plné své chlouby, vzácného čínského porcelánu, ale na to neměl čas. Roztřeseně si hedvábným šátkem setřel z pleše pot a sáhl po domácím telefonu.

„Je auto připraveno?“

"Ano, pane,“ odpověděl hlas jeho řidiče a osobního strážce v jednom. Nebýt vyděšený, možná by si Hauser všiml, že mluví nějak divně,

skoro jako člověk, kterému někdo drží u krku nůž, ale v tu chvíli ho to ani nenapadlo. Popadl kufry a s hekáním zamířil ke dveřím. Po-malu začínal věřit, že to zvládne, Falk má určitě jiné starosti, a co se toho druhého týkalo, proč by měl... Prásk! Dvojnásobně zajištěná petlice se vytrhla, zárubeň praskla a celé dveře se v oblaku prachu vyvalily do místnosti. Hauser klopýtl přes kufry, jako žok padl na zem a v hrůze zíral na postavu v chodbě.

"Nazdar, Hausere! Spěcháš někam?"

Falk nečekal na odpověď. Jedním skokem překonal vzdálenost, která je dělila. Chytil Hausera za tlustý krk a zvedl ho, jako by nevážil ani kilo.

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

"Čtyři chlapi!" zasyčel mu do obličeje. "Čtyři mí chlapi tam zařvali, ty tlustá bečko hnoje, a ty chceš zdrhnout?"

„Ne!“ zasténal Hauser. "To - tak není, Falku, co-,"

„Zmlkni! Drž hubu, nebo tě zabiju rovnou teď - či to byla práce?"

Máš jedinou šanci zachránit si krk - kdo ten podraz objednal a proč chtějí Kováře?!"

Falk vypadal strašlivě. Šaty na něm visely v cárech, ve tváři mu jako maskovací barva zaschla mozaika krve, bláta a spálených fleků. Ko-lem se šířil neskutečný zápach stoky. Z jeho hlasu, pohledu a hlavně páru vyceněných špičáků Hauserovi vstávaly i poslední zbytky vlasů na hlavě, přesto zavrtěl hlavou.

„Falku, prosím tě, to nemůžu! Zabili by mě! Vem si peníze, tady v ku-fru-"

Falk kufr nakopl, až přeletěl celou místnost. Nárazem se otevřel a ven se vyvalily bankovky a srolované štočky obligací Britské královské krevní banky, upír se po nich ani nepodíval.

„Tak znova - kdo v tom jede s tebou?"

„To ti nemůžu říct, nemůžu - áááá!"

Falk jen máchl rukou a Hauser doslova vletěl pozpátku do vitríny s porcelánem. Ta se rozletěla na kusy, z obsahu zbyla hromada barevných střepeň, ostré úlomky dřeva a skla se zaryly Hauserovi do tlustého zadku. Začal šileně ječet, částečně bolestí, částečně vztekem při pohledu na tu spoušť. Falk srazil z cesty křeslo a vytáhl ho za krk z trosek.

„Rozbourám to tu všechno a tebe použiju jako kouli - kdo je to, Er-skin?! Je to Robert Erskin?!"

S každou další otázkou Falk přitvrdil stisk na Hauserově krku. Clou-mal s ním jako kocour chycenou myši a Hauser, bez sebe strachem, přestal myslet rozumě, přestal vůbec myslet, a hrábl rukou do kapsy kabátu.

I proti člověku by to byl ubohý pokus. Proti upírovi to bylo naprosté šílenství. Falk jen chytil Hausera za předloktí, malý browning bouchl n zem a Hauser hrozně zařval, ruka se mu ohnula skoro o devadesát stupňů, zlomené kosti protrhly kůži, bílá košile zrudla.

"Tak co?!" zasyčel mu Falk do obličeje. "Zazpíváš, nebo pokračujeme? Je to Erskin?!"

ŽÍZEN

"Ne. Jsem to já. Máš se, Falku?"

Nekonečná vteřina ticha.

Falk, stále svírající Hauserův krk, se otočil a zíral na vysokého muže ve dveřích a dva další za ním. Nebyli to lidé - žádný člověk by se ne-dokázal přiblížit tak tiše-, ale Falka zarazil ten hlas, slyšel ho jen dva-krát v životě, ale přesto ho okamžitě poznal.

Nepromluvil. Vší silou se odrazil, pustil Hausera a skočil, přímo do balkonového okna. Současně třesky výstřely druhých dvou mužů, kulky prolétly Falkovi těsně nad hlavou, ale to už padal v deš-ti střepeň rovnou ze druhého patra dolů. V letu se chytil balkonu, ale i tak přistál tvrdě, pořezaný ve tváři si vyrazil dech a pohmož-dil kotník, přesto okamžitě vyskočil a běžel, jako by měl v patách smrt.

Hauser kvílel a jako převrácený chrobák se hrabal na nohy, zlome-nou ruku si tiskl k tělu.

"Díky ... díky Bohu, že jste přišel, Gerharde!" koktal. "On by ... by mě fakt zabil!"

"Což by byla hrozná tragédie, že?" přikývl Hesse chladně.

Přelétl pohledem místnost a zastavil se na vysypaném kufru.

"Copak, chystáš se na cesty?"

"Neblázněte!" Hauser polkl. "Musel jsem pryč, je to blázen. Ale za-volal bych vám-"

"Sklapni. "

Hesse se sehnul, jednou rukou ho zvedl z podlahy a přitáhl si jeho obličej ke svému, na rozdíl od Falka mluvil klidně, skoro přívětivě.

"Víš, nevádí mi ani, žeš tu práci zbral. To se stává i nejlepším a oba víme, že ty jsi bídil. Ale žeš mi to pak ani neohlásil, chceš zdrhnout a ještě lžeš... Hausere, Hausere."

Hauser zoufale polykal, vypadal, že se brzy rozbřečí.

"Prosím, ne! Napravím to, přísahám, najmu další lidi, za svoje, hned zejtra, všechno bude-,"

"Psst!" přerušil ho Hesse tiše. "Nenamáhej se. Tvé lidi už do toho tahat nebudeme. Když chceš něco pořádně, udělej si to sám, neměl jsem na to zapomenout, takže jsi z toho venku. A co se zbytku týče -máš pravdu. Napravíme to hned!"

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

Hesse jako blesk sklonil hlavu, zaryl zuby do Hauserova krku a trhnutím rozerval tepnu. Krev vystříkla obloukem až na tapety, Hauser strašlivě vykřikl, zmítal se v sevření jako červ, Hesse nastavil rudému oblouku ústa a rychlými doušky pil.

Když skončil, krev už nestříkala, jen tekla, a Hauser jen tiše chroptěl.

Hesse zvedl hlavu a hodil napůl bezvládně tělo svým společníkům.

„Dáte si, Hansi?“

"Díky, šéfe," zašklebil se oslovený a přitiskl ústa ke krvácející ráně.

Hesse sebral Hauserův šátek a utřel si krev z brady.

„Až skončíte, všechno tu vypalte, policejní stopaři nesmí nic najít.

A nezapomeňte sebrat drobné,“ ukázal s úsměvem na kufr, „ještě musím něco zařídit."

Otočil se, jako blesk se odrazil a proletěl na milimetr přesně vyraženým oknem. Dopadl na zastřižený anglický trávník, až se zabořil patami hluboko do země, ani nezavrávorál a rozběhl se, rychle a naprosto tiše, s vrozenou elegancí šelmy.

Cítili jak mu Hauserova krev proudí tělem a uvádí ho do nádherné, vzrušující extáze. To byl sku-tečný život, pravá podstata toho, čím byl, čím všichni doopravdy byli: Dravci. A už brzy se k tomu zase vrátí. ..

Rozlehlý pozemek okolo vily končil třímetrovou cihlovou zdí. Hesse nezpomalil. V plném běhu vyskočil, zachytil se prsty, ladným po-hybem se vyšvihl vzhůru - a strnul.

Něco tady nehrálo. Hesse nebyl stopař, aJe bylo jasné, že Falk tudy šel, zápach spáleniny a fekálií, pro člověka stěží patrný, visel v ne-hybném nočním vzduchu jako mlha. Z vrcholku zdi měl dokonalý přehled, přesto neviděl nic, bylo přitom vyloučeno, aby se Falk do-stal tak daleko ... musel se tedy skrývat poblíž.

Sáhl k opasku a vytáhl levou rukou nůž, poctivou vojenskou dýku s vyrytou orlicí a svastikou - jako většina starých upířů ani Hesse ni-kdy nepřišel na chuť moderním zbráním a spoléhal se raději na kla-sické prostředky. Pomalu kráčel po vrcholku zdi a stříbrný medailon na jeho krku se leskl, svaly uvolněné, všechny smysly napjaté.

Prask! Hesse se bleskově otočil, ale zahlédl jen kočku mizící ve tmě.

Možná byl Falk rychlejší, než si myslel. Mohl se dostat k silnici a chy-tit nějaké auto.

ŽÍZEN

"Hej, příteli!" Zavolal tiše. "Nechceš radši vyjít? Vyřešíme to jednou provždy, co říkáš - neunavuje tě, pořád utíkat?"

Přece víš, že tě nakonec najdu! A neříkej, že po tom taky netoužíš. No tak, Falku, slyšíš mě?"

Nikdo však neodpovídal, ve vlhké noci se nepohnul ani lísteček.

Hesse se otočil k obrysu Hauserovy vily v dálce. V jednom z oken se objevilo rudé světlo a rychle sílilo. Hauser měl styky, jeho smrt ne-projde bez povšimnutí. Brzy se sem sjedou hasiči, za nimi poldově a speciálka, nejvyšší čas jít.

Hesse pokrčil rameny.

"Asi tu už nejsi. A když, tak brzy sbohem, vojáku. Znáš mě." Vysokým obloukem seskočil a rozběhl se pryč.

Po chvíli se u paty zdi něco pohnulo. Hauserovi hlídači psi tu kdy-si, než je páneček dal utratit, protože mu rozbili kus porcelánu, vyhrabali díru, která zarostla trním. Falk se tam nacpal v návalu zou-falství a teď se drápal ven, stálo ho to další kusy šatů a krvavé šrámy. Ani pořádně netušil, jak to udělal. Hesse stál přímo nad ním, zachrá-nila ho asi jen ta kočka, která spala opodál a on po ní hodil kamínek. Znechuceně si odplivl.

"Máš pravdu,u zavřel. "Znám tě. A už se nemůžu dočkat, hajzle, ale teď mám práci."

S námahou přešel zeď a zamířil zpátky do úkrytu - byla sotva půl-noc, Kovář ležel v kritickém stavu a on mělo čem přemýšlet.

V dálce se ozvala první hasičská siréna.

John Kovář otevřel oči a zíral na rozpraskaný, odlupující se strop. V hlavě měl prázdno, na jazyku kovovou pachut' a když si pokusil pro-třít oči, narazil na čerstvý obvaz na čele. Odhrnul přikrývku a uviděl, že má další kolem celého hrudníku.

Opatrně se posadil, ale necítil bolest, jen podivnou ztuhlost v klou-bech, jako by se příliš dlouho nepohnul. Potřásl hlavou a snažil si vy-bavit, co se včera dělo. Pamatoval si, jak jeli na setkání s jeho údaj-nými přáteli, ale pak. .. prázdno.

Ušklíbl se - vzhledem k tomu, že pořád ležel v Matyášově pokoji a byl zraněný, asi se to rande moc nevyvedlo, pokud vůbec nějaké bylo. Spustil nohy na zem a po pár nejistých krocích došel k zrcadlu v rohu. Opatrně odmotal obvaz z hrudníku. Byl ztvrdlý krví, ale na

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

kůži měl jen zarudlé šrámy. Udivilo ho to, ale pak pokrčil rameny, vždycky se hojil rychle a nakonec, kdoví jak dlouho tu ležel. Netušil ani, kolikátého je.

Ta myšlenka Kováře probírala. Šaty měl složené přes židli včetně nové košile, zbraň sice chyběla, ale snad ji nebude potřebovat. Rychle se oblékl, přitom náhodou zavadil pohledem o prsten a překvapeně se zarazil. Po lesklé kovové ploše se táhl černý šrám, vypadalo to jako rez nebo saze, ale ať ho čistil sebevíc, byl tam pořád. Kdoví proč ho to znepokojilo, ale nakonec mávl rukou a potichu se vykradl ven.

Falkova základna byla nezvykle tichá. V hlavní místnosti leželo ně-kolik povalených židlí, dva stoly byly sražené k sobě a kolem se vá-lely obvazy a smotky tamponů, všechno silně zakrvácené - najednou ho zamrazilo. Napadlo ho prohledat zbytek budovy, ale druhé dveře byly zamčené, nenašel nic, čím by je vyrazil a mnohem víc ho zají-malo, co se děje venku. Vrátit se přece mohl kdykoliv, když bude chtít.

Potichu vyklouzl na ulici. Slunce jasně zářilo a John cítil, jak se mu poprvé za poslední dobu zlepšuje nálada, konečně byl volný. V kap-se našel dokonce mobilní telefon a peněženku s pár stovkami, peníze vypadaly stejně, jak si pamatoval a on si uvědomil, že ani nejedl.

Zapadl do malé restaurace, s odporem odmítl specialitu, houbový guláš, a objednal si dvojitý steak a brambory. Snědl všechno do po-sledního kousku, zapil sklenicí piva a nakonec si u stánku koupil plán města. V Plzni se trochu vyznal a nezdálo se, že by se tu moc změní-lo, snad jen některé ulice se jmenovaly jinak a místo Škodovky se roz-kládal komplex

označený jako "Exxycorp, Home Divislon, a.s." Zno-vu ho mírně udivilo, jak samozřejmě přijal myšlenku, že se nachází v jiném světě, ale na druhou stranu, prostě bral věci tak, jak byly.

U dalšího stánku si koupil noviny, Plzeňský deník, a plátek, který mu padl do oka svým názvem, Noční pohled. Deník se skoro celý zabýval rozbořem předpokládaných následků Erskinovy soudní porážky na zaměstnanost a prosperitu regionu, nic zvláštního, zato Noční pohled Johna opravdu zaujal. Šlo v něm hlavně o problematiku upírů, byť požímanou lehce bulvárním stylem. Pobaveně přečetl úvodník odsu-zující nové uvedení Coppolovy verze Draculy, kterou redaktor srov-nával s díly typu Žid Süs, a článek o možné upírské přeměně Muam-

ŽÍZEN

mara Kaddáfího. Zabral se do pojednání kritizujícího americké udě-lení čestné licence za pokrok Billu Gatesovi a pobavené glosy z in-ternetových fór, kterak teď bude šéf Microsoftu svým zákazníkům pít krev i doslova, ale nakonec ho upoutal krátký sloupek rozebírající ne-schopnost policie objasnit brutální vraždu doktora Gellera. Dál ne-dočetl, náhle ho rozbolela hlava a vedrem až lapal po dechu. Kovář to nechápal, byl zvyklý na horko a dokonce i na poušť, ale snad to bylo zraněním, v posledních dnech toho měl hodně.

Otevřel dveře a vešel do prvního krámu, na který narazil, náhodou šlo o knihkupectví. Panovalo tu šero a příjemný chlad, párkrát se zhlu-boka nadechl a ulevilo se mu, jen hrozná žížeň zůstala. Rozhlédl se po regálu a do oka mu padl svazek nadepsaný stručně: Dějiny upírství. Prodavač byl u pultu sám zabraný do thrilleru Jeffryho Deavera, ni-jak mu nevadilo, když John knihu vytáhl a začal číst. Šlo mu to rych-le, obracel stránky jednu za druhou a přitom mu v paměti zůstávalo každé slovo, až se na okamžik podivil.

Knih se zabývala historií fenoménu upírství. Podle archeologů se předkové dnešních upírů potulovali už po paleolitických nalezištích ve Španělsku, první písemné zmínky pocházely ze starověké Mezo-potámie, kde byli upíři kastou kněží, přičemž soužití s lidmi bylo bez-problémové. V období římské říše byly zavedeny první zákony upra-vující "legální upírství". Patřil k nim zákaz libovolné přeměny, nárok na ni měly pouze osoby schválené Senátem a císařem, dále byl sta-noven počet upířských obyvatel s právem získávat obživu z vlastních otroků, a existoval rovněž legální obchod s krví pro upírské potřeby, už tehdy se vyskytovaly případy "krevního pirátství", kdy zločinecké bandy hlavně v zimě vraždily pocestné a jejich krev prodávaly. Sa-motní upíři často působili jako cenění armádní poradci, poslové nebo vědci, slavným se stal kupříkladu upířský lékař Paracelsus.

S rozpadem římského impéria se situace upírů zhoršila, hlavně vi-nou rozmachu křesťanství, které se s nimi muselo střetnout už z prin-cipu, upířská nesmrtelnost na zemi se prostě těžko srovnávala s ide-álem života věčného v nebi, o který jedině měl řádný křesťan usilovat. Perzekuce začala jejich vyloučením z církve a pokračovala s upevňo-váním pozice křesťanství v tehdejší světě. Negativně zapůsobil ze-

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

jména zákaz legálního obchodu s krví, zavedený poprvé v byzantské říši. Vedl k rychlému růstu upířské kriminality a "krevního pirátství", které dále podnítilo restriktce. Upírům byla nakonec odepřena jaká-koliv lidská práva i identita, byli postaveni na úroveň zvířat a legál-ně vybičeni, ať soukromými osobami za odměnu, nebo církví prostřednictvím svaté inkvizice, přesto se sporným efektem.

Upíři se ilegálně rychle přizpůsobili. Začali se sdružovat do klanů a díky dlouhověkosti často skrytě disponovali značným majetkem-svého času koloval například po Florencii vtíp, podle něhož polovi-nu města vysávají upíři a tu druhou Cesare Borgia. Rovněž řada šlech-tických rodů podporovala navzdory dogmatům církve skupiny upí-rů, které pro ně utajené pracovaly, a upíři reagovali též na aktuální politické změny: Po roztržce mezi Anglií a katolickou církví následo-vala vlna imigrace, která z ostrovní říše učinila pravou "upířskou vel-moc". Anglie také jako jediná ve své době obnovila legální obchod s krví a anglikánská církev dokonce povolila přijímání upírů. Zde se datují první pokusy s umělou krví i oficiální využívání upírů v ar-mádě v podobě "night ships", lodí se smíšenou posádkou proslulých nelítostnými přepady pobřežních měst Francie a Španělska, nebo sto-pařů uplatněných v Černé komoře, tajném oddělení britského Mi-nisterstva pošt věnujícím se čtení diplomatických zásilek.

Kovář rychle otočil pár stránek a přešel na práh moderního věku.

Zatímco Anglie, podobně jako Spojené státy, uznala upíry za plno-právné občany již počátkem vlády královny Viktorie, ve zbytku Ev-ropy bylo upírství ještě po roce 1900 považováno za nebezpečnou chorobu a dopadení upíři byli většinou internováni ve speciálních sanatoriích, kde čelili krutému zacházení a různým pokusům o "lé-čení", dopadajícím obvykle tragicky. Úplnou rovnoprávnost zavedlo iako další Švýcarsko, a třebaže zlí jazykové tvrdili, že se o to spíš než tolerance zasloužily hromady upířského zlata ve sklepeních curyš-ských bankovních domů, ostatní státy postupně následovaly. První světová válka proces integrace jen urychlila.

V roce 1933 se v Německu chopil moci Adolf Hitler, avšak očeká-vaná vlna upířského pronásledování se nekonala.

Upíři Hitlera fasci-novali a dodnes kolují pověsti o spojení nacistů s tajnými upířskými

ŽÍZEN

klany nebo o německých vykopávkách v mytické pravlasti upírů v Ba-bylonu. Většina čistokrevných upírů navíc vzhledem dobře zapadla do nacistických rasových teorií, což díky vyšinutosti hrstky chorých mozků způsobilo, že se stali v Německu doslova elitou. To opět při-táhlo vlnu imigrace. Negativní stránky režimu přitom většina upírů i po vypuknutí války přehlížela a mnoho z nich fašismus podporo-valo velmi aktivně. Hroznou pověst získaly zejména dvě upířské bri-gády elitních oddílů SS "Nachtskriegerů," stejně jako upířští velitelé gestapa či dozorcí působící v koncentračních táborech. Na opačné straně proslul upířský wing noční perutě RAF "Night Hawks" nebo americké upířské ponorky, nicméně se rozsah nasazení upírů mezi Spojenci německému ani zdaleka nevyrovnal.

Některé události proběhly jinak, ztráty na obou stranách byly o dob-rou čtvrtinu vyšší, ale druhá světová válka skončila stejně a dokonce ve stejné době, jak si Kovář pamatoval. Upíři představovali menšinu, která nedokázala změnit nevyhnutelné, teprve po válce však začaly vycházet najevo detaily jejich činnosti v nacistických službách a s

následky se upírácká komunita potýká dodnes. Zejména v Sovětském svazu vypukla vlna teroru, jaká překonala všechny úspěchy svaté inkvizice, a posléze se přelila i na území komunistických satelitů. Právě zde se projevila jistá výjimečnost českých zemí.

Češi neměli nikdy vřelý vztah ke katolictví, až na výjimky se tu ne-dařilo ani inkvizici, a to stačilo, aby upírům skýtalý vitané útočiště. Československá republika zavedla navíc navzdory Hilsnerovu upíráckému skandálu rozhodnutím prezidenta Masaryka rovnoprávnost hned po Švýcarsku. Díky tomu zde za okupace vznikl rozsáhlý upírácký odboj, známý hlavně zajištěním návratu českých výsadkářů do Anglie po atentátu na Reinharda Heydricha. Tyto činy nedokázala popřít ani komunistická propaganda, a tak právě na československém území vznikla oáza, kde upíři přežívali i v dobách nejtuzšího komunismu.

Na závěr se v knize nacházela kapitola věnovaná lillithiánství, upíráckému náboženství, zvláštní víry bez chrámů i bez kněží, stojící čistě na individuálním přesvědčení. Zakládala se na Bibli Soumraku, katolickou církví dodnes zakázané knize považované buď za legendu, nebo zkomolený přepis historických událostí. Pojednávala o stvoření upí-

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

ru sumerskou bohyní noci a měsíce Lillith a vzniku první upírácké říše pod vládou bratrů Enkiho a Enlila, kteří se nakonec střetli v boji a za-přičinili její zkázu - v detailech to silně připomínalo biblické příběhy o ráji nebo Kainu a Abelovi, což byl hlavní důvod, proč církev knihu tak urputně potírala. Navíc obsahovala Zákon, kodex upíráckého chování, kde nechyběla nařízení o čestné sebevraždě nebo krevní mstě. Tou lillithiánské klany prosluly už ve středověku. Většinou šlo o brutální vraždy církevních hodnostářů, často však i o akce namířené proti lidem všeobecně, využívající hlavně upírácké imunity vůči je-dům otravováním studní nebo zakládáním epidemií ve městech. Po rozšíření umělé krve shledala rovněž řada lillithiánů její užívání v roz-poru se Zákonem a následovaly pumové útoky na příslušné továrny, vraždy upíráckých "krve zrádců" a hlavně lillithiánská podpora nacistů za druhé světové války. Zejména díky ní zažívalo dnes upírácké náboženství éru hluboké recese a i mezi upíry byli jeho vyznavači po-važováni za velmi černé ovce, Kovář si vybavil nechuť ostatních k Sefoře a pochopii. V knize byl vyobrazen i stříbrný medailon s por-trétem Lillith a klínopisným heslem, kterým se lillithiáni poznávali. Znělo stručně: To jsme my.

Kovář zavřel knihu a vrátil ji do regálu. Otočil se, a jen pohled na prosluněnou ulici stačil, aby mu vyschlo v krku a žízeň se změnila v křeč kroutící doslova všechny vnitřnosti.

Uvědomil si, že je zle. Ať s ním bylo cokoli, nemohl si dovolit omdlít a nechat se odvézt do nemocnice, bez dokladů, s policií v patách. Při nejlepším by skončil tam, kde začal - a při vzpomínce na zápach vy-polstrované cely mu naskočila husí kůže. Musel zpátky do Falkova baru, vydržet do večera a doufat, že ostatní něco vymyslí, přece i upíři snad někdy stonali.

Přinutil se vyjít ze dveří. Držel se zastíněné strany chodníku, ale stej-ně se koupal v potu a vrávoral jako opilý, zaslechl pár posměšných poznámek, že dnes začal opravdu brzy. Stěží sledoval cestu a před očima se mu míhaly zvláštní obrazy, moře, palmy vyrůstající z hromad lidských lebek. Nakonec někde špatně odbočil, vynořil se na náměs-tí Republiky a překvapeně zaregistroval, že ve stínu majestátní věže svatého Bartoloměje zurčí malá fontána.

ŽÍZEŇ

Z posledních sil se dopotácel blíž, nabíral vodu rukama a polykal ji, jako by měl za sebou pochod Saharou, najednou po ničém netoužil tak, jako se pořádně napít.

Znovu určil směr k Falkovu baru a vyrazil, nebyl už daleko, ale sta-čilo pár kroků přes prosluněné náměstí a bylo to zpátky, vedro, zá-vrat a dokonce i žízeň. Předtím spolykal snad dva litry vody, při kaž-dém kroku mu žbluňkala v žaludku, ale stejně se mu jazyk lepil na patro, v krku pachut' spáleniny ... náhle cítil, jako by měl odpověď na dosah, jen se natáhnout...

Nedokázal už ani to, nemohl logicky přemýšlet. Zbývaly dvě ulice, ale věděl, že nedorazí, musel si někde odpočinout. Po paměti zahrnul do Křižkových sadů, našel lavičku ve stínu a zhroutil se na ní, ruka-ma si zakryl tvář a těžce oddechovali všechno se s ním točilo.

"Ahoj! Nestalo se ti něco?"

Kovář malátně zvedl hlavu ... a překvapeně zíral do tváře možná sed- mileté holčičky se školní brašnou na zádech, která stála u lavičky a zvědavě si ho prohlížela modrýma očima.

"Maminka říká, že nemám mluvit s cizími. Ale paní učitelka dnes-ka řekla, že máme pomáhat druhým a ty vypadáš divně. Nestalo se ti něco? Nejsi nemocný?"

"Ne ... nevím," přiznal John po pravdě.

"Já byla nemocná. Měla jsem chřipku a bylo mi moc špatně. Chřip-ka je moc zlá věc."

"To máš pravdu. Málem jsem na ni umřel."

Kovář odpověděl naprosto automaticky - ale ačkoliv netušil, jak to ví, náhle nepochyboval, že je to pravda. Holčička chápavě přikývla.

"Můj králíček taky nedávno umřel. Maminka říkalal že byl moc sta-rý. Teď mám jiného ... ale ten první se mi líbil víc. Chceš vědět, jak se jmenoval?"

"Ano."

"Váleček. Ale brácha mu říkal tlustej lazare ... můj bratr je tak hloupý." "To se ti může zdát," přikývl John, nedokázal se zbavit pocitu, že

něco podobného už zažil, někde hodně daleko ... "Ale i když se cho-vá hloupě, určitě tě má rád."

"Možná. A ty máš sourozence?"

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

Kovář zaváhal.

"Vlastně nevím. Víš, stala se mi taková věc. Uhodil jsem se do hla-vy a od té doby si nemůžu vzpomenout na některé věci."

Holčička se nadšeně rozzářila.

"Takže jsem měla pravdu! Jsi nemocný! Měl bys hned jít domů, lehnout si do postele a požádat maminku, aby ti uvařila horký čaj!" Kovář se neubránil úsměvu.

"Vlastně jdu domů. Jenom si chci trochu odpočinout." "Aha. A můžu zůstat s tebou?"

"Jestli chceš."

"Tak jo. Já se jmenuju Zuzka."

"John."

Zuzka se vyhoupla na lavičku a přitáhla si na klín brašnu. "John?"

„To je anglicky, vid’?"

"Správně. Jsi moc chytrá."

"Já umím anglicky. Koukej!" Zuzka otevřela brašnu a začala přehrabovat uvnitř. "Tady mám sešit, tady učebnici, a tady ... au!"

Rychle vytáhla ruku, na ukazováku jasně červenou kapku.

"Hloupé desky! Vždycky se o ně říznu - John? Je ti něco, John?"

Kovář neodpověděl. Náhle se mu zatmělo před očima, jako by dostal ránu, s vytrženými očima zíral na stékající kapku krve a cítil, jak se mu ústa plní slinami, srdce se mu šíleně rozbušilo, svět kolem zčernal. Najednou nebylo nic, neexistovalo nic, jenom ta krev, krev, tři a půl litru nádherné, sladké krve-

Jako šílený vyletěl z lavičky a rozběhl se pryč, každý nerv v těle se mu svíjel, řval, táhl ho zpátky. Klopýtal, padal, ale zase vstával a utíkal, nevnímal kam, ale na tom nezáleželo, jen co nejdál, dřív než ...

Někdo ho chytil za rameno, smýkl jím až upadl a přitiskl ho k zemi.

Násilím mu zvrátil hlavu, do úst narval hrdlo skleněné baňky a John Kovář se konečně napil, kuckal se, hltal teplou lidskou krev, až se dusil. Vzápětí přišla bolest, strašlivá křeč ze žaludku do celého těla, kroutil se v hlině jako přeseknutý červ, pak zůstal prostě ležet...

"Udělal jsi něco?!"

Něčí ruce s ním prudce zatřásly. "Prober se, sakra - tak udělal?!"

ŽÍZENÍ

Kovář těžce zavrtil hlavou a Matyáš, snad ještě vyděšenější než on, hlasitě vydechl.

"To bylo o chlup! Idiot Boris, měl tě hlídat. Doufám, že ho Falk za-bije!"

„Co mi to udělali?!" zasténal John zoufale, třásl se jako list. "Co to se mnou provedli?"

"Zachránili ti život, pitomče! Tak si, sakra, vzpomeň!"

Kovář chtěl odseknout, ale najednou to přišlo, jako by někdo otočil spínač a on si vzpomněl, na schůzku v garážích, úder do prsou, rozlévající se tma a dotek na krku, to chvějivé teplo ... sáhl rukou vzhůru a vlevo na hrdle ucítil malou, sotva zahojenou ranku.

"Pane Bože!"

Paže mu klesla, zíral do prázdna a mozek jako by ten fakt nedokázal zpracovat, jako by to šlo někde mimo něj, najednou se šíleně, hystericky rozchechtal.

"Já jsem upír!"

Matyášův obličej odrážel směs úlevy, pobavení a vzteku.

"Naštěstí ne, to by už bylo po tobě. Nemáš ponětí, o co tu běží! Pros všechny svatý, ať ta holka jenom utíká domů!"

Jen ta myšlenka stačila, aby Johna znovu sevřela hrůza.

"Ne! Málem jsem ... "

"Jo, málem. Žasnu, žeš to zvládnul. Ale teď se hni, ještě z toho zdaleka nejsi venku!"

Kovář se omámeně rozhlédl a poprvé si uvědomil, že leží v křoví a všude kolem se válí odpadky. Zápach navíc jasně dokazoval, že si tu občas někdo i ulevit a zdaleka ne jen malou potřebu. Znechuceně se ušklíbl.

„Upír a ještě ve sračkách, bezva!"

Pracně se vyhrabal na nohy, kolena se mu třásla a pořád cítil závrat, ale pocit nesnesitelného vedra a hlavně ta žízeň byly pryč. Matyáš mu hodil čepici se dvěma štítky kryjícími čelo i zátylek a krabičku másti.

"Natři si ruce a obličej, než ti sleze kůže - a to si vem taky," podal mu černé brýle. "Snaž se koukat dolů nebo oslepneš."

"Díky."

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

Kovář si roztíral krém po tváři a přitom si všiml, že už mu na rukou naskákaly puchýřky jako po přílišném opalování, svěřilo to k nevydržení.

„Nešlo to jinak?" otázal se tiše. "Nemohli-,"

"Ne," přerušil ho Matyáš klidně. "Museli v tom kanále zůstat do večera, a tak dlouho bys nevydržel. I tak jsi málem

exnul, Sefora ti uká-že ten šrot, co z tebe vytahala.“

Kovář si vybavil poražené židle a obvazy od kve. “Chápu. To ona mě-,”

„Jo. Prý v tom má praxi, ale jde o víc. Každý upír má svou unikát-ní sekvenci viru, něco jako otisk prstu, a ta částečně přechází na kaž-dého, koho nakazí. Speciálka má registr, kde jsou všichni, co byli na vojně, v base, a tak. Oficiálně se využívá jen k vyšetřování, ale na to bych nesázel. Falk i Dany tam jsou, Falk z armády a Dany kvůli něja-ký pitomině, ale Sefora ne - tedy snad, protože kdoví.“

„Takže, když mě dostanou a udělají testy, je menší šance, že najdou i vás,“ shrnul Kovář.

„Jo. Ovšem speciálka má své stopaře. Stačí, aby na tebe sáhl, a mají nás všechny, konec.“

Kovář si vzpomněl na hovor v autě.

„Ale přece jste mi tím zachránili život!“

„Blázníš? Jak se proflákne černá přeměna, odnesou to všichni jak za Hilsnera, a to speciálka nikdy nepřipustí, nezapomeň, že jsou v ní taky upíři. Na nějaký úmysly kašlou, sejmou tebe, mě, každého ... i když mě ani nemusí.“

Matyáš se náhle zarazil a zadíval se Johnovi do tváře.

„Řekl ti Falk, proč tolik chtěl tu krev, i když tušil, že to smrdí?“

„Ne,“ odvětil Kovář překvapeně. “Myslel jsem, že prostě pro sebe, proč?”

„Nic,“ zadíval se Matyáš stranou. “Já jenom, jestli jsi to věděl, než tě Sefora kousla.”

“Co?”

„Že ta krev měla být pro mě.“

„Neříkej, že chceš být taky upír!“ rozesmál se John unaveně.

“Nechci. Musím.”

Matyáš zůstal vážný.

ŽÍZEN

„Mám rakovinu. Zbývá mi pul roku, nejvš.“

John Kovář ztuhl. “Neměl jsem tušení. A nedá se ... ”

“Ne. Je to mezoteliom, nádor pohrudnice. Bydlel jsem u azbestový fabriky, tam to měl každý druhý. Mám metastáze v plicích i mozku, konečná, zachrání mě jenom přeměna. S Falkem se znám dlouho, sli-bil mi, že když získá dost krve, udělá to, jenže ted’ ... ”

Kovář zvedl obočí. Mezi těmi dvěma toho muselo být víc, když byl upír ochotný riskovat tohle. Zavrtěl hlavou.

“Proč on? Vláda přece dává licence nevyléčitelně nemocným.”

“Prosím tě!” Matyáš se hoře rozesmál. “Já nemám tátu ministra, ani se nejmenuju Gates - nebo fakt věříš, že je to pro každého? Ne-vyléčitelně nemocnej? Co je to? Máme přece chemoterapii, ozařová-ní, vždycky existuje určitá možnost vyléčení. Tak to říkají, určitá možnost vyléčení. Vypadají ti vlasy, tři měsíce budeš blít vnitřnosti než konečně pojdeš, jako třicetikilová troska, samozřejmě ne na rakovi-nu, ale na nepředvídatelné komplikace, protože přece existuje určitá možnost vyléčení. Děkuju, nechci. Radši беру těch pět měsíců.”

Kovář chápal, že projevy účasti by momentálně vyzněly cynicky.

Mlčel a Matyáš se přinutil usmát.

“Zapomeň na to. A promiň, že jsem se ptal. Falk měl pravdu, mám ještě čas.”

“Stejně to nechápu,“ zavrtěl John hlavou. “Přece, když mohli kous-nout mě, tak proč ... ”

“Prostě neudělají totéž se mnou?”

Matyáš si povzdechl.

“To není tak jednoduchý, však uvidíš. Mimochodem, Falk byl vč-e-ra za Hauserem, pokecat si o tom podrazu, a asi se něco zvrtilo, pro-to-že jenom řek, že přišel pozdě. Když se vrátil, vypadal - no, takhle jsem ho ještě neviděl, od rána jenom chodí po kvartýru a mlčí. A Hau-serovi někdo zapálil barák, když byl uvnitř, myslím, že tvý včerejší ká-moši.

Pořád netušíš, co jsou zač?”

„Asi ode mě něco chtěli, ale jinak nemám ponětí,“ pokrčil John ra-menya v tu chvíli před sebou uviděl známou budovu baru. Právě včas. Místo žízně a horka najednou cítil obrovskou únavu, jako by právě do-běhl maraton. Matyáš otevřel dveře, v tichosti sešli po schodech.

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

Navzdory ranému odpoledni byli ted’ dole všichni, nálada na po-hled napjatá. Falk odměřeně rázoval po místnosti a v prvním oka-mžiku se mu ve tváři vystřídal škála pocitů od úlevy až k zlosti.

“Proved něco?!” vyjel ostře místo pozdravu.

Matyáš zavrtěl hlavou.

“Bylo to o fous, ale ne. Taky už mu to došlo a není zrovna nadšenej.”

„Tím chce říct,“ dokončil Kovář s nuceným úsměvem, “že jsem se ještě nerozhodl, jestli mám děkovat nebo střilet.”

“Snad budeš mít čas to zjistit,“ souhlasil Falk suše. “Jiný by za to dali hodně, ale chápu, že to můžeš vidět jinak, prostě už se stalo. Vy-světlil ti Matyáš situaci?”

“Jako, že je ze mě hezká trofej na odstřel? To jsem pochopil. Ale co mě vlastně čeká?”

Falk rozpačitě pokrčil rameny a Sefora se ujala slova, klidně, jako by jen četla přednášku.

“Jsi v první fázi přeměny. Ta je nejnebezpečnější, tělo se snaží bo-jovat s virem a ty jsi navíc oslabený zraněním, podle

mě je tak dva-cetiprocentní riziko, že zemřeš následkem alergické reakce nebo šoku. Pokud přežiješ další tři dny, budeš z nejhoršího venku a přeměna vstoupí do druhé fáze. Virus přebuduje tvůj organismus od DNA až po buněčnou stavbu, orgány, strukturu mozku, kůry, všechno. To trvá asi čtyři týdny, záleží na individuálních dispozicích. Po tu dobu budeš mít návaly žízně, migrény, žaludeční křeče, závratě. Mohou se objevit i změny chování, deprese, záchvaty zuřivosti nebo smyslové vý-padky. Příznaky dosáhnou vrcholu koncem druhého týdne. Pak by měly slábnout, až odezní a ty budeš plně přeměněný. Nějaké otázky?"

John Kovář neodpověděl. Poslouchal ten děsivý výčet s úžasem, jako by se ho netýkal.

„A co paměť?" vyrazil ze sebe. „Pořád si nemůžu vzpomenout, po-muže mi tohle?"

"Upíři mají až na výjimky eidetickou paměť, při naší délce života je to nutnost. Přeměna by tím měla uzdravování urychlit, ale ..." Sefora poprvé zaváhala. "Může nastat problém."

"Jaký?"

„Řek! ti Matyáš o dědičných sekvencích upírského viru?"

ŽÍZEN

"Ano, že se tak dá poznat, který upír koho nakazil."

„To ovšem není jejich hlavní smysl. Dědičné sekvence přenáší určité individuální vlastnosti z nositele na nakaženého. Netýká se to jen těch fyzických, ale i psychometrického nadání. Protože mě je dost silné, pravděpodobně jim budeš disponovat také. Jenže právě u přeměněných stopařů se nejčastěji vyskytuje paměťový šok, přetížení mozku příjemnými vjemy nebo vzpomínkami, a ten by mohla tvá amnézie zásadně zhoršit. Nikdy jsem to nezažila! ale slyšela jsem o tom ... a viděla následky."

„A ty jsou?"

„Šílenství, katatonie, většinou ale koma a následně smrt."

"Prima", přinutil se Kovář usklíbnout. „Čím dál lepší. Dá se proti tomu něco dělat?"

"Neměl bys zůstat o samotě. Někdo bude pořád s tebou, kdyby se to stalo, ale jinak nic." Sefora se zadívala stranou.

„Omlouvám se. Ne-uvědomila jsem si, co ti mohu způsobit. Kdyby ano, požádala bych, aby tě změnil někdo jiný."

"Což teď není hlavní problém," navázal Falk klidně. "Jde o to, kde pro tebe sehnat krev."

"Proč?" vzpomněl si Kovář na Matyášovu poznámku. "Copak ten kečup-,"

"Je jen pro hotové upíry," potvrdil jeho předtuchu Falk. „Během přeměny potřebuješ pravou krev a navíc ve výrazně vyšších dávkách."

„Jak moc vyšších?"

"Normálnímu upírovi stačí tak litr a půl týdně. Během přeměny je to kolem pěti litrů."

"To ujde."

"Denně."

V tichu, které následovalo, John zřetelně slyšel bzucení mouchy ně-kde vysoko u stropu.

„A nejde to obejít?" otázal se tiše. „Četl jsem, že se krev dá koupit."

„Ale ne tady. Legální obchod je v Anglii a Americe, u nás jenom na černém trhu, a i to je riskantní, poldové často fingují kšefty, aby chytali zákazníky. Navíc litr stojí pět táčů, a připadáme ti jako pra-cháči?"

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

"Takže co?" John si vybavil zmínku v knize a otrásl se. "Jestli máte v plánu nějaký pirátství, tak to ne! To se radši jdu udat... anebo to skončím."

Až ho zamrazilo, jak snadno z něj ta věta vyšla, ale Falk zavrtěl hlavou.

"Tak daleko to nedojde. Přinejhorším můžeme v parku někoho uspat a vypustit mu pár deci, ale to udělám, jen když nebude na vybranou, a určitě nikoho nezabiju. Chce to přežít pár dnů, mezitím něco vymyslíme."

Rozhlédl se kolem.

"Vezeme se všichni, takže hybaj, pánové, vybalte rezervy. Mám asi pět litrů, Grime?"

"Taky tak," přikývl vysoký chlap se zádumčivým výrazem. Ostatní se postupně přidávali, bez větších protestů, a Kovář v duchu počítal - ale byla to bída, když skončili, nesešlo se víc než třicet litrů.

"To je sotva na týden," shrnul Falk zaraženě. "Žádná sláva."

"Já mám asi padesát litrů" promluvila tiše Sefora. "Zítřka to přinesu."

Po jejich slovech znovu zavládlo ticho, ale tentokrát ohromené. Kovář viděl, jak se Boris začíná šklebit, ale Falk ho zarazil.

"Nech si své kecy, dneska už jsi podělal dost. Můžeme být rádi, po-řád to sice nestačí, ale máme aspoň náskok."

"A co náš druhý problém? Nevíme, kdo ho chtěl dostat, co když po nás půjdou dál?"

Dany promluvil poprvé za celou dobu.

"V první řadě by nás museli najít, což se nestane. Počkáme, až si

John vzpomene, a pak to vyřídíme."

"A jestli měl Pavel pravdu a máme tady krysu?"

„Nemáme," Falkův hlas zněl jistě.

"A jestli přeci?"

"Ne," Falk se nepatrně usklíbl. "Nechal jsem Seforu proklepnout vaše bedny. Jsou čisté."

Tentokrát ticho trvalo jen okanzík. Vzápětí se místností přelila vlna mrazivého šepotu a Boris vztekle vyskočil.

„A to říkáš jenom tak?!" vybuchl. „Kdo ti to, sakra, dovolil! A co když je práskáč právě ona?! Kdo zkontroloval její

rakev, co?!"

"Posluž si!" Seforin hlas byl ostrý jako nůž. "Stojí dole, můžeš si ji přečíst. Ale tohle už radši nevyslovuj!"

ŽÍZEN

Boris se na ni díval, Kovář viděl, jak zatíná pěsti, ale pak se beze slova posadil.

„Chápu, že se zlobíte," pokračoval Falk mírně. "Ani mně se to nelíbilo, ale je to pryč, a máme jistotu. Přesto pořád nevíme, kdo v tom jede, a znáte ty řeči o Erskinově ochrance. Netvrdím, že je to ono, ale musíme počítat s tím, že mají stopaře. Takže hned večer odsud vypadneme, pak ve dne v noci zdvojené hlídky a žádný nepovolený výlety."

Ticho. Nikdo se ani neušklíbl, natož aby protestoval, ale tentokrát se už John divil méně. Pokud ze čtení Dějin upírství něco pochopil, pak to, že historie upíry naučila kázní. Staletí nelítostného pronásledování je naučila, že jen opatrnost zaručuje přežití, a třebaže se doba měnila, staré zvyky umíraly těžko.

"Mimochodem," promluvil unaveně, "co by se stalo, kdyby další upíři zjistili, jak to se mnou je? Myslíte, že by volali poldy?"

"Ne," ušklíbl se Dany. "Spíš by došli k závěru, že když oddělají tebe i nás, bude to služba veřejnému blahu. My si své prádlo perem radši sami."

Falk jen přikývl a Kovář ucítil, jak ho bodl stud, teprve teď si naplno uvědomil, že jeho záchranou opravdu riskují všichni. Ztěžka vstal každý kloub mu hořel, hlava třesla bolestí.

„Myslím, že si půjdu lehnout," konstatoval tiše a pomalu vyrazil k Matyášovu pokoji s chmurnou předtuchou, že nejhroší ho teprve čeká.

AGÓNIE

Řev z nitra bedny byl hrozný. Hesse se přesto klidně opíralo stěnu a mlčel, ostatní se usilovně snažili nedívat do jeho tváře nebo na tu dlouhou věc v rohu. Vteřiny se vlekly a výkřiky začaly slábnout, místností zavanul děsivý pach páleného masa.

"Gerdi..." promluvil Jochen tiše.

Hesse udělal krok a kopnutím bednu otevřel, před zábleskem modrého světla se všichni instinktivně přikrčili. Faffy vypadl ven, z vlasů se mu kouřilo, prsa i ramena jediná krvavá rána. Dusil se, sténal, ale Hesse ho nelítostně chytil za vlasy, odtrhl mu ruce z tváře a přinutil ho podívat se na solárium.

"Už potřeť jsi mé zklamal - Geller, ta holka, a teď tohle. Měl jsi jen dostat Kováře, Hauserovy gorily by udělaly zbytek, ale ty jsi to zbabral, znovu! Horšíš se, Faffy, a mně začíná být fuk, kolik set let se známe. Další malér a nechám tě usmazit, rozumíš? Vzpohle se!"

Pustil ho a Faffy vyvrávoral pryč, na Hesseho se neodvážil ani podívat, ale zavadil očima o Jochena Merecka a krysí tvář mu zkrivil zlý úšklebek.

"Jak to vypadá, Otto?" otázal se Hesse.

„Nijak," pokrčil oslovený rameny. „Ta jejich putyka je prázdná, zmizeli asi už včera."

"Stopy?"

"Žádné. Všechno po sobě dezinfikovali, kyselina smrdí až ven." „Jistě, Falk není idiot. A co Frankie u Tornáda? Ozval se už?"

"Ne. To se mi taky nelíbí, jestli Mallory něco vyčenichal, měli bychom to s ním vyřídít."

"Děkuji za radu," přikývl Hesse chladně. "Ale máme jen pět dní, nezapomínejme na podstatné. Znovu projděte každý krok od chvíle, kdy sem Kovář vnikl, a najděte Falkův úkryt. Otto, Hansi, vemte si to na starost, už žádné chyby."

Jochene, pojďme."

AGONIE

Bez ohlednutí vyšel ze dveří a starší muž ho mlčky následoval, až venku se hořce usmál.

"Copak, Gerdi? Taký mě chceš dát ohřát?"

"Neblázní!" Hesse se rozesmál. "Chci se zeptat, jak pokračuješ. Daří se ti? A kdy nás seznámíš? Já ti přece Pantarei také představil, pama-tuješ?"

"Ano." Jochenův výraz získal na vřelosti. "Věštila nám. Že uvidím nový svět."

"A mé srdce zadává had. Možná kdybych ji nenechal-"

"Nemysli na to!" přerušil ho Jochen. "Nemohl jsi nic udělat a je to dávno."

„Ne, Jochene," usmál se Hesse trpce. „Je to včera. Vidím to přesně tak, slyším to-"

Dveře na konci chodby se otevřely a vstoupil člen Erskinovy ochranky. "Pan Erskin s vámi chce mluvit v hlavní laboratoři!" přešel bez pozdravu k věci, jako by mluvil s nějakým sluhou, byly doby, kdy jen oslovit upíra takhle znamenalo rozsudek smrti. Hesse se bolestně ušklíbl.

"Tak vidíš. Užij si schůzku, Jochene, mě čeká jiná zábava. Uvidíme se ráno,"

Otočil se a mlčky strážce následoval. Prošli koridorem a zamířili dolů k nejstřeženější části komplexu, dveře na jeho konci připomínaly spíš uzávěr trezoru. Hesse při tisku dlaň na skener, doprovod zůstal vzadu, ani on neměl právo vejít dál.

Robert Erskin seděl za laboratorním stolem a pravou rukou jako vždy žmoulal řetízek s kovovým úlomkem na krku. Hesse potlačil úšklebek - sentimentální teploušská gesta, navíc silně zvrácená, asi jako by si on laskal na památku třísky z Pantareina kůlu.

"Chtěl jste si promluvit? Pokud mi hodláte znovu připomínat čas, nemusíte. Vím přesně, kolik zbývá, a na úspěchu mi záleží stejně jako vám."

„V pořádku.“

Erskinův hlas zněl nezvykle mírně, pokývl hlavou ke stolu. "Jen jsem přemýšlel, jestli jsme nevlezli někam, kde nemáme co dělat."

Na skleněném stole ležela úhledně rozložená agentská výbava Johna Kováře, T-opaskem počínaje a vystříleným samopalem konče. Některé

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

věci byly částečně rozebrané, jiné nesly stopy ohně, jak se následkem pokusů o otevření aktivovaly pojistky Agentury a spolehlivě znehodnotily obsah. Snahy Erskinových vědců o analýzu tak nevedly k valnému úspěchu, ovšem Erskin už od svého kontaktu věděl dost, aby si udělal představu. Hesseho to téma také zaujalo, avšak z jiného pohledu.

"Lidé z jiných světů, pozoruhodné. I já to měl za výmysl, dokonce navzdory tamhletomu," mávl upír rukou k rozměrné konstrukci v rohu, teď pečlivě zakryté plachtou. "Zajímalo by mě, jestli jsou stejné. Třeba v jiných dokážeme přežít. Klause je škoda, tu smrt si nezaloužil. Ten váš záhadný přítel nás měl varovat."

„Bohužel,“ ušklíbl se Erskin. "prodal mi jen schéma ovládacího systému, za šestimístnou cifru. Spíš by mě zajímalo, jestli byl Kovář jedi-ný, koho poslali, anebo můžeme čekat další... návštěvy. Vzhledem k tomu, co tu předvedl, mě tahle představa neláká."

„To se nestane. A Kováře si najdu.“ Hesse se usmál. "Gellerovu krev jsem už ochutnal, těším se na tu jeho."

Erskin se s odporem ušklíbl. "Myslíte vy ... " zrůdy, dořekl málem, " ... vůbec někdy na něco jiného? A ten Klaus, kterého tak litujete, víte, co dělal za války v Treblinku?"

"A víte vy, kdo postavil Treblinku?" kontroval Hesse. "Anebo jste to již také zapomněl, jako hodně jiných. Zapomínání vám přece jde dobře, jako zabíjení. My k němu máme aspoň důvod - přežití, ale vy? Proč vaše zvířata postavila Treblinku?"

"Zvířata, ke kterým jste se ochotně přidal!" Hesse se zasmál.

„Ano. Přiznávám, jednou za tři století udělám hloupost dokonce i já. Vážně jsem mu věřil, tomu slavnému Vůdci, uměl hezky mluvit. Bohužel se ukázalo, že to je všechno. Ovšem kde zrovna vy berete právo mě soudit? Chystáte největší masakr od konce války, jen abyste ukojil svou touhu po pomstě. Vaše žena aspoň zemřela rychle. Moje umírala na kůlu hodiny, mně před očima. A váš syn? Ten výbuch přece přežil, viděl jsem záznamy. Měl dobrou šanci, možná ochrnutý, ale žil by, kdybyste nebyl zbrklý a nechtěl mu vnutit licenci. Varovali vás, že je jeho tělo oslabené a přeměnu nemusí vydržet, ale vy jste prosa-dl! svou, syn velkého Roberta přece musel být dokonalý!"

AGÓNIE

"Ty ... " Erskin se vymrštil ze židle, tvář zkřivenou, mávl pěstí.

Rána skončila v Hesseho dlani těsně před jeho obličejem. Chytil ji jako hosený míček a sevřel, lehce, Erskin přesto zasténal okamžik a začnou praskat kosti.

"Omlouvám se."

Hesse pustil jeho ruku a s ledovým klidem se usmál.

"Nechtěl jsem vás rozrušit. Nemějte strach. Za pět dní naše malá aliance zdárně skončí a pak si můžeme své neshody vyřídit způsobem, jaký budete pokládat za nejvhodnější. Pokud vás to neurazí, musím říct, že se už nemůžu dočkat."

Otočil se, bez ohlednutí vyšel ven a vztekem sípající Erskin zůstal uvnitř sám.

John Kovář se napjal jako luk. Řemeny, kterými byl připoután k lůžku, ho strhly zpět, jeden přitom nevydržel, paže okamžitě vyletěla vzhůru a zkroutila se v křeči. Sefora ji opatrně přitáhla a znovu přivázala. Z Kovářových úst se vydralo další zasténání, spíš než člověka připomínalo vytí umírajícího vlka. Dany ve dveřích jen polkl.

"Jestli bude dál tak řvát, za chvíli tu máme fyzly. To je normální?" "Ne. Takovou krizi jsem neviděla, to není samo od sebe."

Na stolku u postele stála karafa s krví. Sefora ji přiložila Kovářovi ke rtům, ten se dvakrát napil, ale vzápětí mu hrdlo zkroutil zachvat kašle, rudé kapky potřísnily zeď i Seforin obličej. Danymu zatrnulo.

Sefora se natáhla pro ručník a klidně setřela nejprve Kovářovu a po-tom svoji tvář. Okamžik poslouchala jeho sípavý dech a zavrtěla hlavou.

"Stále vzdoruje přeměně. Musí mít něco v krvi, posílenou imunitu nebo zbytky nějakého jedu. Zabije ho to, když nic neudělám a já ne-vím, co."

Sefora hleděla do prázdna a Dany v jejím hlasu poprvé slyšel bez-radnost. Někde v koutku mu bleskla černá myšlenka, když Kovář zemře, bude po problému. Zahnal ji, ten chlap se mu docela zamlouval.

"Co zavolat záchranku? Sice všechno vybuchne, ale třeba by mu pomohli. "

"Pochybují... ale možná." Sefora zvedla hlavu.

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

"Transfúze, vyměnit mu krev. Prober zásoby! Snad tam bude nějaká nula negativní."

"A jak ji poznám?" málem vyprskl Dany. "Vypadám jak nějakej gurmán?"

"V rakvi mám ohříváč a sadu na křížovou zkoušku."

"Máš co?" Dany na Seforu nechápavě civěl, jen sevřela rty.

„Hlídej ho, udělám to sama."

"Co jsi, sakra, zač? Nějakej doktor?!"

Danyho otázka však už směřovala do prázdna.

O chvíli později už byl na Johnovo levé předloktí připojen vak plný ohřáté krve, zatímco z pravého hadičkou odtékala jeho vlastní. Čer-stvá krev byla řídká a rudá, vytékající naopak hustá, téměř černá. Se-lora opatrně vyjmula naplněný vak a podala ho Danymu.

"Vylíj to a obal spal. Nikdo ať se toho nedotýká. Kolik zbývá nula negativní?"

"Asi třetina."

„Dobře. Necháme ji téct ještě čtvrt hodiny, pak mu dáme trochu na-pít.“ Sefora pohledem zhodnotila Kovářovu tvář, byl v bezvědomí, ale dýchal už klidně, křečovitě záchvaty pominuly.

„Myslím, že to zvládne.“

„Ale co my?"

Falk stojící ve dveřích se rozhlédl po pokoji, který teď vypadal jako pravá upířská jídelna - krev kapala dokonce i ze stropu - a potřásl hlavou.

"To nám mělo vydržet týden, a teď? Kolik zbylo, pět litrů?"

„Tři, ale mám ještě svou zásobu.“

„A potom?"

"Co Mallory?" nadhodil Dany opatrně. "Ally nám snad píchne."

Falk se otočil, oči se mu blýskaly a Dany rychle couvl.

"Já vím!" zvedl omluvně ruce. „Ale máme na vybranou?"

"Asi ne." Falk dlouze vydechl. "Mallory ... no budiž. Jdu obejít hlídky." Najednou vypadal unaveně a Dany jen tiše zaklel.

O hodinu později John Kovář otevřel oči. Měl pocit, jako by mu na prsou ležel slon, chtěl promluvit, ale třebaže napoprvé vyšlo jen za-sípání, Sefora přesto odpověděla.

„Devět hodin. Z nejhoršího jsi venku, odpočívej."

AGÓNIE

"Nechci odpočívat!"

Kovář se pokusil vstát, ale stěží se pohnul, ani si nevšiml, že je po-řád připoutaný.

„Chci něco dělat. A chci si už, sakra, vzpomenout!"

"To přijde. A pokud nechceš spát, můžeš zkusit tohle, přece tě to za- jímalo,"

Uvolnila jeho ruce, sáhla za záda a vytáhla tlustou knihu. Opatrně rozevřela tuhé stránky a postavila ji před Johna na postel. Ten přešel očima řady znaků a zavrtěl hlavou.

„Říkal jsem, že to nepřečtu.“

"Tak nečti očima. Zkus to prsty. A nemysli. Poslouchej."

Kovář zvedl váhavě ruku a položil ji na papír, hmatem cítil jeho drsnou strukturu. Posunul prsty stranou a dotkl se znaků, starý tis-kařský lis je vtlačil hluboko a najednou, bez varování, mu do mysli přímo vytryskla slova.

Na počátku byla tma. Pak na sklonku osmého dne, když Měsíc dlel v úplň-ku a život byl mladý, Matka noc, Lillith, procházející se mezi hvězdami, stvořila muže.

Kovář leknutím trhl rukou ze stránky a bylo to pryč, zvedl hlavu a díval se na Seforu, zděšeně a fascinovaně zároveň.

"Co to-,"

"Už to začalo. Probouzí se nové smysly, protože tvůj mozek se mění, a to není všechno. Podívej."

Sefora sundala ze stěny zrcadlo a nastavila ho blíž. Kovář si okamžitě všiml, jak je bledý, celá tvář jako by mu pohubla, oči zapadly, licní kosti a brada naopak vystoupily. Ale to nebylo hlavní, najednou to-tiž pochopil, z čeho pocházel ten divný pocit v ústech.

Oba horní špičáky už skoro o polovinu přesáhly vedlejší zuby a tr-čely mu dolů jako kly.

John Kovář zavřel oči a zvrátil hlavu na polštář. Najednou už necí-til strach ani údiv, jen holé, pusté poznání pravdy, jako když před lety zemřel jeho otec ... a černou prázdnotu.

POSLEDNÍ ÚSVIT

Bum! Bum! John Kovář se prudce posadil. Rozhlížel se, lapal po de-chu, ale o vteřinu později se vzpamatoval.

Stále ležel v pokoji, sám. Světla byla zhasnutá, ale překvapeně si uvě-domil, že vidí i bez nich, bez problémů rozeznal krvavé cákance na tapetách i číslice budíku na nočním stolku. Odsud také pocházel ten hrozný randál: Obyčejné tikání, které mu znělo jako výstřely z děla. Vedle budíku stála karafa plná rudé tekutiny a on si uvědomil, že má zase žízeň.

Stále cítil odpor, ale prostě se musel napít, chutnalo to dobře, skoro tak dobře jako víno, které pil s Andreou ve srubu, když unikli z X-Hawkovy pasti.

Překvapeně trhl hlavou, ale vzpomínka ulétla, než ji stačil zachytit nebo si uvědomit, co znamená. Odhodil pokrývku a

opatrně se postavil. Pořád cítil slabost, ale ne bolesti, potichu otevřel dveře a vyšel na chodbu. Světlo, které se mu dřív zdálo slabé, bylo náhle oslepující, až se musel na chvíli zastavit. Vypadalo to tady jinak, chodba s dveřmi po obou stranách a schodištěm do haly, jak nějaký hotel, ale pak si vzpomněl, že slyšel něco o stěhování. Pomalu šel dál, každé prasknutí podlahy znělo jako výstřel, jedny dveře se otevřely.

"To jsi ty, John?"

Falk se na Kováře zkoumavě zadíval.

"Vypadáš líp. Jak se cítíš?"

"Jako po velkém flámu. A před chvílí jsem měl dojem, že si na něco vzpomínám, ale už je to pryč."

"Dobře. Nelámej to přes koleno, Sefora říká, že je čas. Matyáš taky zjišťoval něco o tom střelení a ohničku u Hausera - a hádej."

"Žádný střelení nebylo, jenom nějakí blázni s autem vletěli pod vlak a Hauserovi nejspíš vybouchl plyn, správně?" ušklíbl se John

"Přesně. Někdo si dává záležet - ti, co po nás jdou, anebo speciálka.

Vzhledem k poslednímu vývoji těžko říct, co je horší." Falk se trpce

POSLEDNÍ USVIT

ušklíbl. "Můžu si za to sám. Kdybych kašlal na Hauserovy kšefty, ne-byla by tahle brynda."

"A já bych hezky hnul ve cvokárně, dokud by mě tam nenašli a ne-oddělali," přerušil ho Kovář mírně. "Mimoto mi Matyáš řekl, na co jsi hlavně chtěl tu krev."

„O Matyáše neměj strach. Jeho děda mi za války zachránil krk.

Nenechám ho umřít, i kdybych měl začít vysávat ty zmetky z minis-terstva - a tobě se omlouvám. Začalo to jako kšeft, pak jsem věřil, že to dělám, abych tě zachránil, ale teď ... Možná chci jen zjistit, co víš, najednou si už nejsem jistý."

"No a?" pokrčil Kovář rameny. "Na tom už nesejde."

V tu chvíli se dole na schodech zjevila vysoká postava s taškou v ruce.

"Tak jak to vypadá?" nahnul se Falk.

Seforina tvář byla zachmuřená.

"Dobře ne. Pořád nás hledají, byli se ptát i člověka, co pro mě scho-ovával krev."

Falk sevřel rty. "Prásknul tě?"

"Ne, ale musela jsem mu nechat podíl. A jestli tam přijde Hesse,

bude mluvit, měla jsem ho raději-,,

Nedofekla, ale z jejího tónu Kováře zamrazilo.

"Kdo je Hesse?" otázal se zmateně. "Uniklo mi něco?"

Falk neodpověděl. Zamračeně se díval na Seforu, ta zase na něj, ale nakonec promluvila.

"Upír. Velmi starý a nebezpečný."

"A?" zavrtěl Kovář mrzutě hlavou. "Nemyslíte, že jsme už na stej-ný lodi?"

"Dobře," vydechl Falk neochotně. „Je to jeden z těch starých upírů, o kterých jsem ti říkal. Nevím, jak se doopravdy jmenuje, ale posledních asi sto let si říká Gerhard Hesse. Je to ... " rychle pohlédl na Seforu, ale do-končil... "fanatik a blázen, poldové by řekli terorista z přesvědčení. Ne-návidí lidi a myslí si, že kečup je nástroj ztotočení naší rasy nebo podobná pitomost. Za války se chytil Hitlera, dotáhl to na majora SS. Dělal po-bočníka Heydrichovi a po atentátu na něj zařizoval odvetu, jeho meto-dy jsou ... proslulý. V té době jsem se s ním srazil já, to ti povím jindy. Po-zději se dal dohromady s asi tuctem podobných grázlů a zdrhi, než se

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

Reich sesypal, takže ho nedostali. Od té doby se skrývá. Slyšel jsem, že je v Brazílii, v Africe i mrtvý, ale předevčírem jsem ho potkal u Hausera, ži-vého až moc. Musíš chápat, co je to za chlapa - je mu možná tisíc let a ni- kdy nevzal ani kapku kečupu, proti němu jsme jenom ubohý nuly."

"Ano," přikývla Sefora klidně. "Znám ho, je chytrý a vytrvalý. Ne-přestane nás hledat a nakonec uspěje. Musíme rychle sehnat zbytek krve pro Johna a pryč z města, všechno za sebou spálit a zmizet Hessemu z dosahu, to je jediná možnost."

"Ale co speciálka? Ta ho nehledá?"

"Hesseho hledá kdekdo," opáčil Falk. "Zvlášť tady je pro něj horká půda, při tom, co dělal za války. Jediné vysvětlení, proč se tu může promenovat, je, že ho chrání někdo hodně vysoko."

"Robert Erskin?"

„To je logický závěr," připustila Sefora. "Přitom zrovna oni by se měli nejvíc nenávidět, vzhledem k tomu, v co Hesse věří a co se stalo Erskinově rodině. Zvláštní."

"Mě to nepřekvapuje, lump s lumpem se vždycky domluví," ušklíbl se Falk, "a ty máš můj obdiv, John, ať jsi jim provedl cokoliv."

"Zdá se, že umím naštvat správné lidi, co?" zasmál se Kovář neve-sele. "Ale pokud tenhle Hesse dělá Erskinovi ochranu, o které jste mluvili, proč chce mě?"

"Nevím. A budu moc zvědavý, až si vzpomeneš, ale teď je to ved-lejší. I kdyby chystali konec světa, s tuctem lidí nic nesvedeme. Sefo-ra má pravdu, musíme sehnat zásoby a hodně hluboko se zahrabat. A ostatním nic neříkej, už jsou dost nervózní. Řeknu jim to sám, až přijde čas."

"Za patnáct minut svítá," podotkla Sefora náhle. "Myslím, že bys to měl vidět, naposled."

John Kovář ucítil, jak mu srdcem zavanula prázdnota. Otočil se a mlčky ji následoval po schodech ke dveřím. Otevřel, díval se, jak nový úsvit barví oblohu do modra a svět se zvolna rozjasňuje, náhle mu to připadalo nádherné jako nikdy a ani si neuvedomil, když Sefo-ra za ním promluvila, tichým hlasem, který se podivně chvěl.

"Obřad Posledního svítání byl konečným stupněm zasvěcení, když byl smrtelník vybrán, aby se stal jedním z nás - kdysi velmi dávno.

POSLEDNÍ ÚSVIT

Pamatuji na ten svůj, jak se horký vzduch tetelil nad střechami Aš-šuru. To jsme ještě něco znamenali. Teď jsme jen prach ve větru."

Kovář odtrhl pohled od jasnoucí oblohy a otočil se.

"Proč myslíš? Četl jsem, že jste se konečně osvobodili, dosáhli uznání jako lidé. Nemusíte už zabíjet, abyste žili a až se zapomenete na těch pár..."

"Jenže na ty se ještě dlouho nezapomené," přerušila ho klidně. "Člo-věk možná žije krátce, ale lidská paměť je dlouhá. A svoboda, o které mluvíš, je iluze. Až prožiješ staletí, poznáš, že svět je jen opakující se divadlo. Herci přicházejí a odcházejí, ale hra zůstává stejná, můžeme si namlouvat opak, ale Matka ví, že před sebou neutečeme."

Kovář s povzdechem zavrtěl hlavou. „Nedočetl jsem vaši Bibli. Těmhle věcem jsem nikdy nerozuměl, viděl jsem kvůli víře umírat moc lidí. Asi je to na mě složité."

„Náboženství je složité. Víra je snadná, buď ji máš a nevíš, kdes ji vzal, anebo nemáš a nevíš, kde ji vzít. Dočti knihu a poznáš, jestli k tobě Matka promluví."

"A k tobě mluví?" otázal se John tiše.

"Už ne. Porušila jsem její Zákon, spáchala věci, kvůli kterým ode mne odvrátila tvář. Je to dávno, ale už ji neuslyším. Také vím, že mě ty činy dohoní a těším se na tu noc, jsem už unavená."

V tu chvíli zpoza obzoru vyšlehl první šíp slunečního světla a John Kovář rychle přivřel oči. Pálilo to a bolelo, přesto se snažil dívat tak dlouho, jak jen mohl, dokud žár nezesílil k nevydržení. Teprve pak rychle ustoupil a zavřel za sebou dveře, denní světlo pohaslo.

MALLORY

John Kovář zavrtěl hlavou a dloubl špičkou boty do oválného šedého pouzdra, přes dva metry dlouhého.

"V tomhle že mám spát? Vypadá to jak futrál na lyže."

Dany stiskl jedno tlačítko, víko se odsunulo a odhalilo vypolstrovaný vnitřek.

"Jasně. Tady máš zálohovaný napájení, hodiny, senzor UV světla i radiace a pohybový detektor, aby tě náhodou někdo nevytáhl přes den ohřát. Zvukotěsná, otevírání na osmimístnej kód, náhodná modulace - když měníš denně, ani stopař ho nerozlouskne. A dole máš místo na kečup i nějaký krámy, většinou tam dáváme bouchačku. Takle patřila Pavlovi, ale čistili jsme ji a Sef to pak proklepla. Nedo-staneš žádný echo a Siemens dělá dobrý nádobíčko."

"Co vím, dělal hlavně mobily a elektrický kartáčky, díky," zavrtěl Kovář hlavou. „Zůstanu radši u postele."

Ukázal do rohu, kde stála ještě jedna rakev, stranou od ostatních a jediná skutečná, dřevěná s krásnými řezbami na víku.

„Že to uhodnu – Sefora?"

„Jasně. Kdyby měla někdy smůlu, máme ji rozbít a spálit i s ní, zas ty lillithiánský pitominy. A ty dělej, jak chceš," pokrčil Dany rame-ny. „Za chvíli ti poleze na nervy, jak všechno v posteli šustí a ještě rád si zalezeš dovnitř, uvidíš. Hlavně si pamatuj, že když je malér, zachra-ňujeme hlavně sebe a bedny. Přinejhorším je pálíme, nepřítel je nesmí dostat. Když spíš, myšlenky se ti tam otisknou jak do písku, nedá se to kontrolovat - stačí chvilka a stopař o tobě ví úplně všechno."

Kovář přikývl. Už chápal, proč bylo takové pozdvižení, když Sefora na Falkův příkaz prověřila rakve ostatních. Sám svá první „echa“, na-sbírané myšlenky z předmětů, zažil včera, když se jen tak opřel o zeď a před očima mu najednou naskočila zatraceně živá představa chlapů, kteří tu naposled malovali, málem znova omdlel. Sefora navíc zdůraz-

MALLO RY

ňovala, že podobné epizody mohou vyvolat paměťový šok a dokud se mu všechny vzpomínky nevrátí, neměl by tu schopnost používat.

„Když už jsme tu, podívej se ještě sem."

Dany ukázal k protější zdi s posuvnými dveřmi. Otevřel a John překva-peně hleděl na zadek otlučené dodávky.

Místnost byla přitom stěží dost velká, aby se tam vešla, nikde žádná vrata ... Kovář se neubrnil údivu.

"Jak jste to sem, proboha, dostali?"

"Po kouskách a pak zase složili uvnitř, byla to docela psina. Koukej." Dany se protáhl kolem dodávky a Kovář ho následoval, teď viděl

přední stěnu, cihly z ní byly vysekané skoro k omítce, zbyla jen tenká slupka podepřená napohled chatrnou konstrukcí z prken, zvenku nejspíš vše vypadalo jako normální zeď. Dany odklopil špehýrku a na-značil Kováři, aby se podíval: Trávník, masivní železný plot a za ním silnice.

"Chápu," přikývl John. "Předpokládám, že ten plot je bytelný jenom zvenku, ale zevnitř .."

"Stačí kopanec," doplnil Dany.

"Takže kdyby přišla návštěva, můžete se probourat ven."

"A jsme pryč, než se ti hajzlové vzpamatují. Rakve jsou na paletách, za dvě minuty je naložíme, to máme vyzkoušený. Mimochodem, hele!"

Dany otevřel dveře a odhalil novotou se blyštící motorku Yamaha Shadow, uloženou vzadu v dodávce.

"Moje zásluha!" zašklebil se. "Jeden upírskej frajírek hrál virgo ještě hůř než já. Dobrý?"

"Ano," uznal Kovář. "Kdo to všechno vymyslel, Falk?"

"Jasně. Byl v odboji, se schováváním má zkušenosti. A co ty, jak se cítíš?" změnil Dany téma.

Kovář si jen povzdechl. Od "posledního svítání" uplynuly dva dny.

Pomalů přivýval zostřeným smyslům, trvajícím návalům únavy střídaným pocity podivné euforie, zvykl si i pít krev, nebo spíš si na-mluvil, že to je místní druh Coca Coly. Přesto se pořád cítil jako ve snu, jako by čekal, že se každou chvíli probudí. Depresivní náladu ještě zesiloval pobyt v uzavřeném prostoru bez denního světla, prsten, který černal den ze dne víc a už z něj nezbývala ani polovina, ale hlav-ně vědomí stupňujícího se ohrožení. Danymu záhadně zmizel obsah

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

bankovního konta, Grimovi se někdo vloupal do bytu ve městě a jako vrchol se včera v pátrací relaci objevila Kovářova fotografie s vizitkou nebezpečného pedofila. Falk suše konstatoval, že všechno zlé je k ně-čemu dobré, protože poldové aspoň nebudou hledat upíra, ale Johno-vi se neulevilo. Znovu si vzpomněl na Zuzanu v parku, jeho dokona-lá paměť mu i ve spánku přehrávala každý detail, až na to, že v tom snu nedokázal utéct...

A pak tu byl samozřejmě Matyáš. V současném obležení na něm byli doslova existenčně závislí, jen on jim přes den obstarával zásoby a vybíral pro ostatní státní přiděly kečupu. Přitom se doslova ztrácel před očima, dnes ráno náhle zbledl a začal kašlat krev. Sefora ho chtěla ošetřit, ale nenechal na sebe sáhnout, doslova utekl a od té doby se neozval.

„Poslyš, Johne, nedal by sis menší akci?“ přetrhl Dany chmurné myšlenky.

"S potěšením!" Kovář překvapeně zvedl obočí. "O co půjde?"

"Dochází nám červená, zkusíme s Grimem nějakou sehnat u Mal-loryho. Můžeš se přidat, ale upozorňuju, že to může být kapku ne-bezpečný."

"Prima."

Kovář se ani nezeptal, kdo je Mallory, bylo mu to fuk, jen když mohl vypadnout.

„Kdy vyrazíme?“

"Hned. Sef s Falkem prohlédli okolí, do půlnoci jsme zpátky. Vem bouchačku a jdem"

Grim opatrně vyklouzl ze dveří a Kovář ho chtěl následovat... když si najednou uvědomil, že drží zvednutou levou ruku zaťatou v pěst. Vyklepal mrtvou mouchu na zem a Dany se uznale zašklebil.

"Slušný, zelenáči, ale Sef je chytá živý mezi dva prsty. A na ty reflexy dej bacha, ať někomu omylem neurazíš hlavu." Bylo po desáté. Slunce dávno zapadlo, ale John viděl stejně jako ve dne, dokonce i vzduch měl náhle úplně novou vůni. Rozhlížel se jako omámený, až se Dany neubránil smíchu.

"Koukáš jak vejř, brácho. Kdysi jsem potkal jednoho čerstvě kous-nutýho, pamatuju se, že vypadal podobně. Musí to být síla, co?"

MALLORY

"Ano," souhlasil Kovář tiše, „a to mám dojem, že mi to pořád nedošlo. Chápu, že to lidi láká, ale když pomyslím, že už nevyjdu na světlo, budu pořád dostávat ty echa, a pak ta krev.“

"Nevíš, jestli to stojí za to," dokončil Dany chápavě. „Jo, on Ein-stein, Pasteur a pár dalších asi věděli, co dělají, když odmítli licenci. O tamhle už většina blbů, co slintají po licenci, nepřemejšlí - a když dostanou své, za pár let si někde v bordelu vystřelí mozek. To je totiž nejčastější příčina smrti přeměněných, sebevražda.“

"Povzbudivý," ušklíbl se Kovář nevesele.

„Jo," přidal se dosud tichý Grim. „Sefora říká, že časem tě to utahá.“

Všechno jsi viděl, všude byl, máš paměť, se kterou nic nezapomeneš, tak-že se začneš nudit, přemejšlet, a to je konec. V tom má Dany pravdu, vět-šina teploušů jsou idioti - tedy, nic osobního, Johne," dodal rychle.

„V pořádku“ usmál se Kovář hořce, už pochytil místní žargon a zvykl si, že tohle slůvko znamená něco jiného, než je zvyklý, byť se stejně urážlivým nádechem. "Konečně, už jsem teplouš jenom z poloviny, ale co ten Mallory? Kdo to vlastně je? Asi ne zrovna skautík, co?"

„To tedy ne.“

Dany si povzdechl. "Stephen Mallory je vlastně odsud. Utek před Hitlerem do Anglie a sloužil u RAF v noční peruti. Jednou ho sunda-li nad Kanálem a než ho vylovili, slunce mu seškvařilo ksicht. V Ang-lii prej jel po válce ve spoustě divných kšeftů a pokračoval, i když se po revoluci vrátil sem. My se občas taky namočíme, ale Mallory je gauner par excellence. Má vlastní bandu ještě z armády a kšeftuje úpl-ně se vším, zbraně, krev, V-speed, šuma fuk."

„Jasně," přikývl John. "Takže od něj trochu nakoupíme."

„Ne," Dany se smutně usmál. "Mallory by nám prodal leda díru do hlavy, s Falkem se děsně nenávidí. Dřív byli kámoši, ale Mallory se prý po válce dost změnil, a ty jeho obchody ..."

„V tom to bylo," přisvědčil Grim. „Falk by Mallorymu prominul všechno, ale jak zjistil, že kšeftuje s V-speedem, byl mezi nimi konec. To celkem chápu, vzhledem k okolnostem."

„Sorry," zavrtěl Kovář hlavou. „Co je V-speed?“

"Upírská droga, jediná. Není návyková, ale je to kumulativní jed."

Čím víc a častěji bereš, tím menší dávku potřebuješ, až to netrefíš

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

a hotovo. Nezabije tě, ale úplně zmažouš, v tom blázinci, odkud jsme tě vytáhli, byl třeba jeden, co věřil, že je teplouš, a chtěl pustit na slunce! Fašisti to za války používali na upíry v odboji, když Falkovy rodiče po atentátu na Heydricha chytli, jeden šilenej upírskej nácek se na nich fakt vyřádl."

Kovář se zarazil. „A nejmenoval se náhodou Hesse, Gerhard Hesse?" „Jak to víš?" Dany se překvapeně zastavil.

"Tak," mávl Kovář rukou. „Falk se o něčem zmínil"

"To žasnu, nemluví o tom ani s náma. Ale V-speed nenávidí a když zjistil, že ho prodává Mallory, byl mezi nimi konec."

„Tak proč za ním jdeme?" zavrtěl Kovář hlavou.

"Mallorymu patří jeden podnik poblíž, dupárna a bordel v jednom.

Dělá tam holka, se kterou se trochu znám. Ally je spíš obchodnice, Mallory pro ni má slabost, tak ji nechává dělat kšefty pro sebe. Bejvá to s ní těžk, ale je jediná, na koho se můžeme spolehnouti že nás ne-předhodí tomu zmetkovi Erskinovi."

„Chápu. Proč ho vlastně upíři tak nesnáší?" namítl Kovář. "Přece vám dělá ten kečup, neměl by být spíš dobrák?"

Grim se jen usklíbl.

"Erskin je dobrák asi jako bacil Ebola - jsme pro něj dobytek, kterež ždímá, jinak je mu všechno fuk. A co se kečupu týče, ta proslavená třetí generace je ve skutečnosti úplně totéž, co měli náckové už za vál-ky. Erskin jenom zefektivnil výrobu, přitom pár kroků odsud má hlav-ní laborku, miliardový vybavení, kapacity jako byl Geller - co tam dělají, míchají čajičky pro mimina? Kdyby chtěl, dávno to mohl zlepšit, třeba aby stačilo pít jednou za měsíc místo každý týden, jenomže pak by to už tolik nesypalo. Navíc vládě se hodí, držet takhle upíry pod krkem, přistříhnout jim délku života a schopnost!..."

„Není to příliš? Falk říkali že přesně tomu věří i Hesse, různým řečem o spiknutí."

"No, že je magor neznamená, že nemá v něčem pravdu. A hry na spiknutí my milujeme," zasmál se Dany. "To dělá ta paměť. Když si pamatuješ úplně všechno, napadne tě časem hledat souvislosti i tam, kde třeba ani nejsou. Většinou jsi samozřejmě vedle, jenomže nikdy nevíš. Mimochodem, znáš ten fór, jak brali upíra do CIA a-,"

MALLO RY

John ale neposlouchal. Najednou uviděl něco, z čeho zůstal stát jak opařený! Dany si všiml jeho pohledu, otočil se - a rázem ztuhl.

Pár kroků před ním visel na nefungující pouliční lampě hlavou dolů člověk nebo spíš něco, co člověka vzdáleně připomínalo, zkroucená mumie spálená do černa, maso odpadávající od kostí, všechno drže-lo pohromadě jen oblečení, kupodivu naprosto nedotčené. Zblízka Kovář viděl, že nešťastník nebyl svázaný provazem, ale ocelovým la-nem, přesto bylo na několika místech téměř přetržené, ve spálené leb-ce se leskly upíři zuby.

"Kdo to byl?" vydechl. "A kdo mu to udělal?"

Grim polkl: "Mallory, pochopitelně, tohle se dělalo po válce upír-ským náckům. A kdo to byl? Netuším, konkurent, nějaký křivák. ..." Kolem se pomalu trousili další lidé, míjeli mrtvolu bez zájmu, jako by to byla jen součást městské výzdoby, a Kovář užasle zíral.

"To ho tu prostě nechají? Co policajti?"

"Tady je noční čtvrť. Sempoldové radši nelezou - až začne smrdět, tak ho sundají, pojď."

Dany Kováře táhl dál a na druhé straně ulice se zjevil široký vchod tvarovaný jako gotická brána, krvavě rudý neon nesl nápis Prsaté Tornádo.

"To je ono?" Kovář zavrtěl hlavou. "Nevypadá nic moc."

"Nesmí vypadat nic moc," opáčil Dany. "Je to zástěrka. A patří upí-rovi, tak je lepší nevyčnívat, ale na pět bloků kolem nemá konku-renci, o to se Mallory postaral. Co víme, má teď bejt pryč, ale kdoví. Proto jsme tě chtěli s sebou. Nás totiž zná, nemůžeme tam jenom tak naklusat. Uděláš průzkum, Mallory se vždycky rozvaluje u stolu na-hoře, jako správnej šéf - omrkneš, jestli tam je, a když jo, nenápad-ně vypadneš, jinak půjdem za chvílku za tebou."

„Dobrá“ schválil Kovář. "Ale já Malloryho neznám, ani jeho lidi."

"Malloryho znát nemusíš, toho si nespleteš, a jeho lidi proti nám nic nemají. Jenom koukej, poslouchej, a když bude všechno dobrý, přijď nahoru, je to pokoj devět. A nezapomeň. S nikým se radši ne-vybavuj a jestli budeš pít, bacha, odkud barman bere sklenici. Jak ji vytáhne zpod pultu, nesahej na ni, sbírá suvenýry pro šéfovy stopa-ře. Jasný?"

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

"Jasný," přikývl Kovář a vyrazil k bráně.

Dovnitř i ven se stále trousili hosté, někteří vypadali normálně, ale většina byla oblečená v černém, nápadně bledá. Nezdálo se, že s tím má někdo problém, obě skupiny si hleděly svého, což se dalo oče-kávat. Ve dveřích se na okamžik překvapeně zastavil. Dany měl prav-du, podnik byl mnohem větší, než se zdálo. Panovalo tu šero, hud-ba hrála pro upírské uši, to znamená příjemně tiše, všude se leskla mosaz a vzácné dřevo ve sladěných odstínech, a dokonce i taneční-ce svíjející se u tyčí byly od pohledu výběrové zboží. Zadní část baru zabíral prostor s kójemi, zaručujícími hostům soukromí. Kovář v ně-kolika zahlédl bledé tváře a na stolech lesklé hromádky virgových kamenů, rychlý pohled odhalil i další postavy, nehybné vyčkávající ve stínech u stěn. Cestou k baru zvedl hlavu k balkonu nahoře - byl prázdný.

„Vítejte!" pozdravil ho dvoumetrový barman s vlasy do uzlu, při úsměvu vycenil horní špičáky. „Neznáme se. Jste tu poprvé?"

„Dá se říct," připustil Kovář. „Teprve se rozkoukávám. Hezký podnik."

"Ten nejlepší," souhlasil barman. „Máme všechny druhy zábavy, jaké si našinec může přát. Dokonce i společnost,“ spiklenecky mrkl ke schodům.

„Tak daleko ještě nejsem,“ zasmál se Kovář. "Co napřed něco k pití?"

"Jak si host přeje.“

Barman sáhl pod pult, rukou v utěrce postavil před Johna křišťálo-vě čistou sklenici, ale než mohl nalít, Kovář zavrtěl hlavou.

„Neurazte se, ale já raději použité sklo. Co třeba tamto?“ ukázal na sklenice úhledně srovnané na baru. „Našinec má pak větší pocit bez-pečí.“

Barmanovu tvář rozjasnil další úsměv.

"Zdá se, že už jste se rozkoukal dost dobře. Šéf má rád přehled o no-vých lidech, nic osobního. První jde na podnik, Denní sen."

Stáhl čistou sklenici a nalil do jiné. John opatrně upil, chutnalo to dobře, necítil alkohol, zato nějaké aroma ... když si ale uvědomil, že je to chuť krve, drink mu poněkud zhořkl.

"Nechcete si zahrát?" ukázal barman ke kójím. "Dnes se sešla vy-braná společnost."

MALLORY

"Raději ne," odmítl Kovář. "Maminka mě varovala před hazardem a viděl jsem venku, jak některé hry končí. Co udělal ten visatec, sázel moc vysoko?"

Barman se zadíval stranou. "Nevím. Ale máte pravdu, pane, někte-ré hry je lépe nechat být. Vaše matka bude moudrá žena - a ty koukej vypadnout!"

Kovář se překvapeně otočil, komu ta diskrétní výzva platila. Dany s Grimem se právě protáhli dveřmi a nenápadně mířili ke schodišti, zato před nimi se valil snad dvousetkilový tlust'och v černém s mo-hutným řetězem kolem krku.

"Ale no tak!" zaprotestoval, jeho hlas prozrazoval, že vypil víc než je zdrávo. "Jenom chvilku, patnáct minut s Ally!"

"Ne!" Barmanův hlas byl tvrdý jako ocel. „Jasně jsem ti řekl, že už nejsi vítanej - a viděl ses, jak vypadáš?! Vysolíš další deci, skapeš tu a budou maléry s poldama, padej!“

Kovář si teprve teď všiml, jak je muž bledý, a když zvedl ruku, uvi-děl na jeho předloktí vpichy od infuzní jehly - pochopil, v jaké měně se „dámám“ platilo za společnost. Tlust'och se pokusil protestovat, ale barman jen kývl a jeden ze stínů v koutě se pohnul, rychlostí blesku chytil nevítaného hosta za límec a táhl ho k východu. Ve chvíli, kdy někdo ochotně otevřel dveře, se zastavil a jednoduše tlust'ocha vyhodil ven. Letěl dobrý metr nad zemí a s ošklivým žuchnutím přistál na protějším chodníku. Přihlízející ten výkon odměnili potleskem, hráči v kójích ani nezvedli hlavy.

"Hezkej let," ocenil Kovář. "Za co to bylo?"

"Praštil holku. Na to je šéf háklivej - měl jste přijít včera. Jeden hejsek byl sprostěj na tanečnici a on ho slyšel. Nechal ho svlíknout do naha a půl hodiny kroutit u tyče, aby si zkusil, jaké to je. Ten už se tady neukáže."

„Váš šéf musí být veselá kopa."

"Ano, zvlášť, když se naštve. A poslední dobou se zlobí skoro pořád."

Kovář postříhl skryté varování a napadlo ho, že je tu už příliš dlouho.

"Děkuji," položil sklenici na bar. „Za pití i za radu. Myslím, že je čas na tu společnost.“

"Dobrou zábavu, pane," popřál mu barman vážně. „Nezapomeňte, kdy svítá."

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

Kovář vyšel po širokých schodech vzhůru a zvědavě se rozhlédl po chodbě. Světla byla ještě slabší, stěny i dveře pokojů kryly husté závě-sy perfektně tlumící zvuk. Kovář vyrazil hledat devítku, ale udělal sot-va krok, jedny dveře po levé straně se otevřely a Dany ho vtáhl dovnitř.

"Kde se couráš?!" zavrčel.

„Nasával jsem atmosféru - Ally?" střelil Kovář naslepo a zvědavě se rozhlížel po pokoji. Byl prostě zařízený, největším kusem nábytku byla mohutná postel, dojem rušil jen infuzní stojan vedle. Dívka ob-lečená ve střízlivém kostýmu se rychle zvedla z pohovky, Kovářovi vůbec nepřipomínala sexy upírku.

„Dany mi řekl, co jste udělali, to se mi snad zdá!" zlostně zavrtěla hlavou.

Přistoupila ke Kováři a položila mu ruku na čelo, měla chladnou dlaň. "Horečku už nemáš. Chceš napít?"

Kovář zavrtěl hlavou. „Díky. Zjišť'oval jsem něco o tom pověšeném venku, Dany, ale nikdo nechce-,"

„A ty se divíš?" přerušila ho. "Stephen ho najal a pak zjistil, že ho sem poslali slídit. Byl úplně bez sebe, Matko na nebi, jestli vás tu teď najde!"

"Neměj strach," uklidňoval ji Dany. "Zmizíme včas, potřebujeme jen trochu pomoci."

"Jo, jako vždycky."

Přešla ke komodě v rohu, za dřevěnými dvířky byl ukrytý sejf. Rych-le vyt'ukala heslo, s klapnutím otevřela a podala Danymu přenosný mrazicí box.

"Falk vždycky držel slovo, takže zapomenu, jak dlouho jsem čeka-la na splátky posledně. Úrok jako jindy."

"Jasně, Ally!" ujist'oval ji Dany rychle. „Je ale možný, že na chvíli změníme vzduch.“

„To bych vám radila! Černá přeměna, Bože - a pak, že to Stephen přehání! "

Unaveně klesla na postel.

"Ale co. Mě to nemusí zajímat, ještě měsíc a končím. Mám našetřeno na Berkley, Stephen mi zařídí pas, a sbohem!"

"Berkley, myslíš univerzitu?" zavrtěl Kovář překvapeně hlavou. „Co chceš studovat?"

MALLORY

"Ekonomii! Co tak civíš? Spousta našich se tím živí, manažer nebo účetní s dokonalou pamětí je k nezaplacení. Myslíš, že je tu med? Každý nalitej ubožák se chce v putyce chvástat, že měl upírku, nemáš páru, jakou dá práci se krotit, abych jim při tom nezlámala hnáty! A Stephen? Co chytil toho špeha, jako by se pomínul. Měli byste vi-dět ten sklad bouchaček ve sklepě, až sem jednou vletí speciálka, ne-chci u toho být."

„A jinak?“ Dany rozpačitě žmoulal držadlo boxu. "Viš, chtěl jsem tě pozvat-"

"Na tvůj pohřeb?!" přerušila ho. "Protože přesně tam tě příště uvi-dím, když nevypadnete. Seberte se a koukejte mazat, holky vás pustí zadem!"

"Tak sbohem, Ally." Dany s povzdechem vstal. "Hodně štěstí v Berkley."

"Díky. Kdyby ... kdybys náhodou tohle přežil, můžeš mě tam najít," dodala Ally rychle. Současně otevřela ve výmluvném gestu dveře -a Kovář zaslechl ostré hlasy na schodech.

"Ne!" Ally vytřeštila oči. "To je Stephen!"

"Vemte krev a zmizte!" zareagoval John rychle. "Mě nezná, zdržím ho!"

Bylo vidět, že Danymu, ani Grimovi se ten nápad vůbec nelíbí, ale na řeči nebyl čas. Ally vtáhla Kováře zpět do pokoje a rychle zavřela dveře.

"Když zjistíš, žeš nám pomohla, udělá ti něco?" zašeptal John.

"O mě se nestarej!" odsekla. "Mallory na ženskou nesáhne, ale tebe klidně od-

V tu chvíli se dveře bez klepání rozletěly a zavládlo ticho.

Všichni upíři, které zatím Kovář poznal, byli navzdory své síle šti-hlí, až křehcí, a proto na sekundu úplně ztuhl. Mallory vyplnil svým tělem celé dveře. Postavou připomínal boxera hodně těžké váhy, John však nedokázal odtrhnout pohled z jeho tváře, děsivého, popraska-ného strupu připomínajícího měsíční krajinu s řeznou ránou místo úst. Neměl vousy ani obočí nebo řasy, z vlasů nad čelem zbylo jen krátké chmýří, zbytek padal volně na záda. Vodorovně přes oči se mu táhl pás tmavé kůže, která vypadala méně poničená a Kovář pocho-pil, že si tenkrát musel něco uvázat přes oči, co ho zachránilo před oslepnutím. Teď to vypadalo, jako by nosil lupičskou škrabošku.

"Kde jsou?!"

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

Ten hlas zněl jako štěrk sypající se do studny. Mrazilo z něj, na chod-bě přitom stáli nejméně tři další chlapi. Ally zvedla v dobře hraném údivu obočí, leknutí už bylo opravdové.

"Kdo?"

"Ty víš. Ty dva Falkovi lazaři!"

Ally se na okamžik zarazila, to stačilo, aby se Kovář vložil do hry.

"Copak?" ušklíbl se kousavě. "Rodiče vás neučili klepat? A nerušit dámu, když se baví?"

"Vy mlčte!" odsekl Mallory nevzrušeně. "ptal jsem se, kde jsou!"

Dvěma kroky přeletěl místnost a rozrazil druhé dveře, za kterými John zahlédl toaletu. Jeden z jeho pistolníků vešel do pokoje, zbylí zůstali stát venku. Ally se mrazivě ušklíbla.

"Nechceš se mrknout i do skříně? Chováš se jako kretén!"

„Souhlasím," připojil se Kovář. "Podnik je formát, ale o majiteli to asi neplatí, co?"

"Povídám, abyste sklapnul!" Mallory stočil svůj děsivý pohled na Johna. "Copak, nácek poslal dalšího vandráka? Že by ještě nevěděl, jak skončil ten první? Snad jste ho cestou viděl, měl jste se z toho po-učit! Kdo vůbec jste?"

"Smith!" odsekl Kovář, ani netušil, jak mu to jméno přišlo na mysl.

"John Smith."

"Originální," ušklíbl se jeden z Malloryho doprovodu. "Ten minu-lej si říkal Frankie."

"Netuším, o čem mluvíte!" opáčil Kovář studeně. „A popravdě, pře-stává se mi tu líbit. Sbohem, pánové!"

Vyrazil ke dveřím a přitom rychle přemýšlel. Ten nácek, pokud se jich tu nepotulovalo víc, musel být Hesse. A chlap, kterého Mal-lory pověsil na lampu, byl jeho vyzvědač. Na okamžik Kováře na-padlo, povědět pravdu, ale kdoví, co se doopravdy dělo, Mallory mohl s Hessem klidně táhnout za jeden provaz a tohle bylo jen di-vadlo.

Jak se dalo očekávat, chlap ve dveřích neuhnul, ještě se provoka-tivně opřel rukou o rám.

"Dovolíte!" požádal Kovář zdvořile.

„A když ne?“ ušklíbl se.

MALLORY

John neodpověděl. Vymrštil pravačku a dlaní udeřil muže na solar.

Vložil do rány veškerou sílu, ale výsledek ho stejně překvapil, chlap odletěl jako kopnutý koněm, šikmo chodbou do dalších dveří, které jen zapraskaly a zůstal ležet. Současně Kovář máchl levým loktem a zasáhl toho za sebou přímo do nosu, kost křupla, upír se v bezvě-domí složil na Allyinu postel. Jak padal, vytrhl mu John z podpažního pouzdra revolver a namířil Mallorymu přímo do tváře. Současně už držel druhou rukou pistoli, namířenou na posledního muže ven-ku. Ten pohyb si sotva uvědomil, reagoval rychlostí, o jaké netušil, že je jí schopný ... cítil, jak mu srdce buší údivem.

Zatímco chlap na chodbě před zbraní rychle ustoupil s rukama od těla, Mallory nehnul ani brvou. John znal jen málo lidí, co se doká-zali takhle dívat do hlavně pistole. Dvě sekundy mlčel, pak mu levý koutek vylétl o centimetr vzhůru, snad to byl úsměv.

"To nebylo zlé. Nechcete práci? Pokud vážně nejste, kdo myslím, možná bych něco měl."

„Děkuji,“ přikývl Kovář. "Prozatím bych raději odešel."

"Prosím," vycenil Mallory zuby, v kontrastu k tváři dokonale bílé.

„Jak si přejete!"

Kovář pomalu ustoupil ke dveřím a vyšel ven, Malloryho přitom držel stále na mušce, druhý muž mu něco rychle šeptal do ucha. S Ally se John rozloučil kývnutím, všiml si, že se tváří čím dál víc rozzuřeně.

Upír, který ležel na chodbě, se omámeně pohnul. Přitom se nechtěně opřel o poškozené dveře, které s praskotem vypadly, z místnosti za nimi se ozvala změť zvuků - a ke Kovářovu úžasu vyděšené bečení ovce.

"Jen klid, pane ministře, všechno je v pořádku!" uklidňoval někoho roztřesený ženský hlas a John si neodpustil úsměv.

"Máte zřejmě váženou klientelu." Malloryho levý koutek znovu vylétl vzhůru.

"Inu, někdo rád krev a někdo něco jiného. U mě se najde obojí.

A když jsme u toho, je vážně nutné, dělat další rozruch?"

"Ne," souhlasil Kovář.

Ukořistěný revolver položil na první sloupek schodového zábradlí a pomalu sestupoval dolů, ostražitě hlídal i prostor dole, ale nikdo ho nepronásledoval.

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

"A pokud snad změníte názor, víte, kde mě najdete!"

"Ano," přikývl Kovář. Pobaveně vycenil zuby na barmana, který zkoprněle stál a zíral, upřímně překvapený, že je John pořád naživu, vyšel ven a teprve pak se úlevou nadechl. Už se mu zase točila hlava ...

Omráčený upír se sebral z podlahy, rozzuřeně se rozběhl, ale Mallory ho chytil za loket.

"Pomalu, Pierre!"

Otočil se ke druhému vyhazovači. „Jsi si jistý?"

„Jasně, šéfe, viděl jsem ho včera v bedně, je to Kovář. Poldové ho mají za teplouše, hodili na něj nějaký hnus, aby ho snáz dostali, idioti.

Myslíte, že je s Falkem?"

„Jestli jo, tak brzy uteče!" Mallory se krátce zachechtal, znělo to jako krákání vrány. "Tohle je těžká váha a Falk je moc velkéj svatoušek.

Sežeň ostatní. Chci je tu mít, něco se brzy semele."

"Rozkaz. "

Zpoza rozbitých dveří se do ovčích bečení pořád mísil vyděšený vískot nového ministra zdravotnictví, naštěstí bezpečně přivázané-ho k posteli. A k tomu se z vedlejšího pokoje ozval hlas Ally, div ne-prorazil zeď.

"Stephene! Hajzle jeden, koukej sem jít a sundat si tu špínu z mýho postele!"

Oba upíři se instinktivně přikřčili a Mallory jen vydechl. Dělat šéfa byla někdy sakra dřina.

PROBUZENÍ

John F. Kovář se slastně protáhl a zamžoural do slunce, které mu svítilo oknem do tváře, poprvé po dlouhé době se cítil odpočatý a v dob-ré náladě. Včerejší večer strávil s Kristýnou Rustovou. Sešli se v ma-lém baru a rozloučili se až dlouho po půlnoci, Kovář si pamatoval její výraz, když mu líčila zážitky z výcviku a přípravu na první samostat-nou misi. Šlo sice jen o rutinní průzkum společenských změn ve svě-tě, který Kovář neznal, ale Kristýna byla u vytržení a John se přistihl, jak při pohledu na její rozzářené oči cítí pýchu, skoro jako otec sle-dující promoci své dcery, jen jediněmu tématu se vyhýbali jako ohni:

Frank Boorman. John netušil, co se stalo, ale poslední dny měl mo-hutný černoch hroznou náladu, zatím to odnesly jen kliky u dveří a jeden stůl, ale Kovář doufal, že ho v tomhle stavu někdo opravdu nenašve.

Vylezl z postele a zamířil do koupelny. Dopřál si rychlou sprchu a za-čal se oblékat, v Agentuře ho čekali až za hodinu, další otravné papí-rování u toho pedanta Jareka. Když došel k saku, uvědomil si, že má v náprsní kapse něco nového, obdélníkový kus papíru. Vytáhl ho a překvapeně zamrkal, papír byl černý a bílé na něm zářil vzkaz na-psaný česky, tiskacími písmeny.

JOHNE KOVÁŘI!

BĚHEM PŘÍŠTÍCH HODIN BUDETE ODVOLÁN NA URGENTNÍ MISI SOUVISEJÍCÍ S JISTÝM ÚNOSEM. VYHNĚTE SE ÚČASTI VNÍ. VLIVNÝM OSOBÁM UVNITŘ AGENTURY ZÁLEŽÍ NA TOM, ABY SKONČILA NEÚSPĚCHEM A VY JSTE SE UŽ NEVRÁTIL. NĚKTERÉ KAMENY JE LÉPE NEOBRACET!

Podpis nahrazovala jen číselná řada: 221163. Dvaadvacátého listopadu 1963 byl v Dallasu zavražděn prezident John Fitzgerald Kennedy, JFK-

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

výmluvné. Kovář nad tím potřásl hlavou. Náhle začal vzkaz v jeho ruce měnit barvu jako vyvolávaný film, černá se

měnila v šedou, světlala víc a víc, až se v ní rozplynulo písmo a držel v ruce jen bílý list.

Kovář zkontroloval dveře - zamčené, beze stopy násilného vniknutí.

Přitom si byl jistý, že když se vrátil ze schůzky, vzkaz v kapse neměl. Zna-menalo to, že se někdo dostal v noci dovnitř, dal mu ho do saka a zase zmizel. Znepokojivé, kdyby měl místo papíru třeba pistoli s tlumičem...

John zvážil možnosti. Mohlo jít o pouhý žert nebo provokaci. Pi-satel možná čeká, že udělá povyk, a až technici Agentury nenajdou na papíru vůbec nic, bude vypadat jako vtipálek nebo paranoik - Ko-vář znal klepy, které se o něm poslední dobou šířily. A samozřejmě, varování mohlo být pravé a skutečně se na něj chystá past, nebyla by první. Právě ta myšlenka Kováře paradoxně uklidnila, nebylo to nic nového. Nejlip bude, vzít varování v úvahu a mlčet, konečně, ještě ho na žádnou misi neodvolali.

Mobil v jeho kapse pronikavě zazvonil a John ucítil zamrazení.

„Johne?“ ozval se hlas Ljuby Bytewské. „Omlouvám se, že vám ka-zím ráno, ale potřebuji vás, okamžitě. Stala se taková věc ...“

Kovář se trpce usmál. „Copak, snad nějaký únos?“

Dvě vteřiny zaraženého ticha.

„Jak - ale to je jedno, povíme si to tady. Mimochodem, omluvila jsem vás u pana Jareka, snad vás to příliš nezarmoutí.“

„Nesmímě,“ přikývl John kousavě, ale mluvil už do zavěšené linky. Potřásl hlavou - ať záhadné varování poslal kdokoliv, smysl pro na-časování mu rozhodně nechyběl. Zaváhal, ale pak list vstrčil do kap-sy a vyrazil ke dveřím.

Když s taškou v ruce scházel do hotelové haly, ucítil z ničeho nic lehkou závrať a podivné děja vu, jako by tohle už zažil. Kývnutím pozdravil recepčního ... a zavrával. Ten pohyb se mu zařízl někam hluboko do mozku a náhle ucítil bolest, celé tělo ho pálilo, zvedl ruku a na kůži mu děsivým tempem naskakovaly puchýře, v hlavě mu bu-sílo, pálilo to, hořelo, oslepující bílý záblesk-

Ledový vítr mu hodil do tváře spršku slané vody. Stál na dřevěné palubě, v ruce držel vědro a slyšel hlasy mužů v cizí řeči, které přesto rozuměl.

PROBUZENÍ

„Tak dělej, Jonhe!“ pobízel ho chlap s plnovousem a postavou dob-ře živěného medvěda. „Teprve čtyřicáté vědro, takhle to prohraješ!“

Kovář se nadechl, aby mu odpověděl, když si uvědomil, že to už za-žil, že si vzpomíná, zapotácel se, těžké vědro mu vypadlo z rukou - blesk!

Hořící plášť vzducholoď se bortí, obří stroj se pomalu naklání, ku-lomety hřmí... blesk ... pásy tanků drtí umírající vojáky v napoleon-ských uniformách ... blesk ... s puškou v ruce šplhá na zeď ... blesk ... rudá krev na sněhu ... blesk ... blesk ...

John Kovář zasténal. Miliony vzpomínek mu drtily hlavu, propadal se do nich jako do tekoucího písku, níž a níž do temnoty.

Tělem mu projela hrozná bolest. Lapal po dechu, zíral na bledou tvář před sebou a snažil se odtrhnout ruce, kterými ho držela, palce zaryté do nervových center pod klíčními kostmi.

„Co se stalo?!“ vyrazil ze sebe, uvědomil si, že leží ve své rakvi ve

Falkově úkrytu.

Sefora ustoupila o krok.

„Erik tě našel včera venku u dveří. Víš, kdo jsi? Kde jsi?“

„Jistě! Ale asi - včera?! Hloupost, ještě před chvílí. ..“ Sefora ho vážně pozorovala

„Včera. Celý den jsi byl v bezvědomí. Doufala jsem, že se vzbudíš, ale začal jsi blouznit, musela jsem tě probrat. Tvé vnímání času je na-rušeno, měl jsi paměťový šok.“

„Cože?“

Kovář se opatrně postavil. Stále cítil zmatek a uvědomil si, že je to tam pořád. Myslí jako by mu tekla dravá řeka, změt tváří, zvuků, hla-sů, připravená kdykoliv ho pohltnout. Hrdlo mu sevřel strach.

„Asi si začínám vzpomínat.“

„Já vím. A když se budeš dívat tak zblízka, nevrátíš se. Buď trpělivý.“

Mozek se přizpůsobí, naučíš se ty vjemy zpracovat.“

Kovář rychle potřásl hlavou. „Co Dany s Grimem? Zvládli to?“

„Ano. Řekla bych, že měli mnohem větší strach o tebe. Mallory tě pustil?“

„Po menší diskuzi. Zabil jednoho Hesseho špeha a myslel si, že jsem další. Nejspíš si pořád není jistý.“

Sefora přikývla. „Mallory je tvrdý. On a Hesse, to bude hodně mrtvých.“

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

V jejím hlasu Kovář znovu zaslechl hořkost.

„Vy se znáte?“ nadhodil opatrně. „Myslím ty s Hessem, prve ses zmí-nila.“

Zdálo se, že Sefora neodpoví, ale nakonec přikývla, pohled upřený do prázdna.

„Ano. Kdysi jsme se znali. V té době nebyl voják, ale učenec, filo-zof. Měl ženu, Pantarei. Později, ve čtrnáctém století, je zajala inkvi-zice v Římě. Mučili je devět dní a za soumraku desátého narazili Pan-tarei na kůl na vězeňském dvoře proti Hesseho cele, aby se mohl dívat. Když ráno vyšlo slunce, ještě žila. On pak za pomoci jednoho přítele uprchl, ale už to byl někdo jiný. Vyhledal mě, protože jsem znala jis-té věci, abych mu pomohla se pomstít... a já mu vyhověla.“

Sefora nedokončila. Rychle vstala, vyšla z místnosti a Kovář tam zů-stal, na okamžik ho napadlo, co asi při délce jejího života znamená "kdysi".

Zbytek Falkovy party seděl jako obvykle v hlavní místnosti. Nálada byla stále pochmurná, ale s Johnovým příchodem nastal rozruch. Dany, Grimem se začali vyptávat na Malloryho, posléze se připojil Falk a Ko-vář odpovídal, jen své

stále zmatené vzpomínky raději vynechal.

Nakonec diskuze skončila a místnost se vrátila k původnímu klidu.

Kovář si sedl do kouta a zakloněný zíral do stropu, hlava mu třeštila a zase už měl pocit, že nevidí důležité věci přímo před sebou.

"Víš někdo, jak je na tom Matyáš?" ozval se Dany od vedlejšího sto-lu zpoza novin.

Falk zavrtěl hlavou. "Neviděl jsem ho od toho záchvatu. Dělá mi to starosti."

"Bezva!" usklíbl se Boris. "Bez toho teplouše tu chcípnete hladu.

Stálo to za to? Kdybysme zůstali s Mallorym, jsme v suchu, prachů jako šlupek!"

Kovář rychle pohlédl na Falka, ten měl sevřené rty, ale nakonec jen vstal.

„Jdu spát,“ oznámil stroze a Dany ho následoval.

„Tady,“ hodil Johnovi noviny. "Samý kecy, ale aspoň budeš v obraze.

„Kovář otevřel a bez většího zájmu zalistoval, další rozbor Erskino-

va procesu, smrt vnuka nějakého bankéře, společenská rubrika. Už

PROBUZENÍ

chtěl noviny zavřít - a ztuhl. S vytřeštěnými očima zíral na fotku po-staršího muže nad sloupkem pohřbů, hlava se mu zatočila, až málem spadl ze židle ...

... a najednou stál v chodbě u kanceláře Ljuby Bytewské s kapesním počítačem v ruce, na titěrném monitoru stejná fotka prošeďivělého muže s hlubokými očima. John se překvapeně nadechl, ale než řekl slovo, mladík v bílém plášti, kterému počítač před okamžikem upadl, mu ho vyškubl z ruky a poklusem běžel pryč, ani nepoděkoval.

"To je průser, sakra, to je průser,“ mumlal nepřítomně a Kovář se za-stavil.

Ve všech kancelářích podél chodby, kde se obvykle pracovalo v po-malém klidu, se to hemžilo jako v mraveništi. Lidé běhali z kouta do kouta nebo soustředěně zírali na monitory, ve tvářích napětí, pod očima žilové kruhy, jako by se už hodně dlouho nevyspali, všude se vá-lely kelímky od kávy, vylité nebo pohozené na zemi. John nechápa-vě zavrtěl hlavou.

"Co se děje? Začala nějaká válka nebo co?"

Ale nikdo ho nevšímal. Udělal krok - a zarazil se znovu, z druhé strany se blížil ke kanceláři Ljuby Bytewské zvláštní průvod, dva urost-lí chlapi v černém, evidentně ochranka, a před nimi starší muž v dlou-hém plášti s úplně bílými vlasy. Ani jediným pohledem nezabloudil stranou, vykračoval si, jako by mu budova patřila, a u dveří kancelá-ře zůstal stát. Nezaklepal, jen čekal, dokud Ljuba Bytewská neotevře-la, Kovář zaslechl chladný, tvrdý hlas.

"Víte, proč jsem tady."

„Ano.“ Bytewská se nuceně usmála. "Půjдете dál?"

"Ne. Máte to?"

Ljuba Bytewská mu něco podala, snad externí disk, ale Kovář si ne-byl jistý, protože muž to okamžitě vstrčil do kapsy pláště.

"Předpokládám, že je tam všechno."

Nebyla to otázka a John se jen usklíbl, děkovat se nejspíš nebude. Bytewská se ani nesnažila skrýt znechucení.

„Doufala jsem, že na té

věci budeme pracovat společně."

"Pracujeme. Uděláte, co řeknu. A přestanete se plést do věcí, které vám nepřísluší, vy i vaši proslulí zaměstnanci."

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

Při tom slově se muž poprvé ohlédl na Kováře, měl černé oči, chlad-né jako oči žraloka.

Otočil se, i se svým doprovodem odcházel a Kovář ho zamračeně sledoval. V okamžiku, kdy zacházel za roh, se z druhé strany vynoři-la Nikita s náručí lejster. Jak se snažila uhnout, vrchní část se sesypa-la na zem - a bělovlasý muž se rychle sehnul a podal jí je. Neřekli si ani slovo a do tváře mu Kovář neviděl. Zato viděl Nikitin obličej -vázně se usmála?

Potřásl hlavou a otočil se. Ljuba Bytewská pořád stála ve dveřích kanceláře a za ní vykukovala rozcuchaná hlava profesora von Won-dera, i on se tvářil kysele.

"Hu'tegh veQ! QI'yaH!"

Obojí Bytewské vylétlo vzhůru. "Raději už mlčte, profesore. Tihle mají uši všude a klingonsky umějí taky.

Mimochodem, doufám, že to opravdu bylo všechno."

"Jistě," přisvědčil profesor ochotně. "Bylo tam všechno, úplná kopie fluktuací."

Bytewská vytřeštila oči. Přerušila profesora jediným gestem, Von Wonder vyjel z kanceláře jako blesk, ale ona jen dál vrtěla hlavou.

"Johne, na co, sakra, čekáte?!"

"Děkuji," kývl Kovář, rád, že už nemusí předstírat, že neposlouchá.

"Co to bylo za lidi?"

"Někdo, od koho se raději držte dál."

Bytewská přitom stále upírala pohled za Kovářova záda, ten se oto-čil a uviděl, že ve stínu na rohu stojí malý chlapík v černém s bledou nevýraznou tváří a soustředěně ho pozoruje. Kývl Kováři na pozdrav, na krku se mu přitom něco stříbrně zalesklo. John gesto oplatil, i když nechápal, kdo to je a odkud se tam tak nepozorovaně vzal.

„Johne! Říkám, pusťte je z hlavy, máme horší problémy!" Bytewská přibouchla dveře kanceláře a Kováře ani nepřekvapilo, že na obrazovce jejího monitoru uviděl stejnou fotografii jako na počí-tači vyděšeného vědce.

„Kdo je to?“ otázal se konečně.

"Měl byste ho znát. Profesor Martin Geller, špičkový biolog a gene-tik. Pracuje teď na výzkumu AIDS, prý velmi slibném."

PROBUZENÍ

"Dobrá," připustil Kovář. "Přeje mu hodně štěstí. A jaká je ta ur-gentní mise?"

„Dívejte se,“ Bytewská stiskla spínač na stole. "Záznam z bezpeč-nostní kamery v Gellerově laboratoři, ani ne pět hodin starý."

Černobílý obraz ukazoval místnost s pěti vědci skloněnými nad při-stroji. Náhle na okamžik vypadl a když se ustálil, stoly ležely převrác-eně na podlaze, jako by se laboratoři prohnal tajfun. V rohu se jako liliový květ otevíral čočkovitý útvar, střed bíle zářil, prostor kolem se svíjel a bortil, a pak se z něj vyhnuli muži se zbraněmi.

Záblesky výstřelů vypadaly děsivě i v černobílém zobrazení, stejně jako krev vy tékající z bezvládných těl. Vědci se kryli za stoly, ale pa-dali jako mouchy, za deset sekund bylo po všem a komando se vracelo k bráně, jediného přeživšího přitom táhlo s sebou. I ve špatném světle Kovář poznal tvář Martina Gellera. Najednou jeden z útočníků upadl, z úst i nosu se mu proudem valila černá tekutina. To je krev, uvědomil si Kovář. Ostatní ho ponechali osudu, naskákali zpět do por-tálu, který se vzápětí uzavřel.

John potřásl hlavou. "Chtěli jen Gellera, ostatní prostě zabili."

„Správně. A my nejen, že nevíme proč, ale dokonce ani netušíme, co k průniku do naší reality vůbec použili. Chápete? Přístroje Agen-tury nezachytily nic, žádné narušení časoprostoru, žádné stopy ča-sového fantomu. Máme miliardové vybavení, nejlepší vědecké kapa-city, a pak zjistíme takový binec až z kamery za padesát dolarů! Ve vědecké divizi budou padat hlavy, ani nevíte, jaké úsilí nás stálo ten incident zakamuflovat, udělat z něj obyčejný teroristický útok."

"Rozumím," přikývl Kovář. "Takže musíme zjistit, jak to provedli, a dostat profesora domů. Ale spadá to vůbec pod nás? Tohle snad pat-ří spíš vojenské divizi, ne?"

„Určitě. Ale mají zřejmě jiné starosti, nabídli řešení té věci nám."

Ljuba Bytewská si povzddechla. "Přijala jsem s podmínkou, že si to ve-zmete na starost vy, a že to uděláte dobrovolně, bez mého rozkazu."

Kovář na okamžik zaváhal. Rukou se bezděčně dotkl papíru v kap-se - a pokrčil rameny.

"Bez problémů. Ale kde začneme, když netušíme, ze kterého světa přišli?"

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

"Ve skutečnosti jen netušíme, co použili k transportu. Odkud byli víme přesně. Což je další problém. Viděl jste útočníka, co tam zemřel? Dostal ho Maurbyho efekt."

"Ale! Takže byl kyborg nebo něco podobného? Technika v jeho těle tady nevydržela?"

"Neměl v těle žádnou techniku. Jeho smrt souvisí s v praxi zřídka ví-daným aspektem Maurbyho zákona, s biologickou fází. Existují formy života natolik odlišné od našeho, že mimo svůj svět nedokáží přežít, po-dobně jako nepřežije ryba vytažená z vody nebo orchidej přesazená z pra-lesa někam do zahrady. Do takových nekompatibilních vesmírů zpravi-dla necestujeme, nic odsud nás nemůže ohrozit už v principu, a většinou tam nepřežijí ani naši lidé, existují ovšem výjimky. Tohle je jedna z nich."

„Takže,“ začal Kovář pomalu, "ten člověk sice vypadal jako člověk, ale ve skutečnosti to bylo něco tak cizího, tak odlišného, že to zabil už jen vstup do našeho světa?"

"Ano. Zhruba tak to je."

"A co to tedy bylo?"

Kovář nespokojeně zavrtěl hlavou a znovu si vzpomněl na varová-ní, nebylo běžné, aby z Bytewské tahal informace takhle po kouskách.

"Johne, myslím, že byste si měl sednout."

Po tváři Ljuby Bytewské se mihlo cosi jako úsměv. "Jistě jste si všiml, že to přepadení provedli v noci. To mělo ještě jiný důvod než pře-kvapení. Četl jste už někdy o upírech?"

Následoval okamžik hlubokého ticha - a pak se John Kovář z pl-ných plic rozesmál.

„To myslíte vážně?“

„Obávám se, že zcela vážně. Pánové?"

Dveře se otevřely a dovnitř vešli dva muži. Jedním byl von Wonder, druhého Kovář neznal, malý se světlými vlasy a roztěkaným výrazem, v ruce žmoulal zmačkaný pytlík větrových bonbonů.

"Pan Ross z vědecké divize," představila ho Bytewská. "Pane Rossi, agent Kovář má problémy s ... uvěřitelností některých faktů."

"No, ano,“ nervózně přikývl Ross. „Nedivím se. Existenci U04 Agen-tura raději příliš nezveřejňuje. V podstatě se to má tak, že spolu pa-raziticky koexistují dvě rasy ...“

PROBUZENÍ

Když přednáška skončila, John Kovář se už nesmál. Za dobu práce v Agentuře si zvykl na překvapení, ale tohle ... Potřásl hlavou a při-nutil se vnímat pro změnu von Wonderův výklad.

"Problém je, že jako všechny podobně exotické lokality, je i tato vel-mi špatně dostupná. Máme vlastně štěstí, že ten únos provedli nyní, protože nejbližší okno je vzdáleno pouhých osmnáct hodin. Ví-m, že vám to nedává moc času na přípravu."

"A co zpátky?" přerušil ho Kovář. "Jak je to s návratem?"

"Pracujeme na něm," Von Wonder nervózně přešlápl. "Ale v současnosti vám nemohu zaručit transport na požádání. Nejbližší do-stupný termín je za tři měsíce."

„Výborně," usklíbl se Kovář. „Takže chcete říct, že i když Gellera na-jdu a zachráním, ať před kýmkoliv, budu se pak možná čtvrt roku schovávat před lidmi, co si pochutnávají na krvi, čtou myšlenky z předmětů a holou rukou prorazí zed'?"

"Bohužel Ale pracujeme na tom."

Kovář jen mávl rukou - pracujeme na tom byla v Agentuře všeobecně rozšířená fráze pro nemáme vůbec nic.

„Samozřejmě, jak jsem řekla, můžete odmítnout," připomněla By-tewská. "Nikdo vám to nebude mít za zlé. Nikdy bych neposlala agen-ta do podobné mise bez pořádné přípravy."

"Já vím."

Kovář sevřel rty. Papír s varováním ho doslova pálił v kapse - sta-čí slovo a je z toho venku, bez otázek, bez vysvětlování. Ale náhle se mu vybavily ještě jiné vzpomínky, obrazy z doby, kdy sloužil jako voják na humanitární misi v Mali. Pokud kdy spatřil místo, které se víc podobalo peklu, bylo to tam. Nepopsatelná bída, ne-moci, smrt bez konce. AIDS trpěl každý třetí včetně novorozenců, denně se v polní nemocnici spalovaly po desítkách dětí, které ne-měly ani identifikační čísla, natož jména. Martin Geller pracoval na tom, aby taková hrůza skončila. Podle všeho pracoval dobře, tahle banda ho unesla a klidně při tom povraždila půl tucet nevin-ných lidí. Už to o nich hodně vypovídalo, navíc si Kovář pamato-val, co dokáží virové nákazy, svět téměř vyliďněný epidemiemi -prudce zavrtěl hlavou.

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

„V pořádku, jsem připravený," přinutil se usmát. "Vždycky jsem si chtěl potřást rukou s Drákulou."

"Dobrá!" Bytewská vstala. "Musíme spěchat. Profesor připraví trans-port a pan Ross zařídí zbytek. Nabídl nám zázemí, které v tom světě používali jeho lidé při průzkumu, vysílačku a nouzový kanál přes míst-ní telefon, trochu neobvyklý. Ještě tohle," podala Johnovi krabičku s masivním prstenem.

"Pro nejhorší případ, pan Ross vám to vysvětlí."

"Rozkaz." Kovář vyrazil ke dveřím a při tom vytáhl z kapsy kus bí-lého papíru. Zmačkal ho, hodil do koše u stolu a vyšel ven, když se náhle podlaha prudce otřásla. Vytréštil oči...

... a realita se rozplynula. Seděl zpět u stolu ve Falkově hotelu a dí-val se na fotografii Martina Gellera v novinách. Bylo to jako sen, jako by jen otočil vypínačem a paměť se mu rázem vrátila. Odněkud zblíz-ka zaduněla prudká rána následovaná palbou ze samopalu. Někdo vy-skočil až porazil židli a Kovář zaslechl divoké zaklení.

"Poplach! Našli nás!"

ÚTOK

Sprška kulek prošla dveřmi a vyzdobila úhlednou řadou děr protější zed'. Uprostřed chodby leželo jedno bezvládné tělo. Falk se vyklonil zpoza rohu a odtáhl ho do bezpečí, zůstala však za ním výrazná krvavá stopa, Kovář nepochyboval, že ten muž je mrtvý. V předklonu proletěl přes chodbu, nad hlavou mu hvízdly další kulky a zaklekl vedle Falka.

"Co jsou zač? Hesse nebo speciálka?"

"Nepředstavili se!" odsekl Falk, pozvedl pistoli a dvakrát vystřelil.

Ve dveřích přibýly nové díry a zavládlo ticho.

„Vzpomněl jsem si!" vyrazil ze sebe Kovář. "Vím, co jsem měl při-nést, není to věc, ale-"

"Hej!" přerušil ho ostrý hlas zvenku. "Chceme jenom Kováře! Vy-

jde ven a ostatní mohou odejít! Máte pět minut!"

"Tady to máš," zavrčel Falk. "Radši si vzpomínání nech na potom!" Kovář se usklíbl. "Asi nepomůže, když se vzdám, co?"

"Přeskočilo ti? Neútočí právě proto, že jsi uvnitř. Bojí se, že to kou-píš a už se nic nedoví. Vyjdeš ven a srovnají nás se zemí! Což stejně udělají, když nevypadneme, je jich moc."

Falk se otočil a ztišeným hlasem začal rychle udílet rozkazy. "Dany, Grime, zadní východ! Rychle naložte krev a bedny! Potichu, máme tři minuty!"

„Jasně," polkl Dany. "Co Eda?"

"Mrtvej ... všichni budem, jestli sebou nehodíme. Zdržím je, co to půjde!"

„Zůstanu s tebou," rozhodl John tiše.

„Nezůstaneš!"

Falk se zlostně otočil.

"Jestli v tom jsou společně Hesse s Erskinem, půjde o hodně a klíčem jsi ty. Udělám všechno, abych jim to překazil, takže tě nesmí dostat.

Dany, ručíš mi, že odsud zmizí!"

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

Dany zachmuřeně přikývl. "Kam pojedeme!"

"Nevím ... a nechci vědět. Možná mě dostanou živýho, a když Hess někoho vyslýchá ... "

Dany sebou trhl. „Hesse?! Snad ne ten-,,

"Jo, ten!" přerušil ho Falk drsně. „Potkal jsem ho u Hausera, teď to víš! Padejte!“

"Tři minuty!" oznámil drsný hlas zvenku.

"Pojď!" Dany nekompromisně sevřel Kovářovo rameno. "Mizíme!" Kovář na poslední okamžik zaváhal, díval se na Falka, krčícího se

s pistolí v rukou u zdi provrtané kulkami a cítil, jak se v něm všech-no bouří. Přinutil se kývnout.

"Zlom vaz!"

"Vy taky! Když vyvážnu, najdu si vás!"

Kovář se otočil a s Danym rychle proběhl chodbou. Na konci prá-vě sestupovala ze schodů postava se samostřilem v ruce.

„Sef“ vydechl Dany. "Dělej, je tu Hesse!"

"Dobrá." Sefora přikývla, s naprostým klidem. "Zůstávám. Tohle je má noc."

V tu chvíli se od předních dveří znovu rozeřvaly výstřely, Kovář zaslechl Falkův hlas přerušovaný ranami z pistolí.

"Hej! Nevydělal sis u Hitlera ani na hodinky, bastarde?!"

"Hodně štěstí, Sef!" polkl Dany a táhl Kováře k zadnímu východu.

V okamžiku, kdy otevřel dveře, prořízl rachot palby výbuch. Kovář se otočil, ale Dany ho stáhl zpátky, přibouchl za ním posuvné dveře a přiklopil závoru.

Místnost s rakvení byla už prázdná, Boris právě zavíral zadní dveře dodávky, Grim sledoval kukátkem prostor před falešnou zdí.

"Nikde nikdo, snad to vyjde. Kde je Falk?" otočil se překvapeně.

Dany jen zavrtěl hlavou a Kovář zamířil k motorce, uvědomil si, že už neslyší výstřely, takže Falk byl nejspíš-

"Kryju ústup. Kam pojedeme!"

Dany nezaváhal. "K Tornádu. Asi nás nepřivítají vřele, ale Mallory nenávidí Hesseho víc než Falka, aspoň se schováme."

Hodil Kovář krátký samopal Škorpion. Ten přikývl, konečně sluš-ná zbraň.

ÚTOK

Dany sedl na místo spolujezdce, Grim otočil klíčkem. Motor na-skočil, auto se prudce rozjelo. Falešná stěna se zborčila jako domeček z karet, zvenku zahřměly výstřely.

Kovář otočil plynem a vyrazil. O sekundu později pustil levou ru-kou řídítka a vypálil, postava napůl ukrytá v kouři se zhroutila, Grim porazil plot. Automat hřměl, kulky s ošklivým zvukem pokropily bok dodávky, ale ta už mizela za rohem, útočníci nečekali útek z tohoto směru a jejich auta se blokují navzájem, dva muži se s kletbami snaží nastoupit, Kovář stále střílí, jeden z nich padá.

Něco mu prudce udeřilo do helmy, pustil zbraň a málem se stočil do smyku, ale hned vyrovnal, zahnul vlevo a byl pryč.

Falk se rychle otočil a vypálil. Stín venku se zhroutil, proud kulek roz-tříštil okno nad ním, jedna mu roztrhla levou ruku nad loktem. Bo-lestí zalapal po dechu, ale rychle se převálil a vystřelil znovu. Jít s pi-stolí proti automatům bylo šílenství, kdyby chtěli, je dávno po všem. V tu chvíli proletěl oknem malý kovový váleček.

Falk se vrhl k zemi, stočil se do klubíčka, rukama si vši silou stiskl uši _ pozdě, modrý záblesk a strašlivá detonace. Svět se rozpadl v moři bolesti, neviděl, neslyšel, protiupírsce omračující granáty prý užívá i speciálka.

Rozstřílené vstupní dveře se zhroutily, dovnitř vpadl první nepřítel.

O sekundu později šel k zemi, opeřený konec šípů mu trčel z levého oka, špička na druhé straně hlavy. Druhý muž zvedl automat, ale než stihl vystřelit, Hesse hned za ním spatřil, na koho míří - rychle jako blesk ho chytil za paži a doslova vyhodil ven. Zůstal stát ve dveřích, rozšířenýma očima hleděl přes oblak dýmu na vysokou postavu v chod-bě a náhle zavládlo ticho.

"Jeden můj člověk mi před rokem říkal, že ses vrátila," promluvil Hesse tiše, hlas se mu zřetelně chvěl. "Zabil jsem ho za tu lež."

Sjel pohledem na ochromeného Falka a v obličeji se mu objevil slabý úšklebek.

"No ne, ty a tahle chamrad? Copak už jsi ztratila všechn vkus?"

Sefora neodpověděla. Trhla rukou vzhůru, tětíva zabzučela a kovově to třesklo, Hesse držel náhle dýku a šíp, špičkou zaražený do podlahy, se slabě chvěl. Faffy stojící za ním leknutím vyjekl.

AGENT JFK - ZATMENÍ

"Stát!" Hesse trhl rukou, hlas ostrý jako břitva. "Do toho se nepleťte!" Vyrazil vpřed a Sefora mu vyšla vstříc, ani pomalu, ani rychle, pod nohama jim tiše křupalo sklo a poslední zářivka skrz prasklý kryt oza-řovala zdemolovanou chodbu mdlým světlem. Upustila kuši, sáhla za záda a držela v ruce nůž s vlnkovitě stáčeným ostřím, nezaváhala, nezpomalila.

Hesse vymrštil ruku a sekl Sefore po hrdle. Zasáhl jen vzduch a vzá-pětí ucítil čepel na vlastním levém boku. Uhnul a znovu udeřil, bez přípravy, bez přemýšlení, prastaré instinkty nesené krví bušící ve spán-cích. Narazil zády na zeď, až se ze stropu sesypal oblak omítky, Sefo-řino ostří mu prošlo těsně u hlavy, úder do žeber ani nevnímal. Vrhle se vpřed, pěstí i dýkou současně, zabořil ruku po zápěstí hluboko do zdi, ale ocel zrudla krví, Sefořina paže ochabla. V pádu srazila Hesse-ho zády na schody, vzájemně si sevřeli ruce s noži a začali se přetla-čovat v nehybném, hrobovém tichu, Hesse s bolestí zkřivenou tváří, Selora s výrazem děsivé prázdnoty. Vlnitá čepel byla delší, palec po palci se blížila k Hesseho hrdlu a ten cítil, jak podléhá. V poslední chvíli vyrval levou rukou kus zábradlí a udeřil ji z boku do hlavy. Než

to dokázal zopakovat, zablokovala mu paži, přesto rána stačila, aby vyrovnal její převahu, skřípot oceli, krev kapající do prachu. Mihnutí stínu vzadu na chodbě, zaskřípání a tlumený úder.

Seforiny oči zeskelnatěly. Její nůž zazvonil o zem, bezvládně se zhroutila a Hesse zvedl pohled ke šklebící se krysi tváří, v obličejí prudké znechucení.

"Faffy, ty hajzle, proč jsi to, sakra, udělal?!"

"Cože?!"

Faffy uraženě zahodil dřevěný trám. "Chtěl jsem ti pomoci!"

"Pomoci?! Klid' se mi z očí!"

Hesse se opřel rukama o zem a vstal, teprve teď si uvědomil, že má zlomená dvě žebra a prsty na ruce. Došel k bezvládnému Falkovi, který se neúspěšně snažil vstát, a s rozmyslem ho nakopl do žaludku.

"Vidíš. Říkal jsem ti, jak to dopadne. Měl jsi mě poslechnout, ty kr-vezrádná nulo!"

"Chudáku!" zasípal Falk. "Jsi jenom mizernej srab! Bez poskoků si ani neutřeš zadek. ... germánskej slouho!"

ÚTOK

Slova zduraznil plivanec, který přistál přesně v Hesseho pravém oku.

Ten zuřivě zavřel, jednou rukou zvedl Falka ze země, ale pak ho nechal padnout zpátky.

„Vím, o co se snažíš,“ konstatoval chladně. „Myslíš, že když mě vytočíš, urychlíš to. Omyl. Venku leží pět mých chlapů. Slibuju ti, že než zkapeš, budeš si přát být na jejich místě! Odvezte ho, pohrajeme si potom!"

Otočil se k Sefore a jeho výraz změkl.

„Ji taky ... a jestli jí někdo zkriví vlasek, zlámu mu vaz! Rozumíš, Faffy?!"

"No jo zas," ušklíbl se Faffy otráveně. "Kdo to vubec je?"

"Po tom ti nic není. Udělej, co říkám!"

Dva muži Seforu opatrně zvedli, její nůž zůstal ležet na zemi. Faffy okamžik váhal, ale Hesse právě zkoumal pobořenou zadní místnost - rychle se sehnul a schoval ho pod kabát. Vypadal dost staře, určitě něco hodí...

"Prohleďte to tady! Chci Kovářovy věci," promluvil Hesse. „Otto?" Oslovený se rychle přiblížil.

"Jak to, že jsme nevěděli o tom jejich východu?"

"Neřekl nám to. Výslovně jsem se ptal, ale tvrdil, že tohle je jediný vstup."

"Dobrá, to by stačilo. Zbav se ho, zbylo jich jen pár, vystačíme si sami."

"A Mallory?"

"Jedno po druhém. Jochene, jsi tu?"

"Ano." Jochen Merck stál ve dveřích a trpce hleděl na mrtvá těla.

"Bylo tohle třeba?"

"Nedalo se nic dělat," pokrčil Hesse rameny. „Položili životy za nás všechny, jako praví-"

"Přestaň!" uťal Jochen příkře. "Ušlechtilých proslovů nad mrtvola-mi jsem slyšel už tolik, že je mi z nich zle! Máte aspoň něco?"

"Ještě nevím," odpověděl Hesse zaraženě. "Ale skoro všechno tu ne-chali, takže je šance."

"Tady!" přerušil ho tlumený výkřik shora. "Pojďte sem!"

Hesse rychle vyběhl po schodech a zahrnul do místnosti, kde už dva jeho muži obraceli naruby každý šuplík. Z jednoho vysypali i hro-

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

madu prádla určeného zřejmě k vyprání a také triko a kalhoty neurčitě šedé barvy, nápadné už zdálky zápachem špitální dezinfekce.

"To je jeho?" Hesse si dal pozor, aby se oblečení nedotkl.

„Asi. Ale dostal ho nejspíš až po tom útoku, tak nevím.“

„Jochene, zkusíš to?“

Jochen Merck zvedl sežmoulaný balík. Držel ho s nepřítomným výrazem snad minutu, a pak se náhle začal smát, hlasitým, trochu unaveným smíchem, Hesse na to s úžasem zíral.

„Zjistil jsi něco?“

"Ano, jak jsme hloupí!" Jochen Merck dlouze vydechl. "Když jsme po tom útoku hledali Kováře ... hledali jsme jen jeho, že? A když jsme pak dostali ten anonymní tip na blázeň, neověřili jsme, jestli náhodou nepřijali dva pacienty!"

Hesse vytřeštil oči. „To chceš říct, že byl Geller celou dobu tam?!" "Ano! Celou dobu, nám přímo pod nosem. Dokonce na Kováře pro-

mluvil, když utíkal, ale on ho nepoznal. Dobré, že?"

Hesse jen zavrtěl hlavou. „Hansi, slyšíš?“

"Jistě. Mám tam zajet?"

"Ano. Dostaň, co potřebujeme, a pak to skončuj, udělal bych to sám, ale mám jinou práci. Tady balíme, přineste benzín - pohyb pánové, vítězství nepočká!"

Gerhard Hesse se nadšeně rozesmál a Jochen Merck sklopil oči.

KOBERCE A ZRADA

John Kovář utáhl zuby kapesník kolem krvácející paže a znovu oblékl bundu. Kulka ho jen škrábla na předloktí, jinak neměl žádné zranění, přesto se cítil mizerně. Falk a Sefora byli mrtvi. Jiná možnost stěží připadala v úvahu a on neudělal nic, utekl, zatímco bojovali o ží-vot. Nechal umřít jediné dva přátele v tomto světě, a proč? K čemu mu znovu získaná paměť vlastně byla? Trpce potřásl hlavou.

Motorka skončila. Po několika stech metrech začal její motor škytat a vynechávat, nejspíš ji poškodila střelba. Odstavil ji s klíčky v zapa-lování a pokračoval pěšky, k Malloryho baru mu zbývala půlhodin-ka, zároveň přemýšlel, co dál. Už věděl, kdo je, i proč ho sem poslali. Vzhledem k tomu, kde skončil, se ta akce zřejmě moc nepovedla, třebaže dva dny před probuze-ním v blázinci měl pořád zamlžené ... nebo ne? Zastavil se. Sefora měla pravdu. Už pomalu ovládal ten tok vzpomínek v hlavě, uměl do něj sáhnout a vybrat si, co potřebuje, bez bolestí, bez závratí, využít nut-kavého pocitu „dėja vu“, který cítil, kdykoliv narazil na něco důleži-tého, co zapomněl - jako právě teď.

John se překvapeně rozhlédl. Ulice kolem byla prázdná, napravo obytný dům, nalevo obchody, pekárna, čínská čistírna - čistírna!

Kovář zalapal po dechu. O sekundu později už lovil z kapsy mobil-ní telefon a třesoucí se rukou vyťukával číslo.

„Čistírna koberců Wu,“ ozval se hlas záznamníku s čínským při-zvukem. „Mluvte.“

"Kovář. Heslo, sakra, heslo, popelnice ... polednice ... porodnice!" vy- páčil John konečně. Na dlouhou chvíli zavládlo ticho. Kovář slyšel jen šum otevřené linky, pípání počítače ... a najednou se ozval tlu-mený, možná rozespalý hlas.

"Bytewská, co je? John? Jste to vy?"

"Ljubo?" Kovář rychle polkl. "Ano, jsem to já. Skoro - to je fuk."

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

"Cože? Nerozumím vám. Ten nouzový kanál přece funguje, máte profesora? Co se-"

"Okamžik."

Kovář ji přerušil, další střípky vzpomínek zapadly na místo.

"Kde je pan Ross?"

Na sekundu znovu zavládlo ticho. "Zmizel. Co jste odcestoval, nikdo ho neviděl, už ho hledá Vnitřní divize. Poslali nejlepšího člověka, do-stanou ho. Proč?"

"Ross mě zradil. Vysíláčka, co tu nechal, byla vadná a něčím mě otrávil, probral jsem se až v místním blázinci, fakt útulným"

"To je zlé, John. A zjistil jste něco? Co profesor Geller, máte ho?"

„Měl jsem, teď nevím. Mám ztrátu paměti, proto se ozývám až teď, sotva jsem si vzpomněl na vás ... ale musím něco vědět. Ty informace, které mi dal Ross před misí, byly pravdivé? A co ten prsten, funguje?" "Ano. A informace jsou v pořádku, když Ross zmizel, znovu jsem všechno ověřila. John, proč se ptáte?"

Do hlasu Ljuby Bytewské se vrátilo napětí.

„Snad nejste-"

„Jo, jsem nakažený,“ přerušil ji Kovář stroze. "Na detailech nezále-ží, je to tak."

Vteřina hlubokého ticha.

„Kolik zbývá času?"

Kovář se zadíval na prsten, Kruhová lesklá ploška už celá zčernala, jen při straně se táhl tenký světlý proužek.

"Málo, pár hodin možná. Ale nevím, jestli si to pamatuji správně, prsten je indikátor nákazy ... "

"A pokud celý zčerná, nemůžete se vrátit do našeho světa! Přemě-na postoupí tak daleko, že ji už nedokážeme zvrátit, zemřel byste tu jako ten lotr při Gellerově únosu."

John Kovář přikývl, noc kolem zhoustla.

"Jo. Pamatuji si to správně."

"John, buďte klidný. Von Wonder pracuje na návratovém oknu, je už blízko, stihneme to. A i kdyby ne, můžete pro nás pracovat jako rezident, časem najdeme nějaký způsob-"

"Díky, Ještě musím něco zařídit. Ozvu se."

KOBERCE A ZRADA

Kovář nepřítomně ukončil hovor. Hotovo. Poslední závěsy padly, věděl všechno. Opřel se unaveně o zed' a zavřel oči. Bastard Ross, pěkně to nastrojil. Žádné školácké pokusy o vraždu v temné uličce, ale čisté, elegantní uklizení. Dal mu všechny informace, ano, a zpočát-ku mu přálo i štěstí, při průniku do Erskinovy laboratoře byla Hesse-ho banda pryč a komplex hlídala běžná ochranka. Zvládl najít Gel-lera, šlo to hladce, dokud se bez zjevného důvodu nespustil poplach. I tak se s profesorem prostřílel ven a dostal se do připraveného bytu, dobrák Ross zahladil stopy a připravil i večeři, vynikající houbovou omáčku. Teď si vybavoval, že mu její chuť přišla zvláštní, ale přisu-zoval to místní kuchyni. Pak přišly křeče, rozmazané vidění a dupat nohou na chodbě. Možná měl jen halucinace, přesto vytáhl Gellera z domu, vzpomínky končily autem, které ho málem přejelo, a cestou do blázince. Další chytrý tah. Vražda agenta vzbudí rozruch, ale až by vyšetřovatel Agentury po dlouhých měsících našel jen zdrogovanou, duchem nepřítomnou trosku, jak by vůbec zjišť-oval, co se stalo? Zapsalo by se to prostě jako selhání a uzavřeno, ztracen v akci. ..

Zlostně zavrtěl hlavou. Tohle nikam nevedlo, měl jiné věci k řeše-ní. Kde je Geller? Profesor neměl výcvik, nevěděl ani o Agentuře. Celé mu to muselo připadat jako zlý sen, nejspíš by se opuštěný snažil ně-kam dovolat ... pomozte mi,

tohle není můj svět...

Kovář ztuhl jak zasažený bleskem. Ten hlas se mu ozval přímo v mysli, pamatoval si, jak zaváhal, ale Sefora ho táhla dál. Proboha!

Za dvě vteřiny už stál vedle oprýskané škodovky zaparkované u chod-níku. Místo klíčku použil dlažební kostku, hrábl pod palubní desku - a do mozku se mu vřítily obrazy. Pepík Cada, obtloustlý chlapík, co se živil jako instalatér. Fandil Spartě, někdy v pátek přebral a pak v autě i spal, manželka nosila žluté šaty, k loňskému výročí jí dal ruže, letos by to chtělo gerbery, na dovolenou pojedou do Polska, někdo už zase ucpal hajzlík na radnici...

Kovář odtáhl ruce a bylo to pryč, jako když utne. Rychle oddecho-val, cítil se, jako by ho do hlavy kopl kuň - ale moment. Poté, co Čadovi před půlrokem vykradli auto, napadlo ho, že by měl mít zbraň. Koupil ji za tři rumy v hospodě, ale žena ztropila scénu, pistole mu-sela okamžitě z domu, vyhodit by ji ovšem byla škoda ... Kovář sáhl

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

pod sedadlo a držel zabalený hadr se zacho-valou čezetou vzor pade-sát. Zašklebil se, tahle schopnost vážně nebyla k zahození.

O patnáct minut později se už proplétal nočními ulicemi a snažil se nepřidávat příliš plyn. Vlastně nemusel spěchat. Pokud Hesseho ban-da nenašla profesora doted', mohl ještě pár hodin v blázinci vydržet. Jenže někde v koutku Kovářovy mysli se jako červ svíjela zlá myšlen-ka. Co když byl mezi Falkovými lidmi opravdu zrádce? Pamatoval si, co četl o lillithiánech v nacistických službách - patřil k nim Hesse? A po-kud ano, neudělal mu nějaký "bratr ve víře" malou laskavost? Když teh-dy nevyšel podraz s výměnou a jeho zranili, právě Sefora navrhla Joh-novu přeměnu. Chtěla ho zachránit, anebo dát Hessemu další šanci? Věděla toho o něm každopádně dost, a všechny ty pochmurné řeči -vážně výčitky svědomí za minulost, nebo spíš za současnost? Kovář si vybavil její ostrou reakci na Borisovu poznámku ohledně kontroly be-den. Naštvala se, anebo řal do živého? Přitom, i kdyby ji vzal za slovo a její rakev opravdu prohlédl, stejně neměl dost silné stopařské nadá-ní, aby něco doopravdy zjistil, a teď to přepadení. Jak je Hesseho ban-da našla? Jediná Sefora předtím opustila úkryt. Proč se pak rozhodla zů-stat - a co se vlastně stalo s Falkem po výbuchu?

Samozřejmě se v ní mohl mýlit. Ale pokud ne, John si nedělal iluze: na všem, čeho se dotkl, zůstaly zrádné otisky jeho myšlenek. Přecházel je nebude pro Seforu problém, přitom byla jen otázka času, než si Hesse vše složí dohromady i bez případné pomoci. A pokud správně pocho-pil, co mu Geller při útěku řekl, jakou šílenost měl Erskin za lubem...

Kovář zastavil. V dálce rozeznával známý obrys horské věznice, po levé straně zavřenou bránu pochmurné dvoupatrové budovy. Z řad temných, zamřížovaných oken ho zamrazilo, zřetelně poznával to, ze kterého s ním Sefora vyskočila. Stále nechápal, jak mohli přežít, ale co teď? Falk se svými lidmi dokázal dovnitř vpadnout tiše a nebýt komplikací, tiše by i zmizel. Jenže on měl informace o vnitřním uspo-řádání, rozmístění hlídek, alarmech. Kovář si pamatoval jen cestu ven. Bude to stačit? Musí! Jak to říkala Sefora? Na zadním východě ulomený zámek.

Vystoupil z vozu, najít dům, o němž mluvila, mu trvalo pár minut.

Vystoupal po nouzovém schodišti, utrl symbolickou petlici horních

KOBERCE A ZRAOA

dveří a stál na ploché střeše. Budovu léčebny měl přímo pod sebou, nacházel se o patro výš. Přikrčený za komínem vážil možnosti. Na střechu blázince nedoskočí a i kdyby, dobře si všiml stožáru s prů-myslovou kamerou, tak hloupí zase nebyli. Ale pokud se treťi do toho okna - zatrnulo mu. Přeskočit s rozběhem víc než deset metrů do-předu a čtyři dolů. Jestli mine, skončí rozplácnutý na zdi, a pak přijde jen nezadržitelný pád o dvě patra níž na chodník. Kovář se téměř roze-smál: Záleželo na tom? Tak jako tak, domů se stejně nevrátí. Zhluboka se nadechl, očima naposled odměřil vzdálenost, rozběhl se a skočil.

Narazil do zdi vedle okna takovou silou, až si vyrazil dech, před oči-ma se mu zatmělo. V posledním okamžiku se jednou rukou chytil hrubého drátěného síta, vzápětí začal klouzat dolů. Drát se mu bo-lestivě zařizl do masa, okamžik jen bezmocně visel, pak se mu ale po-dařilo dosáhnout druhou rukou na parapet a vyškrábal se do okna. Několik desítek sekund těžce oddechoval - tohle bylo o vlasek.

Hned první pohled mu prozradil, že udělal chybu. Trefil sice správ-né okno, ale rám s drátem byl čerstvě zazděný, začloulmal jím, ale stě-ží vydrolil pár zrněk písku. Bezmocně se rozhlédl. Sám vlezl do pas-ti, k dalšímu oknu se nedostane. Mohl jen začít řvát, doufat, že spustí poplach a poldové přivolají hasiče se žebříkem. Nebo počkat na východ slunce. Taky řešení. Potřásl hlavou a přinutil se soustředit. Když s ním Sefora utíkala, bylo třeba zmizet rychle. On přece nemusí pro-razet okna v King Kongově stylu, času má dost. A výplet byl sice dů-kladný - ale pořád jen z obyčejných drátů.

Z kapsy vytáhl zavírací nůž a střihačem drátů začal pracovat na síti.

Šlo to těžce. Mohl používat jen jednu ruku a ještě si musel dát pozor, aby nespadl, navíc se zvedl ledový vítr, za chvíli promrzl až na kost. Po hodině usilovné práce byl otvor dost velký, aby se jím protáhl. Za-balil nůž do rukávu a opatrně prorazil skleněnou tabuli. Zatajil dech, ale poplach se neozval. Naštěstí se nikdo neobtěžoval jistit to ještě alarmem, stačilo otočit klikou okna a byl uvnitř.

Mdlé světlo působilo po předchozích hodinách tmy oslepujivě, mno-hem horší byl však zápach plísňe a nemocniční dezinfekce. Uhodil ho do nosu jako kladivo, vrátil zpět do vypolstrované cely a svěrací kazajky - Kovář zařal zuby a setřásl tíživou vzpomínku. Několika rych-

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

lými pohyby rozhýbal ztuhlé svaly a současně přemýšlel, co dál. Pro-blém nebude ani tak se k profesorovi dostat, jako spíš utéct. Nezby-valo než improvizovat a doufat.

Opatrně se plížil podél zdi, každou chvíli naslouchal, ale všude vládlo ticho. Zabočil dolů po schodech, tudy ho Sefora

táhla vzhůru. Vykoukl zpoza rohu, tady bude zamykací mříž a služba, musel něco vymyslet...

John ztuhl. Mříž byla odemčená dokořán a hned za ní ošetřovatel, ležel na břiše, přesto zíral do stropu, hlavu otočenou o sto osmdesát stupňů.

Kovář s tichou kletbou vytáhl pistoli. Takže jde pozdě. Někde blízko zaslechl nezřetelné hlasy, vzápětí hlasité, bolestné zasténání. Nebo nejde? Přeběhl podél mříže k další zdi a už slyšel slova přímo z pro-fesorovy cely; výsměšně znějící hlas s těžkým německým přízvukem.

"Vidíte, že to jde, profesore. Tohle jste si mohl ušetřit, stejně jako pobyt v té díře. Stačilo spolupracovat a nelitoval byste."

"Táhněte k čertu!" zasípal známý hlas přerývaný bolestí. "Myslíte ... že mi nedošlo, o co jde ... a proč to ten první zabíjí?"

"Ale jistě, nečekali jsme, že vám to unikne. Ale proč vám to vlastně vadilo? Tohle přece není váš svět, ani nejste jeden z nás, netýká se vás to."

"Netýká se mě hromadná vražda? Přece musíte vědět ... co to vyvolá ... zatraceně, copak jste vážně tak zabezdění?!"
„Tomu nemůžete rozumět. Ale žádné obavy."

Kovář uslyšel, jak někdo mačká tlačítka telefonu. Kolik jich tam je?

Že by jen jeden?

"Vik? Dobré zprávy. Kód přístupu je TX379E a číslo vzorku 3119.

Správně, 3119, zkontrolujte to v simulaci. Určitě to bude sedět, pana profesora to stálo druhý ukazovák. Ne, nepotřebujeme pomoc. Za chvíli jsme hotovi."

Mluvčí sklapl mobil a zasmál se. "Tak. Ať se vám to líbí nebo ne, právě jste napsal kus historie, profesore. Děkuji."

"Parchanti! Smažte se v pekle!"

"Ale no tak. Takové výrazy od vědce vašeho formátu."

"A tak nedůstojná poslední slova," dodal další hlas výsměšně.

KOBERCE A ZRADA

Jsou dva, blesklo Kováři a drobnými kroky se podél zdi plížil k cele. "Škoda. Čekal jsem něco víc zapamatováníhodného. Sbohem, pro-fesore!"

Vzápětí se ozvalo zřetelné cvaknutí závěru natahované pistole - a John Kovář skočil.

Profesor Geller klečel v rohu cely, kolem samá krev, levou rukou si svíral pravé zápěstí. Muž, který na něj mířil, stál bokem ke dveřím. Stihl ještě otočit hlavu a to bylo vše. Pistole v Kovářově ruce vybuchla a vyhrzla mu do spánku černou díru, zhroutil se jako kámen, John bleskově trhl hlavní a namířil na jeho kumpána. Ten stál ještě s telefonem v ruce, beze zbraně, ale to Johnovi nevadilo, ti dva mučili nevinného muže a chystali se ho popravit. Stiskl spoušť.

Třetí muž vrazil do pootevřených dveří cely, za kterými nepozorován stál. Kovářova kulka se zabořila do polstrování a vzápětí ho dveře doslova katapultovaly přes chodbu. Narazil do zdi, zbraň mu vypadla, ale neměl kdy ji zvednout, protože Hans už bleskově tasil pistoli a předvedl mu temné ústí hlavně v plné kráse.

Než stihl vystřelit, profesor Geller s překvapivou hbitostí vyskočil a vrhl se po zbraní. Hans ho srazil jako pes odhazuje kost, ale sekunda stačila - na bradě mu přistála Johnova pěst.

Stejně jako v Malloryho klubu, i tentokrát Kováře výsledek překvapil.

Upír odletěl jako vymrštěný prakem, narazil na zeď a bezmocně se sešypal, ve tváři bolest a nelíčený úžas. Pistole měkce přistála v polstrování opačného rohu, Kovář ale neměl čas si gratulovat, v posledním okamžiku vykryl úder Hansova společníka, odrazil ho levačkou zpátky, až přitom téměř upadl přes Gellera snažícího se s bolestnou grimasou vstát.

"Utečte, profesore!" zařval Kovář, ale to už se mu Hans vrhl po krku.

John uklouzl po krvi, ale v pádu ho stačil zachytit a přehodit přes hlavu. Bez váhání se vrhl k pistoli v rohu cely - kopanec ho zasáhl v letu a doslova smetl stranou. Žebra zapraskala, před očima se mu zatmělo. Máchl rukou a jen naslepo udeřil. Něco křuplo, nepřítel vydal neurčitý zvuk a padl, koleno prolomené dozadu, Kovář se převálil, se-vřel rukama cizí hlavu a trhl.

V okamžiku, kdy ucítil známé lupnutí vazů, mu Hans zezadu ovinul paži okolo krku.

112

AGENT JFK - ZATMENÍ

John zasténal, mlha před jeho očima zrudla. Udeřil loktem za sebe, jednou, podruhé, ale nedokázal se osvobodit.

Zoufale hmatl pravačkou po protivníkově hlavě, snažil se roztrhnout sevření, ale nepomáhalo to. Rychle mu docházel vzduch a s ním i síla. Překulil se, vši silou ho narazil na zeď, ale ta byla měkká, nedokázal soupeři ublížit. Sevření na okamžik povolilo, snad proto, aby porozuměl výsměšnému šepotu.

"Pozdě, příteli! Hesse už má kód. A ty si ten dar taky neužiješ! Změnil tě někdo silný, byl bys dobrý voják. Takhle jsi jen ubohý, lidský ..."

Kovář ho přerušil zvířecím zavrčením. S posledním vypětím síly se zvedl a vrávoral ke dveřím cely, upíra přitom doslova nesl na zádech. Na chodbě spatřil Martina Gellera, jak se snaží s bolestí zkřivenou tváří správně uchopit jeho pistoli, marně, mezi prsty mu proudem řinula krev. Kovář klesl na kolena, jeho odpor se rozplýval v nedostatku vzduchu. S posledním zábleskem myšlenky natáhl v němém gestu ruku -

- a profesor Geller pochopil a ze tří metrů mu pistoli hodil. John ji zachytil hlavní k sobě, ale neotočil ji, jen naklonil těsně podél hlavy a palcem stiskl spoušť.

Zadunění výstřelu z těsné blízkosti ho ohlušilo i oslepilo. Svaly mu vypověděly službu, svět se změnil v šílenou horskou dráhu. Přesto cítil, jak smrtící stisk povoluje a Hansovo tělo bezvládně klouže stranou, střela mu prolétla

levým okem a prakticky utrhla skrář.

Kovář se převálil na břicho. V dálce slyšel sirénu a jaksi vzdáleně si uvědomoval, že výstřel mimo zvukotěsnou celu spustil poplach. Chtěl vstát, ale upadl zpět a znova ucítil ten děsný pach dezinfekce. Zvedl se mu žaludek a někdo ho rázně vytáhl na nohy, prudce s ním zatřásl. Jeho hlas se zdál Kovářovi náhle povědomý.

„Vzpamatuj se, sakra! Dneska musíš po svých, nejsem Sefora, abych tě tahal oknem. Co ty tam, ksakru, děláš?!"

"Hledám svůj prst!" poznal John hlas Martina Gellera. "Do osmi ho-din je ještě naděje, že mi ho přišijí zpátky, tedy jestli v téhle ... téhle ... noční můře najdu nějakého skutečného doktora. Pokud mě také ne-čcete zastřelit, můžete mi, laskavě pomoci?!"

Vypadalo to, že muž úplně ztratil řeč, stál a zíral na muže, jehož ne-krolog četl jen před pár hodinami v novinách.

"A sakra!" vydechl. "Geller! Co se tady-,,

KOBERCE A ZRADA

"Později," zasípal Kovář. "Moc rád tě vidím, Falku. Jak ses sem, pro- boha, dostal?"

"Později."

Falk si jen trpce povzdechl.

"Dejte ho do auta. A pozor, šéf ho chce pro sebe!"

Falk, stále ochromený granátem, se nezmohl na odpor. Dva Hesse-ho muži ho zvedli, zkroutili mu ruce a táhli ho ven, mlhavě si uvě-domil, že další před ním nesou Seforu a v tu chvíli se pokusil vzepřít, odměnou byla rána, která ho poslala zpátky do polotmy.

"Kam s ním, do kufří?"

"Tam mám zbraně. Hoďte ho dozadu."

Dveře auta se otevřely a Falk už s rukama spoutanýma tvrdě přistál na zadním sedadle. Těžce se nadvzděl na kolena a vykoul ven. Všechno bylo rozmazané, ale všiml si zbouraného plotu, ostatní zřejmě pro-razili. Aspoň něco ...

Auto se rozjelo a Falk setrvačností znovu upadl na zem. Bolestně se udeřil do hlavy, ale nezasténal, ani se nepokusil vstát, jen předstíral bezvědomí a přemýšlel, co dál. Pokud ho vezli do Erskinovy pevnosti, měl na útěk zhruba třicet minut. Vší silou zatáhl za pouta, ale marně - Hesse nebyl hloupý, tyhle speciální náramky by ani tisíc let sta-rý upír nepřetrhl. Zbývalo vyskočit za jízdy. Falk nadvzděl hlavu a jen zaskřípal zuby, na dveřích chyběla klika. Znovu se opřel čelem o zem, těžce oddechoval, a pak zaslechl hlasy.

"Kam vlastně jel Hans?"

Řidič auta se rozesmál. „Ty nevíš? Pamatuješ, jak poldové vstrčili toho Kováře do cvokárny, když to u nás tak zbabral? No, a představ si, že nebyl sám“

"Kecáš!" vyprskl druhý hlas a Falk zpozorněl. „To chceš říct, že ... "

"Se zatím celou dobu válel v blázinci, jo. Poldové ho tam nejspíš šoupli, když jim přišel povídat, že je z jiného světa a co mají náš šéf s Erskinem v plánu. Sakra, už se nemůžu dočkat - k čertu s kečupem!"

Jenom si vycucnu nějakýho somráka a už mám za zadkem speciálku, uvidíme, co zmůžou teď! Až začnou zase všichni, nebudou vědět, kam dřív, ukážeme jim. Mimochodem, ten lazar, co nám donášel."

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

"No?"

"Tak toho už konečně můžeme oddělat. Šéf se na něj fakt nasral, že nám neřek o tom jejich východu. Blbeček, asi je chtěl chránit - pri-ma, ne?"

"Jasně. To křučení mi už lezlo krkem. Mám rakovinu, umírám, pořád dokola ... má bejt? Teplouši furt na něco kapou, jako každé do-bytek. Až vyhraje, budeme je chovat jako v Osvětimi."

Falk zalpal po dechu. Hlas pokračoval, vzpomínání na staré zlaté časy se mísilo s Hesseho vizí upírské utopie, absurdní, přesto děsivé, ale Falk ho už nevnímal. Matyáš. Sefora ho nikdy nekontrolovala, při-tom věděl všechno, že by on zradil? Ne! Musí se plést nebo ti hajzlo-vé ví, že je poslouchá ...

"Pozor!"

Falk neviděl, co se stalo, ale najednou se auto prudce naklonilo. Na-razil hlavou na dveře, okamžik netušil, kde je nahoře a kde dole, ale využil šance a kopl oběma nohama současně. Dveře povolily, vypadl na asfalt a nad hlavou mu třeskla dávka výstřelů.

„Dělej!"

Falk se převálil a zoufale se snažil vstát, s rukama spoutanýma za zády to nebylo snadné, ale nakonec uspěl. Auto jeho vězňů stálo naražené na hydrant, někdo vyjel z vedlejší ulice a nabral ho do boku. Hesseho šofér seděl bezvládně na sedadle, nejspíš mrtvý, ale spolu-jedec se kryl za kapotou a páčil z automatu do druhého auta opodál. I to bylo pěkně pomlácené, ale Falk neměl čas přemýšlet, využil šan-ce a v předklonu se vrhl do otevřených zadních dveří. Rozjeli se, ale Hesseho poskok za nimi páčil jak pomínutý, děšť olava tříštil zadní sklo, jedno kolo vybuchlo, ozval se známý jekot oceli broušené o asfalt, pak prudce zabočili a bylo po všem.

Falk lapal po vzduchu, převaloval se ve zdemolované kabině, do-kud se mu nepodařilo protáhnout spoutané ruce pod chodidly a vy-škrábat se na sedadlo. S překvapením poznal muže za volantem.

"Díky, Matyáš!" vydechl. „Jak jsi mě našel?"

"Poslouchal jsem je. Na schůzce jsem jim hodil do auta štěnici, pro jistotu. A nemáš zač."

Kodrcající torzo zajelo ke straně a zpomalilo.

KOBERCE A ZRAOA

"Nezastavuj! Musíme dá!!!"

„Promiň, ale kára je na odpis ... a já taky. Je mi líto,"

Matyáš se na sedadle otočil a Falk s hrůzou zíral na obrovský rudý flek na opěradle, na krev, která se mu proudem řinula z úst.

„Ne!“

Falk vyskočil z auta a rychle ho oběhl, zachytil Matyáše právě ve chvíli, kdy se začal hroutit, a jemně ho vytáhl ven, zřetelně viděl nejméně tři díry v hrudníku a zádech, neuvěřitelné, že dojel tak daleko.

"To bude dobrý, neměj strach!"

Rychle mu rozepnul košili na krku a sklonil se, ani na vteřinu ne-zaváhal - ale Matyáš ho z posledních sil zarazil.

"Ne. Je pozdě a už nechci. Falku, musíš vědět... byl jsem to já, kdo jim ... dával zprávy. Ty nevíš ... ten pocit, když nemůžeš dýchat... cí-tíš, jak to v tobě roste."

"V pořádku!" Falk měl stažené hrdlo. "Chápu. Neměli jsme čekat."

"Ne ... to já."

Matyáš ztěžka zvedl hlavu, zakuckal se vlastní krví, ale přece dopo-věděl. "Je to má vina ... jsem slaboch. Nemohl bych takhle ..."

Věta zůstala nedokončena. Falk seděl s Matyášovou hlavou v dla-ních, oči měl suché a necítil nic. Přinutil se otevřít sevřené prsty a vstát. Tady už nic nezachrání. Potřeboval kus drátu, aby se zbavil těch pi-tomých náramků. Potřeboval pistoli. Potřeboval auto, aby se dostal k ostatním, osvobodil Seforu a skoncoval s tím hajzlem ... moment.

Co říkali ti dva? Nějaký chlap v blázinci, kterého celou dobu hle-dali. Falk neměl potuchy, o koho šlo, ale zřejmě to souviselo s Kovářem a hlavně s Hessem, což byl pádný důvod, začít se zajímat. V du-chu přikývl. Než se ten chlap u bouračky rozmyslí, jestli má podat Hessemu hlášení nebo radši prasknout do bot, má trochu času, byla by škoda ho promarnit.

Měl by se někam podívat!

ROZCHODY

Gerhard Hesse stál s rukama na zábradlí a díval se do jednosměrné-ho zrcadla před sebou. Jochen Merck opodál ho pozoroval, i on mlčel. Zpoza rohu se vynořil Otto.

"Volal Manfred. Měli nehodu, podrobnosti neznám. Kieler je mrt-vý, Falk utekl. A Hans se neozval od chvíle, co nám ohlásil kód, už tu měl dávno být."

Hesse reagoval jen kývnutím. Stále hleděl do zrcadla, tvář měl ne-hybnou. Jochen Merck zavrtěl hlavou.

„Gerdi, co chceš udělat?“ otázal se mírně. "Ona s tebou nepůjde."

Zašli jsme tenkrát příliš daleko, nedokáže zapomenout. A tohle za to nestojí."

Hesse stále mlčel, ale napřimil se a rychle vešel do dveří vpravo. Téhle místnosti se mezi ochrankou říkalo hovorna. Naposledy tu ne-chal Faffyho s Vikem, aby z prvního Gellera dostali kód k počítači a čís-lo správného vzorku, ale ti idioti ho místo toho zřídili, že do rána zem-řel - nikdy nedávej sadistovi někoho vyslýchat, spíš než odpovědi se dočkáš leda hnusné mrtvoly. Toho druhého si už vzal Hesse do péče sám, ještě než musel odletět kvůli Erskinovu soudu. Věděl, že mu po návratu poví všechno, ale Kovář ho předešel. Teď tu byl jen Faffy, Vik a dva jeho poskoci, Hesse je přehlížel jako hmyz a když bude třeba, stej-ně tak je i zašlápně. Všichni hleděli do středu místnosti, na masivní kruh ve stropě, od kterého vedl těžký řetěz k poutům okolo Seforiných zápěstí. Další měla připnutý ke kotníkům a k masivnímu betonovému bloku v podlaže půl metru nad zemí. Přestože Vik oba řetězy utáhl k prasknutí, nevypadala, že by jí ta pozice vadila. Byla už při vědomí, ale hleděla do prázdna s chladným výrazem, zosobnění nepokořeného hrdosti. Pomalu stočila pohled k Hessemu, ale nepromluvila.

"Zdravím tě," oslovil ji tiše. "Je to dlouho. Kde jsi byla celou tu dobu?"

Hledal jsem tě."

ROZCHODY

Sefora pět vteřin mlčela, ale nakonec pokývla hlavou. „Já vím. Ale vedl sis dobře i beze mě.“

Z trpké ironie v těch slovech mrazilo.

"Ne docela," opáčil Hesse vážně. "Uvěřil jsem a platím. Možná kdy bys byla se mnou..."

"Nehraj si na oběť," Seforin hlas zněl unaveně. "Ta role ti nesluší, oba to víme. Co chceš?"

"Proč mám něco chtít? Neviděli jsme se čtyři sta let, nemůžu se zeptat, jak se ti daří?"

"Jak se mi daří?" Sefora se rozesmála, bez nejmenší stopy humoru.

"Jsem přivázaná ke stropu a vzpomínám na přátele, které jsi zavraždil. Stačí ti ta odpověď?"

"Přátele?" Hesse zvedl obočí. „Chceš říct zrádci. Jak ses mohla spol-čit s takovými jako Falk? Pomáhat těm, kteří nás zotročovali tisíce let!"

"Přestaň!" přerušila ho Sefora ostře. „Oni nás zotročují, a ty jim dá-váš záminku. Bojí se nás, a díky tobě mají důvod! Nenávidíš lidi, protože nám vnucují svou vůli, a přitom děláš totéž, nejsi v ničem lepší - co chceš?!"

Hesse sevřel rty. "Chci vědět, kde je John Kovář a ostatní a co víš o mém plánu."

"O tvém posledním masakru? Víím o něm všechno. Jsi jím tak posedlý, že se tě stačí dotknout... a to další?" Sefora s

úžasem zavrtěla hlavou. "Snad vážně nevěříš, že ti něco povím?"

"Nezahrávej si!" Hesse ztišil hlas. "Myslíš, že když jsi má ..."

Zasyčení dveří ho přerušilo. Hesse se neotočil. Poznal, kdo to je, ve chvíli, kdy uslyšel kroky, a obličej se mu zkřivil odporem.

"Vypadněte, Erskine! Tohle není vaše věc!"

"Ale no tak!" Robert Erskin se zlomyslně zašklebil. "Snad jste ne-myslel, že si takové setkání nechám ujít? Legendu přece člověk neví-dí každý den. Kolik bylo tehdy v Evropě mrtvých? Půl milionu? Mi-lion? Údaje nejsou úplné, vím, ale na tu dobu slušný výkon, nemyslíte?"

„Erskine, mlčte!"

"Jen ať mluví," Seforin hlas byl klidný. "Má pravdu. Zaplatila jsem věčným zatracením, jen ty ses nepoučil."

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

"Nepoučil? Ale ano, že zabít jich jen pár tisíc nestačí! Udělal bych to znovu, s potěšením, ale přestal jsem myslet na osobní pomstu, teď chci pomoci nám všem. Mrzí mě, že toho lituješ. Bylo to správné."

"Správné?" Sefora zavrtěla hlavou. „Ty už dávno nevíš, co to slovo znamená, Matka ti zatemnila rozum. A vy, Erskine ..."

"Co já?" vybuchl Erskin.

Vrhl se kupředu, předstíraný klid byl pryč. "Proč mám mít menší právo než on?! Měl jsem ženu, měl jsem rodinu a vy jste mi je vzali, díval jsem se, jak můj syn umírá. Vidíš tohle?!" vytrhl zpoza košile šňůrku se zprohýbaným železným střepelem. "To vytáhli měmu chlap-ci ze zad, kvůli vám!"

Sefora nepromluvila. Náhle sevřela rukama řetěz nad svojí hlavou a vši silou přitáhla kolena. Pouta nepovolila, ale spodní konec se s křupnutím vyrval z podlahy. Betonový kvádr se zhoupal a o vlasek minul Erskinovy nohy. Sefora se na sekundu dostala hlavou k jeho tváři, otřela se o železo v jeho ruce a chňapla. Zuby jí sevřely centi-metr vedle Erskinova nosu, ten leknutím vyjekl a Sefora se rozesmála, z toho smíchu tuhla krev.

"Hlupáku! Myslíš, že znáš všechno? Neznáš nic! Chceš vědět, proč tvá rodina skutečně zemřela a na co mysleli v poslední vteřině? Mohu ti to říct, myšlenky umírajícího se otisknou hluboko. Měla tvá žena modré šaty?"

Erskin, pohled upřený do její tváře, přikývl, fascinovaný i vyděšený zároveň, a Sefora natáhla prsty.

„Podej mi to.“

"Ne!" sykl Hesse, ale Erskin ho nevnímal, udělal krok a vložil střepele do Seforiny ruky.

Ve tváři se jí znovu objevil úsměv.

"Když tvá žena zemřela, nebyl jsi s ní. Měl jsi, ale na poslední chvíli ses rozhodl zůstat. Zlobila se na tebe."

Erskin přikývl. "Poslední, co mi řekla, bylo, že má takového života dost. Ironické, že?"

"Ne. Ironické je, že ta bomba byla určena tobě. A ten, kdo ji vyrobil, stojí teď po tvém boku jako přítel - no tak, Gerdi! Snad sis nemyslel, že to přede mnou utajíš. Znáš tvé myšlenky, a největší výrobce umě-

ROZCHODY

lé krve ... Toho jsi přece nemohl nechat žít. Než jsi pochopil, že bude mnohem užitečnější jako spojenec, aspoň načas. A teď? Co mu řek-neš teď?"

Hesse se nuceně usklíbl. "Výborně. Asi jsem tě znovu podcenil. A co se toho týče, omlouvám se. Pokud vám to pomůže, nechtěl jsem za-bít vaši rodinu, jen vás. Vlastně to byla nehoda."

Hesse to úmyslně řekl s výsměchem, čekal na reakci, ale Robert Erskin jen přikývl.

"Já vím"

Vteřinu dlouhá věčnost ticha. "Co?" otázal se Hesse pomalu.

„Já to vím," zopakoval Erskin s chladným, zlověstným klidem. „Víte, to je vaše slabina, Hesse. Jste dobrý, opravdu, jenže si to pořád musíte dokazovat, a tak se obklopujete samou verbeží. Myslíte, že jsem idiot? Nebo že vaši lidé nemluví za pár litrů krve?"

"Faffy." Hesse se usklíbl. "Byl to Faffy, co?"

"Ne, že by na tom záleželo, ale nebyl. Ovšem když jsme u překva-pení, pamatujete na ty stavební úpravy, co tu poslední měsíc dělali mí lidé? Tak během nich položili na určitá místa pár set kilogramů vysoce účinné výbušniny. A podívejte."

Erskin si vyhrnul levý rukáv. Místo hodinek měl na předloktí širo-kou manžetou plipnutý přístroj s malou obrazovkou. Poklepal na ni prstem.

"Tohle snímá můj srdeční tep. Pokud se zastaví, vyšle signál, a když do jedné minuty nezadám deaktivací kód ... však víte. Také jsem prá-vě ověřil simulaci. Vzorec viru je správný a naše dohoda se tím blíží ke konci. Být vámi, už přemýšlím, jaké překvapení jsem si pro vás uchystal na potom. Teď mě omluvte. Musím ještě doladit detaily výroby, můžete se dál věnovat rodinným záležitostem."

Vyšel ze dveří a Hesse se slabě usmál.

„No vida ... vážně mě překvapil. Zajímavé.“

Zvedl pohled vzhůru. „Ale pro tebe se nic nemění. Znovu tě žádám, přidej se ke mně. Zapomeneme na minulost, všechno bude jako dřív!“ "Kdy? Jako když nás lovili jak zvířata a my jim opláceli stejnou? Jako když jsem pro tebe vytvořila nový kmen moru a ty jsi ho pak rozšířil

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

v Římě a Venecii? Sedm tisíc mrtvých za týden, tři sta padesát tisíc za první rok, tvá krásná Černá smrt. Ještě dnes cítím zápach těch mrtvol, po pěti staletích. A tobě se stýská. Co uděláš teď? Předneseš řeč o naší nadřazenosti, zapůsobíš na mé svědomí? Jdi pryč. Jsi jenom ubohý klaun a blázen!"

Dlouhou chvíli Hesse neřekl nic. Pak promluvil a v jeho hlasu nebylo nic než prázdnota.

„Máš pravdu. Staré časy končí, ať je po tvém ... sbohem. Je vaše, Víku, víte, co chci."

„S radostí. To žvanění už mě nudilo," zašklebil se Vík nadšeně. Popošel blíž, pohledem se zastavil na Seforině krku. Natáhl se a strhl jí stříbrný medailon.

„Hezká cetka. Brzy bude mít historickou cenu. Tak do toho, páno-vé! Svléčte z toho šaty a nažhavte solárium!" Hesse bez ohlednutí vyšel ze dveří. Neudělal ani dva kroky, když mu šlachovitá ruka sevřela rameno a trhnutím ho otočila. Jochen Merck měl tvrdé oči a tvářil se rozzuřeněji, než kdy Hesse pamatoval.

„Počkej! Tohle nemůžeš!"

"Ne?" Hesse se trpce ušklíbl. "Proč ne?"

„Proč ne?! Je to tvoje sestra!"

Slova se odrazila chodbou jako výstřel, Hesse zastavil.

"Já vím! Další zrádce, který stojí v cestě. Tohle celé ... je jen zkouška." "Co?!" Jochen s úžasem zavrtěl hlavou. „O čem to, proboha, mluvíš?"

"Ty to nevidíš? To Matka! Zkouší moji vůli! Chce vědět, jestli dokážu dojít na cestě až do konce, je to přece tak jasné!"

Jochen Merck se nezmohl na slovo. Díval se Hessemu do očí a ať v nich spatřil cokoli, ve tváři se mu poprvé objevil strach. Zavrtěl hlavou a tiše řekl jen jediné slovo.

"Končím."

Hesse vytřeštil oči. "Počkej! Jak to myslíš?"

„Jak to říkám, odcházím. Gerdi, žádám tě - pusť svou sestru a pojď se mnou."

"Ale co náš plán?! Znovu nám vrátíme svět ..."

„Copak nám musí patřit! Nemůžeme v něm prostě žít, nebylo už dost zabíjení? Co by asi lekla Pantarei, kdyby nás teď viděla?"

ROZCHODY

Gerhard Hesse sebou trhl. Neodpověděl, jen stál s podivně zaraženým výrazem, a v té chvíli se za jeho zády ozval ostrý hlas.

"Nepros se ho! Jen ať táhne za tou teploušskou mrchou!" Hesse se otočil a nechápavě zíral do Faffyho tváře.

„O čem to, sakra, mluvíš?"

"S tím se ti nepochlubil, co?" Faffy se vítězoslavně zašklebil.

„Včera jsem ho špehoval. Ta ženská, se kterou se schází - víš, proč nám ji nepředstavil? Je jedna z nich, teplá!"

"Raději zmlkni, Faffy!"

V Jochenově hlasu se ozval nebezpečný tón, Hesse se rychle nadechl.

"Je to pravda, Jochene?"

"Že miluji ženu, která není jednou z nás? Ano. Vadí ti to?"

"Já ... Ale jistě, že ne! Přece ji můžeme ..."

"Co? Nakazit? A co maličkost - zeptat se jí, jestli to chce? To tě ani nenapadlo, že?" Jochen trpce zavrtěl hlavou.

„Sefora má pravdu, ty už se nezměníš. Je mi tě líto."

"Správně! Jenom si táhni! Představ si, ta cuchta má dokonce malý-ho haranta!"

Jochen Merck se otočil, rychlý jako světlo, a mávl rukou. Něco pra-sklo a Faffy ztichl. Strnule zíral do prázdna a pak se zhroutil, na čele kulatou díru. Zakrvácený kousek kovu zazvonil o zem, byl to virgo-vý kámen, hozený takovou silou, že prolétl jeho hlavou jako kulka. Hesse na to omráčeně zíral, ale náhle držel pistoli, namířenou do Jochenových zad.

"Vážně čekáš, že tě odsud nechám odejít?"

"Ty nevystřelíš, Gerdi."

Jochen Merck se ani neotočil, nezpomalil, hlas naprosto klidný.

"Možná za pár dalších let bys to vážně udělal, ale teď ne. Sbohem!"

V naprostém tichu došel k výtahu, vstoupil do něj a dveře za ním se zavřely.

STARÉ ÚČTY

"Vida! Kdopak nám to přišel na panáka?"

Mallory se k výsměšnému tónu ještě zašklebil, čímž jeho obličej získal opravdu děsivý výraz. Viktoriánský starožitný stůl a křeslo, ve kterém se rozvaloval, musely stát jmění, stejně jako perské koberce na podlaze a dřevěné obložení stěn kanceláře. Kovář stojící za Fal-kem jeho vkus oceňoval, stejně jako fakt, že je Malloryho střelci na místě neoddělal, když po bitce s ochrankou blázince zastavili v uko-řistěné dodávce Hesseho lidí u zavřeného Prsatého Tornáda. Falkův

odhadl že Dany s ostatními zamířili seml vyšel - viděli je cestou se-dět mezi Malloryho pistolníky, nápadně to připomínalo pět oveček ve smečce vlků. Je dva s profesorem okamžitě odzbrojili a odvedli sem. Kovář si zřetelně uvědomoval, že situace nevypadá dobře, Falk se přesto ušklíbl.

"Hezky sis to tu zařídil. To svinstvo, kterým otravuješ naše lidi, asi vynášíš, co?"

"Svatej Falk!" prskl Mallory. "Nikoho nenutím, a když je ti dvě stě let, máš už mít rozum. Co tady hraješ za šaškárnu?! Zapletl ses s ně-jakejma hajzlama, chceš, abych tě tahal z bryndy, a ještě mi tu kážeš? Zapomeň, každej ať se stará hezky o svý!"

„Jistě, to ti šlo vždycky nejlíp!"

„Pánové, to stačí!" Kovář je oba přerušil. "Ztrácíme čas. Bude mmo-hem hůř, jestli se nedomluvíme."

"Pche," ušklíbl se Mallory. "Hůř leda pro vás, mně nic nechybí - ale kdo je tohle?!"

Šlehl pohledem do kouta, kde se na pohovce choulil pobledlý pro-fesor. "Geller je přece mrtvej! Varuju tě, jestli něco zkoušíš-

"Nic nezkouším!" odsekl Falk. "Máš pravdu. Geller, kterýho jsme znali, je mrtvej. Zní to divně, ale tohle je taky Martin Geller, jenže z ji-nýho světa!"

STARÉ ÚČTY

Kovář napjal svaly. Nepochybovalo tom, co se stane. Mallory je na-zve lháři, vysměje se jim a rovnou je nařídí zlikvidovat, Falk vsadil na jednu kartu a to byla chyba, velká chyba!

„A sakra!“ Mallory v křesle ztuhl. "Tak ona je to pravda!"

"Co?" vydechl Falk překvapeně. „Ty o tom něco víš?"

Mallory na okamžik zaváhal.

„Když jsem odcházel z Anglie a bylo jasné, že se vracím sem, na-vstřívalo mě pár chlápů z MI5. Ukázali mi nějaký fotky a papíry, taj-ný. Víš, jak Hesse ve čtyřiatřicátým ved pro nácky ty dvě expedice do Iráku a Iránu? Ukázalo se, že se nevrátili s prázdnou. Vykopal zlato, sochy, hliněný desky plný záznamů v klínovém písmu, pět tisíc let starý. A ještě něco, prej bránu do jiných světů! Podle těch papírů ji náckové odvezli do nějaký svý laboroky a zkoumali, ale nic nesvedli a když válka končila, někde to zakopali. A před pár lety jsem náho-dou natrefil na Hesseho bandu. Potřebovali propašovat velkej náklad z Německa, a aniž to věděli, najali mýho člověka. Začal jsem slídit ko-lem, dalo to práci, ale jsem si už skoro jistě, že pašovali právě tuhle bránu, asi pořád věří, že ji dokáží zprovoznit. Hesse ji má někde u Er-skina, těšil jsem se, že jim ji seberu a něco z toho kápne, ale tohle ... "

„Tohle není ještě nic," ušklíbl se Falk. "Profesore, povězte, co chce Erskin provést se svou poslední dodávkou kečupu."

Martin Geller se dlouze nadechl.

"Erskin našel způsob, jak změnit kmenové sekvence upírského viru.

Infikovaná umělá krev způsobí mutace která povede k zásadní bio~ chemické změně v organismu. Výsledkem bude, že se stane trvale re-zistentní vůči umělé krvi. Jedinou možností, jak přežít, bude pro upí-ry znovu přejít na pravou lidskou krev."

Znovu zavládlo ticho.

"Chápeš, co to znamená?" otázal se Falk klidně. "Konec kečupu. Ná-vrat o dvě stě let zpět, kdy jsme museli kvůli krvi zabíjet, další válka! Nikdo tomu neunikne, dokonce ani když se toho jedu nenapije. Lidi rozdíl stejně nepoznají a brzy jim to bude prostě fuk, propukne pani-ka, hysterie. Potrvá roky, než se podaří najít lék, pokud vůbec. I kdyby vláda uvolnila všechny zásoby krve, vyprázdnila všechny krevní ban-ky, nebude to stačit, znovu z nás budou šelmy, které je třeba vyhubit..."

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

Mallory otřeseně klesl do křesla. "Ale proč, proboha?! Co tím chtě-jí dokázat?!"

Falk pokrčil rameny. "Hesse věří, že umělá krev je pro upíry zkáza, že jsou od přírody dravci a tímhle jim lidé ... nasadili náhubek. Je jako ti praštění ochranáři, co chtějí svobodu pro zvířata, takže pustí ze ZOO tygry a koukají, jak napřed někoho žerou a pak je poldové postřílí. A Erskin chce, aby všichni viděli upíry jako on, jako nelidské zrůdy. Tímhle oba dostanou svoje, i když se navzájem nenávidí."

„A co s tím měl náš Geller? To v tom jel s nima?!"

„Ne."

Martin Geller se slabě usmál. "Erskin nabídl Gellerovi vysoce odbor-nou zakázku na syntézu viru podle svých požadavků. Pravděpodobně ho přesvědčil, že pracuje na vylepšení umělé krve nebo na preparátu pro jednorázové použití, po kterém by už upíři krev vůbec nepotřebo-ovali. Profesor Geller neměl informace o celém projektu, pracoval jen na vysoce specializovaných detailech. Přesto nakonec přišel na to, o co ve skutečnosti jde. V té době už byl projekt tak daleko, že by to dotáh-li i bez něj. Kdyby jen odešel, nepomohlo by to, takže si pohrál s data-bankou RNA segmentů nutných pro závěrečnou syntézu viru."

"Nechápu," zavrtil Mallory hlavou. "Vymazal je?"

"Ne. Měli už základ hotového viru, to by nestačilo. Udělal něco ji-ného, zašifroval ji a zpřeházel čísla vzorků. Celý projekt běžel osm let. Za tu dobu Erskin shromáždil tisíce vzorků, tisíce neplatných poku-sů. Ted' se v nich nikdo nevyzná, museli by je testovat všechny zno-vu, a Erskin čas nemá."

„Správně," přikývl Falk. „Aby mu tohle vyšlo, musí mít monopol na výrobu, jen tak zasáhne celou populaci. Myslím, že Erskin neče-kal rozsudek tak brzy. Dělal všechno, aby ho oddálil, ale pohofel. Gel-ler si to načasoval dobře."

"Ano," ušklíbl se profesor. "Škoda, že už nestihl utéct. Pak by totiž honila Hesseho banda jeho a nenapadlo by je přitáhnout sem mě, abych jim to rozmotal. Poslal jsem je k čertu, ale měli bohužel dost pádné argumenty."

Geller zvedl ruce, na pravé byl přes zkrvavený obvaz zřetelně vidět celý chybějící ukazovák, na levé z něj zbývala polovina.

STARÉ ÚČTY

Mallory zavrtěl hlavou. "A jak dlouho jim potrvá to svinstvo vyrobit?" "Erskinovo zařízení je špičkové. Navíc vzhledem k virové podstatě nepotřebují nijak velké množství - tak do rána."

Falk se zadíval Mallorymu do očí. "Je ti snad jasný, co bude s tímhle hnízdečkem, jestli jim to vyjde. Můžeš to tu rovnou podpálit. Navíc má Hesse Seforu a nemyslím, že ji nechá naživu, i když je ... známá. Co se mě týče, jdu tam ještě dneska a chci, abys mi pomohl, ne proto, že jsi přítel, ale protože se ti to hodí."

Mallory rázně vstal.

"Dobrá. Mý chlupci jsou připravený, čekal jsem, že nácek zaskočí na návštěvu, když jsem mu ohrál poskoka. Něco vám ukážu." Následovali ho z kanceláře dolů po schodech a Kovář se přitočil ke Gellerovi.

„Nic ve zlém, profesore, ale pořád nechápu, proč vy? Přece tady musí být víc špičkových genetiků, proč hned průnik do cizího světa? Kde vzali jistotu, že jim ten problém vyřešíte?"

Geller se trpce usklíbl.

"Protože už jsem něco podobného udělal. Není to zrovna věc, kte-rou se chlubím, ale před pár lety mě z NSA požádali, abych pro ně pra-coval na jednom projektu. Měla to být širokospektrální vakcína pro vo-jáky. Bohužel až časem jsem zjistil, že chtěli něco trochu jiného."

John se usklíbl. "Biologickou zbraň?"

"Ano. Když jsem na to přišel, bylo pozdě, ale pořád jsem měl pří-stup do laboratoře. Tak jsem si zamluvil letenku do Paříže, provedl jim přesně to, co zdejší Geller Erskinovi, a rychle zmizel. Možná to skládají dohromady ještě teď, od té doby jsem se ve Státech raději ne-ukázal. Hesseho lidi o tom věděli. Nevím jak, ale věděli. Zatáhli mě ke Gellerovi domů, skoro všechno tam bylo jako u mě, dokonce i šaty, a začali se ptát na heslo k počítači. Tušil jsem, že to bude nějaká lum-párna, hrál jsem hloupého, ale Hesse to poznal. Než mi uřízl levý uka-zovák, postavil mi pod ruku sklenici, prý aby ochutnal jiný svět ..."

Kovář jen přikývl. Na rozdíl od profesora přesně chápal, o čem je řeč. Předivem nekonečna paralelních realit se táhly jako červené nitě shodné body událostí, někdy i úplných drobností. To, že se dva lidé ve dvou jinak naprosto různých vesmírech rozhodli nejen pro stejné

AGENT JFK - ZATMÉNÍ

povolání, ale v krizové situaci zvolili i stejné řešení a stejná hesla, byl typický příklad - ovšem to mohl vědět jen někdo, kdo s tím měl zku-šenosti, to znamená někdo z Agentury. Kovář si znovu vybavil varo-vání v kapse, extempore před kanceláří Bytewské, Rossovu zradu. Uvě-domil si, že ho ta nekonečná spirála lží a podrazů už unavuje. Nikde začátek ani konec, jen další otázky ... a mrtví.

"A co vy?" přerhl profesor jeho neveselé myšlenky. "Kdo vás za mnou vlastně poslal? Napřed nebyl moc čas na hovor a když jste za-čal bláznit po těch pitomých houbách, zase jsem se nic nedozvěděl." Kovář zaváhal, kolik vlastně smí... k čertu s tím!

"Pracuji pro jistou agenturu. Dozírám na pohyb mezi paralelními světy." "Ach tak," profesor mávl rukou. "Agenturu si nechte, tajných spolků mám po krk, ale ty paralelní světy. Jednou jsem o něčem takovém mluvil se Stephenem Hawkingem, než mi tím zatraceným vozíkem přejel palce u nohou. To musí být fascinující."

Kovář se neubráníl úsměvu. "Znám někoho, s kým byste si rozuměl."

Taky profesora."

Došli až dolů a Kovář se zarazil - dveře do sklepa připomínaly brá-nu nějaké pevnosti, navíc je hlídali dva Malloryho "chlupci". Mallo-ry přiložil palec na skener, jeden strážný otevřel a Kovář překvapeně ztuhl. Něco podobného viděl zatím jen ve zbrojním skladu Agentu-ry, všude kolem stály vyrovnané stojany se samopaly, útočnými a od-střelovacími puškami, bedny pistolí, obyčejných i napalmových gra-nátů, proti tankové střely a přímo u dveří John dokonce rozeznal samopaly XM-29, v jeho světě teprve zaváděné do výzbroje ameri-cké armády.

"No ne!" hvízdal Falk. "Komu všemu tohle prodáváš?"

"Každýmu, kdo zaplatí!" odsekl Mallory. "Tak do toho, naberte si."

Vánoce jsou letos dřív a já jsem hodnej Santa!"

Kovář uchopil jeden samopal, potěšilo ho, že má tlumič, a ostatní ho následovali. Profesor Geller okamžik přihlížel, ale pak sebral z hro-mady jednu neprůstřelnou vestu a začal si ji mlčky navlékat. Falk se zarazil.

"Vážně se tam chcete vracet? Půjde o krk ... a dělal jste, co šlo. Kdy-byste mu dal ten kód hned, bylo už všechno v háji."

STARÉ ÚČTY

"To je, příteli, mizerná útěcha," opáčil Geller chladně. "Pořád je to má práce a navíc mě můžete potřebovat. Bez urážky, ale nikdo z vás zrovna nevypadá jako vědec."

Falk si povzddechl. "Dobrá. Ale v tom případě budete asi potřebovat něco víc. Máte ještě tu flintu starýho Pita?"

„Jo, tamhle.“

Falk zalovil za bednou pistolí a vytáhl zkrácenou dvouhlavňovou brokovnici, lučík chyběl, místo spouště byla přidělaná dlouhá páka. Nabíl ji a podal Gellerovi.

"Zkuste. Patřila chlápkuvi, kterému jedny hajzlové přistříhli prsty v řezačce. Nemusíte ani moc mířit, stačí pevně držet. .. a hlídat, aby ty hodní stáli za váma, až spustíte,"

"Děkuji."

Geller uchopil pušku a Mallory znechuceně zavrčel. "Držíš to jak prase příbor!"

"Promiňte!" odsekl profesor. "Jsem pacifista a demokrat. Na tohle nejsem zvyklý."

Opatrně zbraň sklonil, přesto se tvářil odhodlaně a Kovář ucítil leh-ký obdiv - svým způsobem byl Martin Geller také tvrdý chlapík.

Ve chvíli, kdy vycházeli ozbrojení ze dveří Tornáda, náhle zazvonil telefon v Johnově kapse. Kovář ho zvedl a vůbec ho nepřekvapilo, když uslyšel hlas Ljuby Bytewské.

"Johne, jste tam? Mám dobré zprávy, von Wonder otevřel návratové okno, můžete domů!"

Kováře až překvapilo, jak málo radosti v něm ta zpráva vyvolala. "Kdy a kde?"

"Okamžitě! Spojení udržíme jen dvě hodiny, okno je na ústředním hřbitově-,"

"Stylové," ušklíbl se Kovář. "Ale obávám se, že tu musíme s profe-sorem něco dořešit."

"Co?" Bytewské překvapením přeskočil hlas. "Vy ho máte? Tak se vraťte, to je rozkaz!"

"Copak?!" odsekl Kovář tak příkře, až se sám zarazil "Zapomněla jste, že jsem na téhle misi dobrovolně, žádné rozkazy?"

V Gellerově únosu má prsty Agentura a je to jen část spiknutí, které tu má vyvo-AGENT JFK - ZATMĚNÍ

lat rasovou válku, možná tisíce mrtvých, takže takhle teď udržujeme rovnováhu? Či byl vůbec nápad, dát ten případ na starost našemu od-dělení? A kdo byl ten chlap v kanceláři před mým odchodem?"

Ticho, Kovář slyšel jen praskot otevřené linky.

"Dobrá," trpce se ušklíbl "Jak jsem řekl, jestli začne válka, bude tu masakr. Vám nebo vašim šéfům to nejspíš nevadí, ale mně ano a jsem zvyklý práci dodělat. Takže děkuji za péči, ale zůstávám. Po vás chci jen jedno," cítil, jak se mu stahuje hrdlo. "Řekněte Andree, co se se mnou stalo, a řekněte mé matce, že jsem naživu. Chápu, že jí nemů-žete povědět pravdu, ale vymyslete aspoň nějakou slušnou pohádku. Uděláte to?"

"Ano." Hlas Bytewské byl náhle velmi tichý. "Slibuji. Hodně štěstí, Johne."

"I vám. Rád bych řekl, že mi bylo potěšením, ale zrovna teď si ne-jsem jistý. Sbohem!"

Někde v koutku Kovář cítil, že to možná přehnal, vybavil si Sefori-na slova o návalech emocí při přeměně, ale pak se zadíval na prsten. Byl už celý černý, jen po straně se táhla jako vlas tenká bílá linka. S temným zaklením ho popadl a vši silou trhl. Na okamžik měl do-jem, že si snad vyrve prst, ale najednou držel prsten v ruce, vši silou jím mrštil daleko od sebe.

"Hotovo," zavrčel. "Jdeme na to!"

Gerhard Hesse teatrálním gestem strhl ubrousek ze stříbrného pod-nosu a všichni v místnosti zmlkli.

"Pánové! Je mi potěšením uvítat vás na prahu nového věku. Je mi ctí, že jsem k němu mohl spolu s vámi přispět. Díky nám budeme zase všichni takoví, jaké nás naše Matka stvořila. Je čas na přípitek!"

Na podnosu stálo devět sklenic, všechny naplněné růžovou tekuti-nou. Hesse vzal první a bez zaváhání ji vypil.

Chutnalo to příšerně, přesně jak očekával, přesto se usmál, první a poslední doušek keču-pu v životě. Zadíval se na ostatní. Jako první se zvedl Otto, s vážným výrazem uchopil sklenici a ostatní ho následovali, jeden po druhém. Nikdo necouvl, nikdo nezaváhal. Hesse věděl, že by měl být hrdý, ale místo pýchy cítil jen prázdnotu. Přistihl se, že očima stále marně hle-

STARÉ ÚČTY

dá Jochenovu tvář a ze všech sil se snaží nemyslet na to, co se právě dělo dole v hovorně. Zvítězil. Zachránil budoucnost. Zavrtěl hlavou, slova, jen slova.

Poslední muž položil prázdnou sklenici, ale na podnosu přesto jedna zbyla. Hesse ji zvedl a do hlasu se mu vloudil nádech zlé jízlivosti.

„Pro našeho přítele a spojence, který tohle všechno umožnil."

Nastala chvíle ticha. Pak se Robert Erskin ušklíbl.

„O čem to žvaníte? Proč bych, proboha, pil tu břečku?"

Hesse neodpověděl, jen se znovu usmál. Erskina na oslavu pozval on. Předpokládal, že si tu poslední příležitost k provokaci nedá ujít, a on vážně přišel, bez ochranky, sám, s vysoko vyhrnutými rukávy, aby byl dobře vidět snímací přístroj na předloktí, aby dal znovu na-jevo, že má navrch.

"Nebudu vám lhát, Roberte, už dlouho přemýšlím, co s vámi udě-lám, až se nebudeme navzájem potřebovat. Původně jsem chtěl jen dokončit, co jsem před osmi lety tak nechutně zpackal, ale změnil jsem názor. Zprv by to nebylo fěr, takhle z očí do očí bych si při-padal, jako bych topil kotě. Za druhé musím uznat, že jsem vám sku-tečně vděčný za to, co jste pro nás udělal, a je tu ta vaše pojistka. Gra-tuluji, to se vám podařilo. Ale hlavně, kdybych vás zabil, byla by to skoro laskavost, a já vám žádné laskavosti prokazovat nechci. Takže udělám něco jiného, dám vám dar. Dar dlouhého života, abyste si mohl vychutnávat vzpomínky. Dar dokonalé paměti, abyste nikdy nic nezapomněl, abyste si užil světa, který jste pomohl stvořit - uvi-díme, jak se vám bude líbit v mé kůži!"

Erskin vytřeštil oči. S poslední větou mu konečně došlo, co Hesse zamýšlí. Vyskočil, až se židle s rachotem skácela, vrhl se ... nevrhl se nikam, protože v té chvíli ho už Hesse držel za krk. Erskin hmátl po přístroji na ruce, ale Hesse mu sevřel zápěstí, strhl ho na kolena a za-ťal mu zuby do hrdia. Na rozdíl od Hausera se napil jen tolik, aby měl jistotu, že se do Erskinovy krve dostane dost viru, pak popadl poslední sklenici infikovaného kečupu a narval ji Erskinovi do úst. Přinutil ho pít, i když se dával a kuckal. Po pravdě dost pochyboval, že bude mít modifikace tak brzy po nákaze patřičný účinek, ale hlavní byl psy-chologický efekt, a ten stál za to, Erskin se svíjel, ječel, až se místnost

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

otřásala a dokonce i ostatní upíři přihlíželi se strachem, dokud Hesse neukončil hrozné divadlo ranou, po které zůstal průmyslník v bezvědomí na zemi.

"To by bylo."

Hesse vstal a otřel si rty.

"Otto, Wolfe, svažte ho a uklidte, ať ho nikdo nevidí. Třeba do jeho kanceláře, potom najdeme někoho, kdo zneškodní ten krám. Man-frede, jak pokračuje výroba?"

"Jsme hotovi. Zásilky jsou připraveny. Ráno je kurýři rozvezou do továren a do poledne bude nakažena celá šarže. Dokončeno."

"Výborně."

Hesse se nadechl. Uvědomil si to znovu: Pocit uspokojení, který če-ka-l, se nedostavil. Pořád viděl jen tvář Jochena Mercka, Seforu tam dole, Pantarei...

Zapotácel se, země se pod ním třásla - ne, uvědomil si. To se mu ne-zdá, ozvěna exploze dolehla až dolů do podzemí a vzápětí se v celém komplexu rozeřvala siréna.

"Poplach! Útočí na nás!"

NOC HNĚVU

Adam Pavlis zamžoural do tmy. Byl na hlídce dvě hodiny a měl do-jem, že mu na každém víčku visí kovová koule. Jindy by si ve strážní budce klidně zdříml, ale dnes se děly divné věci, parťák se zmínil, že viděl Hesseho gorily vynášet z auta nějakou svázanou ženskou. Lep-ší bylo zůstat ve střehu. Na příjezdové silnici zaslechl motor. Bůh-víproč ho zamrazilo, ale hned se uvolnil.

Tu dodávku poznával, tři Hesseho chlapi s ní odjeli těsně předtím, než nastoupil směnu. Pavlis kývl na pozdrav, auto předjelo k bráně a zastavilo. Řidič vystrčil ruku z okénka a několikrát za mával, měl tak naspěch, že ani neztlumil dálková světla. Cucáci všiví, co je jim do toho, že to člověku může po hodinách tmy vytrhnout oči. Zlostně uhodil dlaní do tlačítka vypínajícího proud v bráně, železná kon-strukce se začala odsouvat.

Pavlis vytřeštil oči. Jak se reflektory uhnuly stranou, konečně si vši-ml řidiče dodávky, kterého v životě neviděl... a stínů, plížících se za ní. Chtěl vykřiknout.

Tlumené bafnutí, něco ho udeřilo do prsou, kolena se mu podlomila, pád na zem už necítil. Kovář pustil pistoli a sešlápl plyn, do-dávka projela vraty a přikrčení muži, kteří se už nevešli dovnitř, ji následovali. Jeden zvedl samopal, kamera u brány se rozletěla na střepy. Trvalo to okamžik a zastřelený hlídač padl mimo zorný úhel, kdyby v monitorovacím centru jen na moment nedali pozor, třeba by ani nespustili poplach ...

Siréna se rozeřvala takovou silou, že mu div neprotrhla bubínky, a současně všude kolem vzplanulo oslepující modré světlo. Okolo ce-lého komplexu se táhl pětimetrový plot, v pravidelných rozestupech čnely stožáry opatřené baterií světél, ale skutečně nebezpečné byly krátké černé tyče pod nimi, rentgenové a ultrafialové emitory. Kovář chráněný v kabině nic necítil, ale zřetelně slyšel, jak muži venku kři-

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

čí bolestí, posuvné dveře dodávky se rozletěly. Falk zvedl k rameni krátkou rouru a vystřelil, řezavý svist a výbuch, dokonalý zásah při-mo do sloupu opodál. Rázem padla tma, siréna utichla a John Kovář zastavil a rozběhl se. Devět. Falk měl pravdu, laboratoř Exxycorpu byla pevnost. A díky Erski-nové upírské paranoie byla snad nejlépe zabezpečena právě proti ta-kovému útoku, proto leželo mezi plotem a prvními budovami víc jak stometrové pásmo naprosto rovné plochy. Po vypuknutí popla-chu neměl žádný upír šanci projít, neviditelná smrt v podobě UV světél a rentgenů by ho doslova upekla za pár vteřin. Jedinou mož-ností bylo odříznout zdroj energie, během pouhých devíti sekund mezi odpojením proudu a automatickým nahozením nouzového generátoru.

Osm. Sedm. Kovář cítil, jak mu kolem tváře hvízdá vzduch. Vkládal každý kousek síly do nohou, jen rychleji, ještě rychleji, mysl jasnou jako kus křišťálu. Žádný člověk by nepřeběhl plochu dost rychle, aby unikl ostraze. Žádný upír by nevydržel vzdorovat takové síle záření a UV světla. Ale on ještě nebyl upír a už nebyl člověk. Stál na hrani-ci, měl šanci doběhnout a přitom vydržet déle, jednu dvě sekundy, které rozhodnou.

Pět. Čtyři. Navzdory tmě už viděl budovu s generátorem ... a pohyb u dlouhé ubikace ochranky vlevo. Komplex nebyl na povrchu nijak velký, stanice dieselgenerátorů, dvě garáže, administrativní budova a masivní kupole skrývající vstup do podzemních prostor, kolem jen rovina, žádný úkryt. Až se ochranka zorientuje, stačí jeden šikula s puš-kou a bude po všem.

Tři. Dva. Kovář v plném běhu zakopl a upadl. Bolestí zasténal, díval se pořád jen na malou budovu vpředu, pořád daleko, ale čas už ne-zbýval, strhl ze zad krátkou rouru a trhnutím ji roztáhl.

Jedna. Nula. Kolem Kováře se znovu rozzářila světla. O sekundu po-zději to ucítil: šílené, strašlivé pálení, jako by ho hodili do vroucího olova. Dusil se, hořel zevnitř, přesto přiložil RPG střelu k rameni a za-mířil, svět začal černat. Stiskl spoušť, zpětný zásleh ho srazil na záda, přesto sledoval bílou stopu, nádhernou jako let holubice, poslední, co v životě uvidí.

NOC HNĚVU

Detonace otřásla zemí. Ohnivý sloup, oblak dýmu a trosek. Další exploze sudů s palivem uskladněných u generátoru.

Tma.

John se pohnul, bolest mu stále požírala útroby, ale vyskočil. Čer-ná dodávka se rychle blížila, všude kolem ní šlehalý tiché záblesky. Hlasité výstřely zněly jen sporadicky, ochranka nebyla připravena na tak rychlý a cílený útok, roli sehrała i moderní výzbroj. Kovář doběhl blíž, Falk mu hodil samopal.

"Hezká práce! Mallory, půlka lidí ať se pustí do ochranky tady ven-ku, rozežehťe je, než se seberou! Grime, dohlédni na to. Ostatní do-vnitř, jdeme!"

"Kdo z tebe udělal šéfa?!" zavrčel Mallory, s tváří pomalovanou mas-kovací barvou připomínal skutečného démona války. Přesto hned mávl na chlapa vedle.

"Riku, Same, vemte chlapce a dorazte ochranku! Vyčistěte to a pak do-vnitř! Pohyb!"

Dany s obavami vzhledl ke kopuli o šedesát metrů dál: "Zvládneme to?" "Uvidíme, ne?" zašklebil se Kovář, vyskočil do kabiny a zadíval se ke dvěma černým otvorům nad bránou kopule. Za těmi střílnami Er-skin instaloval velkorážný kulomet. Hesseho dodávka byla neprů-střílná, přesto si netroufal odhadnout, jak dlouho vydrží. Přidal plyn. Hrozný třesk kulek na bocích i střeše karosérie. Neriskoval palbu do předního skla a přiblížil se pozpátku, nekonečné sekundy, než se do-stali mimo palebný úhel k patě budovy.

„A jedem! Do toho!“

John zabrzdil, ze zadních dveří už vyběhl zbytek mužů i s profeso-rem. Přitiskli se na bránu a Boris se sklonil k zámku, mechanismus si měl udržet energii i po výpadku proudu. Chlap s přelepeným zlome-ným nosem vedle vytáhl granát. Utrhl pojistku a zakloněný měřil vzdálenost ke kulometným hlavním, které jim trčely nad hlavou, obě chrlyly oheň směrem k ubikaci.

„To bych nedělal!“ varoval ho Kovář. „Netrefíš a spadne nám na hlavu!“ "Merde!" prskl muž vztekle. „V Normandii jsem se taky trefil. A s te-bou si to ještě vyřídím!“

Kovové vajíčko vylétlo obloukem do výšky a zmizelo přímo ve stříl-ně, o sekundu později z ní výbuch vyvrhl smršť plamenů a trosek. Ale

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

Pierre se neradoval dlouho, uprostřed vítězného gesta se zhroutil, hrudník provrtaný kulkami, ochranka nebyla slepá. Kovář se rychle skrčil za okraj dveří a smutně se ušklíbl.

„Asine.“

Zámek pípl, masivní dveře se pootevřely a Mallory jimi prohodil další obranný granát. Výbuch! S naměřeným samopalem vrazil do-vnitř, ale ve zdemolovaném atriu nezbyla živá duše, nefungující vý-tah i obě schodiště zely prázdnotou.

„Tady to znám!“ uvědomil si Kovář. "Levé vedou k laboratořím a Er-skinově kanceláři, vpravo je střežená oblast.“

„Tam určitě drží Seforu,“ kývl Falk. „Jdeme!“

„Co je mi do té ženský?!“ utrl se Mallory. „Chci Hesseho a ten jeho krám!“

"Musíme do laboratoří!" vyhrkl profesor Geller. „Nouzové baterie vydrží třicet minut po výpadku energie, aby měli všichni čas ukončit práci. Jestli do té doby nezničíme záznamy a zásoby viru, už se k nim nedostaneme!“

„Dobrá!“ rozhodl Falk. „Dany a ostatní, jděte s ním. Pozor na Hes-seho chlapy, někde tu budou. Možná i civilní personál, nemusíte hned zastřelit každého!“

„Zase náš svatoušek?!“ ucedil Mallory. „Na to jednou dojedeš! Se-jmu koho uvidím a můžou mě žalovat, jdeme!“

Falk zlostně sevřel rty, ale následoval ho mlčky, zatímco Dany s pro-fesorem zamířili na druhou stranu. Kovář chytil Danyho za loket. „Dej mi na něj pozor!“ pohodil hlavou ke Gellerovi.

Dany přikývl. „Vrátíme se pak za váma. Zlomte vaz!“

Otto udýchaně vběhl do dveří.

„Je to zlé, majore, pronikli do komplexu! Je jich hodně, a s kvalitní výzbrojí. Holgera dostali u kulometu, Helmut se taky nehlásí. Zni-čili generátor a odřizli bezpečnostní systém, ochranka to nezvládá, nezadržíme je!“

Hesse chmurně sevřel rty. "Co jsou zač? Speciálka?"

"Ne. Viděli Malloryho, zřejmé jeho lidé, víc než jsme mysleli... a Falk s Kovářem a Geller!"

NOC HNĚVU

"Geller!" Hesse unaveně zavřel oči. "Omlouvám se, Otto. Měl jsi prav-du s Mallorym, měli jsme ho vyřidit dřív. Jestli znají náš plán, pokusí se zničit virus a záznamy. To nesmíme dovolit, Otto, Manfrede, jděte do laboratoře. Seberte disky a sejdeme se v transportní komoře!"

"Co máte v plánu, majore?"

Hesse se nepatrně ušklíbl. "Připravít se na nejhorší možnost. A tak-hle mi neříkej!"

Dávka kulek se zaryla do stropu a na Kováře se sesypal oblak omítky. Přikrčil se, naznačil pohyb doleva a skočil vpřed. Než nepřítel stačil zareagovat, byl u něj a zblízka mu prostřelil hlavu. Plynule navázal švihem dozadu, pažba přistála přímo na spánku muže za ním, lebka praskla jako ořech. V tu chvíli se zpoza rohu vynořili další dva čle-nové ochranky - ale jak pomalu, neohrabaně! Vlastně všichni ne-přátelé jsou pořád nějak pomalí ... ne, uvědomil si John náhle, nejsou, to já jsem tak rychlý.

V plném běhu se odráží nohama od kolmé stěny a v letu na ně do-padá, prvnímu láme vaz, druhému prostřelí hrdlo. Rudá krev stíká obloukem a Kovář se náhle znovu neovládá, celý den se nenapil na-stavuje rudému oblouku ústa a chtivě polyká, přichází známá křeč a bouře v jeho mysli odplouvá. Pouští mrtvé tělo a ustupuje, žaludek zvednutý odporem. Udýchaně se rozhlíží, temná chodba je plná dýmu a mrtvol, zbytky světla poblikávají. Falk kráčí hned za ním a

Mallory kousek opodál, v jedné ruce samopal, ve druhé bojový nůž, čepel i jeho brada se lesknou krví, zřejmě si také dopřál občerstvení.

"Že by už to bylo všechno?" rozhlédl se překvapeně, v hlasu patrnou lítost.

Kovář zaklapl do samopalu nový zásobník, skočil za roh.

"Milost! Prosím vás, nestřilejte, vzdávám se!"

Muž v uniformě klečel na kolenou u zdi ruce na temeni hlavy, zbraň ležela odhozená na zemi. Kovář zaváhal, ale než se vzpamatoval, dáv-ka tlumených ran, bezvládné tělo se zhroutilo k zemi, Mallory jen lhostejně pokrčil rameny a sklonil kouřící zbraň. Falk prudce vykopl dveře vedle jednosměrného zrcadla.

„Ne, prosím!“

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

V rohu se vyděšeně choulila trojice mužů v bílých pláštích, zjevně neozbrojených, jinak tu bylo prázdko, jen od stropu visel hrozivě vy-padající řetěz s okovy. Ve vzduchu se však vznášel jakýsi povědomý pach, Falk ucítil, jak se mu svírá hrdlo. Chytil jednoho z chlapů za límec a zvedl ho na nohy.

"Kde je Sefora? Co jste s ní udělali?"

Muž neodpověděl, ale bezděčně se zadíval do rohu. Falk se otočil, v šeru zahlédl dlouhou bednu a současně si s děsivou jistotou uvě-domil původ toho zápachu: Bylo to spálené maso.

Jedním skokem přeletěl místnost, trhnutím vyrval zámek a rozrazil víko dokořán. Zevnitř se vyvalil oblak dýmu. Falk ztuhl hrůzou.

Seforino tělo bylo zohavené k nepoznání. Kůže byla spálená do černa, tkáně popraskaly a odchlíply se, na několika místech prosvítaly bílé kos-ti. Místo prstů jí z rukou trčely černé pahýly, na nohou chyběly nehty, prsa pokrývaly hluboké řezné rány, bedna byla do třetiny plná krve. Falk se třásl jako v zimnici, ale nedokázal od té strašné podívané odtrhnout pohled. Kovář mu šokovaně zíral přes rameno a najednou to hrozně torzo otevřelo oči, jen dva rudé otvory do hlavy, a přerývaně se nadechlo, bylo slyšet, jak vzduch s hvízdáním uniká otvory mezi žebry.

"Falku ... jsi to ty?"

Bylo jí sotva rozumět, ale Falk se sklonil a sevřel jí paži.

„Ano, jsem tady! Všichni jsme tady, seženu pomoc.“

„To ... je v pořádku,“ sevřela Falkovu ruku.

Spálené rty se pohnuly, za nimi se leskly zbytky přelámaných zubů, Kovář by přísahal, že to byl úsměv. „Já ... znovu ji slyším! Děkuji, Fal-ku ... zase se uvidíme ...“

Její hlas přešel do řeči, které Kovář nerozuměl, staré, arabsky znějící, a zeslábl, ještě jednou se nadechla a hvízdavý zvuk zmlkl. Zavládlo naprosté, děsivé ticho.

Falk pustil její ruku a pomalu se otočil. Už se netřásl, ale jeho výraz byl hrozný, John před ním couvl a muž na zemi se hrůzou přikrčil. Přitom mu zpod košile vyklouzl stříbrný medailon.

„Ne! Jsem jenom účetní, to jsem našel!“

Falk ho přerušil zvířecím zavrčením. Skočil, s nožem v ruce mu strhl medailon z krku a vrazil mu ostří až po rukojet' do břicha. Trhnutí,

NOC HNĚVU

chroptící tělo odlétlo jako kus hadru a Falk se vrhl do kouta ke zby-lým dvěma, krev vystříkla vysoko na zeď ...

Mallory se pobaveně zašklebil. "Neřikal někdo něco o zbytečným zabíjení?"

Falk neodpověděl. Vstal a bez ohlednutí vyběhl ven. Kovář ho ná-sledoval po schodech dolů, liduprázdnou chodbou s otevřenými tre-zorovými dveřmi na konci. V místnosti za nimi jasné světlo zřetelně ozařovalo muže klidně sedícího za skleněným stolem ... a zblízka usly-šeli tiché tóny Rekviem.

Eliot se přikrčil, střela mu prolétla těsně nad hlavou. Vysunul samopa! nad okraj kancelářské kóje a naslepo vypálil.

Kulky cupovaly papíry v ša-nonech, tříštily obrazovky počítačů, ale jedna našla cíl, nepřítel se zhrou-til do chodby, z hrudníku se mu proudem řinula krev. Škoda jí, pomys-lel si Dany. Mávl rukou na Borise s profesorem, už zbyli jen čtyři. Jak se blížili k laboratorní sekci, odpor ochranky silil, v úzkých chodbách zu-řilo peklo a za nimi zůstávala spoušť. Stáli na začátku dlouhého korido-ru s prosklenými stěnami, za kterými zářilo modré nouzové světlo.

„To je ono!" Geller rychle přeběhl k hermetickým dveřím. "Postarám se o záznamy a vzorky, ale za Erskinovou kanceláří je ještě záložní sklad. Musíte tam všechno spálit! Ty vaše granáty by měly stačit."

"Dobrá. Potřebujete pomoc?" nabídl Dany.

"Ne, to zvládnu. Spěchejte, za deset minut dojde proud a pak se do skladu nedostanete!"

Geller se protáhl dovnitř, dveře za ním zapadly. Pro jistotu si ještě pohrál se zámekem, opřel pušku o židli a zasedl k terminálu. Použil to vlastní krví vykoupené heslo a opět viděl Erskinův osmiletý projekt v úplnosti. Řetězce RNA mu nic neřikaly, to se dalo čekat, ale zadíval se na poznámky svého dvojníka, ani ho nepřekvapilo, že používal úplně stejný systém jako on doma. Překvapeně se zarazil. Zdejší Gel-ler vzal svůj úkol vážně a zřejmě se dostal daleko, tyhle konečné se-kvence ... zatraceně, proč to nikoho z těch pitomců tady nenapadlo?!

Martin Geller nezaváhal. Ze zásuvky pod terminálem vylovil prázd-ný disk a začal na něj rychle přesouvat vybrané soubory, nevnímal okolí, zapomněl i na bolest v prstech.

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

„Hej!“

Profesor zvedl hlavu. Venku na chodbě stál Otto, chlap, kterého znal z Hesseho bandy. Klidně se sklonil a pokračoval

v práci, už jen po-slední sekvenci.

Otto zabušil na sklo. "Otevři! Hned!"

Geller spustil mazání paměti terminálu a disk schoval do kapsy. Ob-sah nebyl kompletní, ale pokud se k těm datům dostane někdo schop-ný, měl by ho pochopit, nejtěžší byl začátek.

Otto skočil ke dveřím. Znal původní kód, ale rychle zjistil, že je k ni-čemu, profesor ho hned po příchodu změnil na datum narození své kočky. Vztekle namířil na Gellera pistolí.

"Bude to?!"

Profesor se s naprostým klidem zadíval přímo do hlavně.

„Trhněte si nohou!"

Kulka třeskla do dveří přesně proti Gellerově hlavě, ale v neprů-střelném skle zbyla jen matná šmouha, Profesor se ani nepohnul a Otto střílel dál, ránu za ranou do stejného místa. Vyprázdnil první zásobník, pak druhý, zrnka neprůstřelného skla se začala drolit a vypadá-vat, ale profesor se pořád jen klidně díval.

Třetí zásobník a ve stěně se konečně objevil malý otvor. Otto udělal krok a vši silou udeřil pažbou do oslabeného místa, stačily čtyři rány a už byl dost velký, aby jím prostrčil hlaveň. Vítězně se zašklebil, úmy-slně pomalu začal zakládat další zásobník. .. a Martin Geller se usmál.

"Děkuji!"

Rychle jako blesk zvedl brokovnici, přitiskl hlaveň k díře sotva metr od upírový hlavy a stiskl páku. Obě hlavně vystřelily současně, zpět-ný náraz profesora div neporazil i s židlí. Když se oblak kouře usadil, na zemi leželo Ottovo tělo do půli hrudníku - ta druhá byla i s hla-vou rozmazaná v širokém oblouku po všech stěnách i stropě. Martin Gener těžce polkl.

„Takže tolik k pacifismu. A teď ještě začnu volit republikány ...“

Boris vystrčil zpoza rohu samopal a začal naslepo pálit, střely trhaly mramorové dlaždice, ale nikdo tu nebyl. Dany se uškříbl.

"Děláš akorát bordel!"

NOC HNĚVU

"Má bejt?" odfrkl Boris a s gustem rozkopl dveře Erskinovy kanceláře. Ve tmě přímo vedle stolu se zmítal podivný černý balík, důkladně svázaný chlap s roubíkem a pytlík přes hlavu. Boris se rychle sklo-nil, strhl mu ho a zarazil se.

"To je Erskin!"

„Co?! To přece – sakra, je to on!" vydechl Dany.

Poznával Erskinovu tvář, a přece ne, byla zkřivená k nepoznání, oči vytřeštěné, svíjel se v poutech jako ryba na suchu. Uvolnil mu rou-bík, ale místo hlasu začal kdysi uhlazený průmyslník jen nepříčetně řvát. Něco takového Dany v životě neslyšel.

„A hele!“ všiml si kousanců na krku. "Někdo si dopřál gáblík. Proto tak vyvádí?"

"Vím já?“ pokrčil Boris rameny. "Mám ho majznout?“

"Nech ho. Ať si hošové v base taky přijdou na svý...“

Boris si všiml, že si Erskin zoufale snaží dosáhnout na levé předloktí, otočil ho a zadíval se na malý přístroj. "Co je tohle?"

„Počkej!“ varoval ho Dany. „Možná bys neměl-“

Ale než dořekl, Boris přístroj z Erskinova zápěstí utrhl. V té chvíli se milionář přestal zmítat a po tváři se mu rozlil nepříčetný úsměv. Ob-razovka na jeho stole se rozzářila, dosud znějící sirénu alarmu přeru-šil umělý ženský hlas.

"Pozor! Destrukční program byl aktivován! Máte jednu minutu na vlo-žení deaktivčního kódu, pane Erskine. Padesát devět! Padesát osm!"

Boris leknutím ztuhl, zato Dany se dovítíil okamžitě.

"To je nějaký odpalovač a tys ho spustil, pitomče!"

Chytil svázaného Erskina a zvedl ho na nohy. "Jakej je ten kód, ty cvoku?! Slyšíš?!"

Ale Robert Erskin se jen šíleně rozesmál a Dany si s brutální jisto-tou uvědomil, že tenhle člověk mu nic nepoví, a nejspíš už ani niko-mu jinému.

"Klid!“ Boris se vrhl se k obrazovce. "Má to osm znaků ... to je do-brý, zvládnú to!"

Kulka prolétla těsně vedle monitoru a zasáhla ho přímo do prsou.

Zvrátil se v křesle a Dany sáhl po zbrani, přestože věděl, že je pozdě, stál zády k chodbě ...

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

Padl výstřel.

Dany mrkl a překvapeně se otočil. Hesseho upír na opačném kon-ci chodby se zhroutil, uprostřed čela černou díru, a Eliot v kleče sklo-nil zbraň. On jediný dával pozor. Boris těžce zachrčel.

„Sakra ... to bylo dobrý, kluku!“

Hlava klesla naznak, byl mrtvý, a do toho pořád mluvil ten umělý hlas.

"Padesát tři. Padesát dva. Padesát jedna.“

Hesse dlouze vydechl. Přepnul bránu do vyčkávacího módu a sedl si ke stolu. Ohlédl se na Faffyho mrtvolu v koutě.

Byl to ničema, ale když je tenkrát s Pantarei chytily, dal vědět Jochenovi, tomu se však podařilo osvobodit jen jeho. Ted' byl Faffy mrtvý stejně jako Pantarei a Jochen Merck odešel. Mrtvolý a vzpomínky, víc mu nezůstalo, k čemu to vlastně bylo ...

Natáhl se a spustil přehrávač, Verdiho Rekviem. Tušil, že Otto se ne-vrátí, ale už mu na tom nezáleželo. Našel správnou pasáž, zaklonil hlavu a se zavřenýma očima se zaposlouchal do Dies Irae. Stejně jako tenkrát v Terezíně i ted' cítil, že zní z celého vesmíru jen pro něj, ale byl tu rozdíl.

Tentokrát už nebude utíkat.

Když se v otevřených dveřích objevili tři muži, Hesse jen pobaveně kývl.

"Vítejte zpět, pane Kováři! Chyběl jste nám!"

John se usmál, ale oči měl ledové, v ústech se mu zaleskly bílé špi-čáky. Mallory pozvedl samopal, ale Hesse se jen chladně rozesmál.

"Do toho, střílejte!" Ukázal hlavou k ovládacímu panelu brány. "Když ji Erskin spustil poprvé, vyhodil proud v celém městě. Je tam možná víc energie než v atomové bombě, navíc není zcela stabilní - stačí kul-ka a Plzeň zažije krásný ohňostroj!"

Mallory sklonil zbraň a Kovář ho napodobil, tohle nebyla legrace.

Jediný Falk nereagoval. Ani se nepokusil namířit, díval se Hessemu do očí a pak tiše vyslovil ortel smrti, jen tři slova.

"Našel jsem Seforu."

Vrhl se vpřed a Kovář s Mallorym ho napodobili, tři na jednoho.

NOC HNĚVU

Hesse vyskočil rychle jako blesk, vyrval pultunový stůl z podlahy a mrštil ho před sebe jako hračku, Rekviem utichlo.

Kovář v posled-ní chvíli uhnul, Mallory popadl pušku za hlaveň, ale Hesse ji levou rukou zachytil a udeřil. Mallory odletěl nazpět proti zdi, ze stropu se se-sypala omítka, zvuk drcených cihel soupeřil s praskáním kostí. Sklouzl na zem a ani se nepohnul, Hesse se plynule otočil, sehnul se před Falkovou ranou, sevřel ho rukama pod kolena a trhl. Falkovo tělo vy-létlo do výše, než dopadlo, zasáhla ho ještě Hesseho pěst, další pras-kot kostí.

Tři na jednoho, a nebude to dost.

Kovář vyrazil bez přemýšlení, udeřil a tentokrát Hesse neuhnul jeho nos praskl jako sirka, ale ani to s ním neotřásl.

Oplatil úder, Kovář se stihl zaklonit, takže neinkasoval naplno, přesto měl pocit, že ho udeřila železná palice. Zakolísal a Hesse se rozpráhl k další ráně.

Falk zkroutil Hessemu paži v lokti a udeřil do ledvin, jednou, po-druhé. Vzápětí se prastarý upír otočil, Kováře strhl dolů a Falka od-kopl jako dotírajícího psa, Kovářův další úder na břicho už ale neodvrátil. Zlomil se v pase, na okamžik zakolísal, ale ihned se narovnal. Krev z rozbitého nosu mu stékala po tváři přesto nebyl ani udýcha-ný, zato John lapal po dechu, všechno se s ním točilo a v pravém uchu slyšel ostré zvonění, příznak otřesu mozku.

„No takl pánové!“ rozesmál se Hesse. "To je slabé! Čekal jsem víc, Falku, to tví rodiče ...“

Falk se na něj vrhl skokem s šílenou odvahou sebevraha, Hesse však jeho útoku uhnul a přehodil ho přes sebe přímo proti stěně. Kovář se zoufalým útokem pokusil vykoupit omráčenému spolubojovníkovi pár okamžiků, ale Hesse neuhnul, místo protiúderu jen objal rukama jeho hrudník a stiskl.

John cítil, jak mu praskají žebra, svět začal černat. Snažil se roztrh-nout sevření, ale spíš by zlomil železnou obruč.

Hesse ho drtil skoro bez zájmu, s děsivě prázdným výrazem, a do toho náhle zazněl umě-lý hlas.

"Pozor! Destrukční program byl aktivován! Máte jednu minutu na vlo-žení deaktivčního kódu, pane Erskine. Padesát devět! Padesát osm!"

"No ne!“ Hesse vycenil zuby. „Dokonalé! My všichni společně, Dies Ir-“

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

Kovář zasténal. Jak Hesse promluvil, na okamžik povolil stisk a on vy-cítil poslední šanci. Zaklonil se v sevření co nejvíc dozadu, spojil ruce a jako kladivo udeřil Hesseho do levého spánku. V pravém zápěstí mu prasklo, ale Hesse vytřeštil oči, ve tváři poprvé výraz skutečné bolesti a překvapení. Uvolnil sevření, Kovář ho zlomenou rukou přirazil ke zdi, bil do jeho těla jako do pytle, pěst se mu nořila hluboko a pod ní pras-kaly kosti, nevnímal bolest, nevnímal nic, znovu seděl na lavičce, dí-val se na kapku krve na dětském prstu a cítil ten šílený hlad, viděl, co málem udělal a co chtěl ten zmetek probudit v jiných ...

Hesse mávl rukou a Kovář odletěl jako kus dřeva. Přistál s vyraže-ným dechem v koutě, neschopný pohnout paží, ale i Hesse se potá-cel, levé oko zalité krví, na spánku zřetelnou promáčklínu. Falk za ním se těžce zvedl ze země, na rtech rudou pěnu, s úděsným chra-potem sevřel Hessemu hrdlo, ale ten ho rutinním chvatem přehodil za sebe. Oba znovu upadli, umělý hlas někde v dálce odpočítával vte-řiny a John Kovář zvedl hlavu.

Falk s Hessem svírali jeden druhého v děsivém, tichém zápasu. Falk se hroutil, centimetr po centimetru podléhal, obličej zmodralý, pře-sto stále svíral Hesseho hrdlo, tentokrát ho vezme s sebou.

John bezmocně zatápal kolem. Nedokázal už vstát, jen hledal ru-kama pistoli, kámen, cokoliv. Všiml si, že vedle něj leží nějaká mrt-vola. Zajel rukou pod její kabát a nahnátl dlouhé, vlnité ostří.

Nezvedl se. Z leže se vrhl vpřed, z posledních sil mávl rukou a bodl, černý kus železa zajel Hessemu do prsou a vyšel zády, rudý krví. Sta-rý upír zachraptěl. Pustil Falka, křečovitě se narovnal a Falk naposled udeřil, už jen silou vůle, zblízka do jeho zad. Tiché křupnutí...

Hesse se těžce převálil. Vzepjal se, páteř zlomenou těsně pod hrud-ní kostí, a zíral na rukojet' Seforína nože, který mu

trčel z prsou, hadí hlavu s vyceněnými zuby tvořící základnu čepele. Nadechl se, znělo to jako smích.

"Pantarei ... ta věštba ... "

Pokusil se vzepřít rukama, ale padl zpátky mezi střepy stolu a už se nepohnul, strašlivé ticho rušené jen hlasem stále odpočítávajícím vteřiny.

"Třicet. Dvacet devět. Dvacet osm. Dvacet sedm.

NOC HNĚVU

John Kovář zvedl ruku. Jaksi zdálky ho napadlo, že by měl něco udě-lat, ale neměl už sílu, cítil, jak se propadá do hlubiny ...

„Dvacet pět. Dvacet čtyři. Dvacet tři."

"Dvacet dva. Dvacet jedna."

Dany vytržetěně zíral na obrazovku, v mozku jen čirou hrůzu. "Dělej něco!" zaječel Eliot. "Zastav to!"

"Matko, jak?!"

"Přečti to!" Elliot se rychle nadechl. "Ten kód musel vkládat Erskin tady, na týchle klávesnici, tak ho přečti! Je to jako virgo, jenom osm kamenů!"

Dany zalapal po dechu. Svalil z křesla Borisovu mrtvolu a položil ruce na klávesnici. Cítil však jen strach a bušení krve v hlavě.

"Devatenáct. Osmnáct."

"Tak dělej!" zaječel Eliot.

"Zmlkni!" procedil Dany zuřivě.

Zíral na obrazovku, prsty na klávesnici se mu třáslý, v očích ho štípal pot, ale necítil nic, vůbec nic ... nehádej.

Poslouchej, musíš to vědět!

Trhl sebou. Ten známý hlas v hlavě slyšel tak jasně, bezděčně cukl rukou a první políčko hesla se zaplnilo, A.

"Šestnáct. Patnáct."

Dany pohnul rukou a jako v transu stiskl další klávesu, N. Pořád cítil ten záchvěv, jako by mu někdo hleděl přes rameno, modře oči a chladná tvář, neodvážil se otočit, zíral jen na obrazovku, vpíjel se do ní očima.

"Dvanáct. Jedenáct."

Eliot zoufale zasténal, ale Dany ho nevnímá, klidně jako by mu patřil všechn čas světa tiskl jednu klávesu po druhé, I, Ř, E, T.

"Sedm. Šest. Pět."

Zbývala jen dvě písmena a Dany se zarazil, ale najednou mu to došlo, udeřil do kláves a někdo blízko něj jako by se usmál, jen letmo, jako vždycky.

„Kód akceptován. Detonační program ukončen. Děkuji za spolupráci, pane Erskine.“

Heslo bylo ANIRETAK, jméno Erskinovy ženy pozpátku. Eliot klesl s vytřeštěnými očima k zemi. Třásl se jako list, Robert Erskin začal

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

znovu skučet a Dany se rozesmál, chechtal se, až mu slzy tekly po tvářích, stěží dokázal promluvit.

"Dobrá hra, Sef! Ještě ... ještě uvěřím na ty tvoje kecy! Moc dobrá hra!"

John Kovář se nadechl a ztěžka otevřel oči. Vůbec se mu nechtělo, ale někdo ho nevybíravě pleskal po tvářích, přes purpurový závoj uviděl známou tvář.

"Tak co, profesore?" zasípal. "Zvládl jste to?"

"Nemějte obavy. Ten Erskinův jed už nikdo nevyrobí. A co vy?"

Geller sklouzl pohledem k Hesseho mrtvole. "Zdá se, že jste svůj problém také vyřešil."

"Jeden z mnoha."

Kovář se pokusil vstát. Opřel se o ruce, pravou mu projela bolest, v zápěstí snad neměl jednu kost celou. Trochu to pomohlo, mlha před očima zmizela. V místnosti byli s profesorem už jen Dany a Eliot. Falk se v rohu opíral o zeď, obličej na krvavou kaši, a s bolestnou grima-sou zíral na Hesseho mrtvolu.

"Říkal něco o proroctví... nějaké jméno. Rozuměli jste mu někdo?" Kovář zavrtěl hlavou, i teuhle pohyb bolel.

„Coted?“

"Co by?!" zaskřípal známý hlas z kouta. "Koukejte vypadnout, če-káte na Novej rok?!"

Shrbený Falk dovrávorál k Mallorymu sedícímu u zdi a podal mu ruku, ale ten zavrtěl hlavou.

"Nemůžu, sakral!" vyplivl chuchvalec krve. "Ten náckovskej zkur-venec ve mně něco urval. Počkám tu na speciálku.

Někdo jim to bude muset vysvětlit. Postarej se o podnik a můj chlapce. Hlavně je neuč ty svatouškovský manýry!"

Falk si jen povzddechl. "Dobře. Hodně štěstí, Male."

Otočil se k Danymu a Eliotovi. "Nikdo nezbyl?"

Dany zavrtěl hlavou.

"Co s tím krámem?" ukázal k mohutnému kamennému oblouku, zvenku zvětralému a popraskanému, zevnitř naopak hladkému jako sklo, pokrytému fosforeskujícími znaky, které nechápal.

NOC HNĚVU

"Počkejte!"

John Kovář se napřimil. V náhlém záblesku inspirace došel blíž, za-díval se na kontrolní panel brány a překvapeně zadržel dech, hodně se podobal standardním rozhraním transportních terminálů profe-sora von Wondera v Agentuře. Rozbušilo se mu srdce. Dotkl se kláves ovládání, tady se nastavovaly souřadnice cílového světa a vedle prostorové koordináty. Ty první Hesse změnil zřejmě nahodile, aby mohl se zbytkem svých lidí utéct, původní nastavení však zůstalo v pamě-ti. Datum odpovídalo únosu profesora Gellera, vrátit ho byla otázka okamžiku. A prostorové souřadnice? Kovář si znovu vybavil obrazovky profesora von Wondera ve skokovém sále. Ať se cestovalo kamkoliv, jedna sada souřadnic byla vždy stejná, ta která určovala polohu fan-tomodromu v Agentuře, majáku v přelévajícím se moři vesmírů. Ni-kdy si té řady čísel nevšiml, ale teď mu dokonalá paměť okamžitě nabídla obraz, stačilo je jen zadat, hotovo.

Kovář rozpačitě hleděl na bránu. Mohlo to fungovat? A pokud ano, nebylo pozdě? Aspoň Geller...

„Profesore!“ houkl. „Pojďte sem! Asi jsem tomu přišel na kloub. Jak by se vám líbilo, vrátit se domů?“

Profesor přišel blíž. „Záleží na tom, jak je to bezpečné. A co se mnou udělají vaši lidé.“

„Nevím,“ pokrčil Kovář rameny. „Možná přijdete o trochu paměti.“

Není to lepší než zůstat tady?“

„Určitě! Na něco bych zapomněl docela rád,“ zabručel Geller, po-hled upřený na zmrzačené ruce.

Kovář se zadíval na svůj prst, ale nebylo tam nic. Přesto se rozesmál, náhle jako by věděl, že to vyjde. Jedním dotekem spustil iniciační se-kvenci transportu a zadíval se na Falka.

„Díky,“ gestem zahrnul prostor okolo, rozvaliny, mrtvé, pach kor-ditu ve vzduchu.

„Za nic,“ usmál se Falk, z obličeje mu stále tekla krev. „Hodně štěs-tí! Dávej pozor mezi tou bandou teploušů. Kdyby něco, schovám ti tu bednu!“

V kamenném oblouku se rozzářilo bílé světlo, Kovář sledoval roze-vírající se prostor a Martin Geller sáhl do kapsy.

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

„Tady!“ hodil Falkovi disk. „Málem bych zapomněl, dědictví po mémjmenovci. Toho idiota Erskina zajímal jen ten pitomý virus, o Gellerovu hlavní práci se vůbec nestaral. Jak by se vám líbilo, ne-muset už pít krev? Ani tu pravou, leda pro zábavu, žádná žízeň?“

Než stačil Falk odpovědět, profesor sevřel Kovářovu ruku a udělal krok, bílé světlo je přitáhlo jako výlevka dva chomáčky pěny. Slabé trhnutí a záblesk, ani stopa po dezorientaci a pocitu obluzení prová-zející obvyklé transporty ... Dopadli z metrové výšky na zem. John uslyšel dunivý hukot, zvedl hlavu a vysoko nad sebou spatřil plout mraky zářících časových fan-tomů v nekonečném tanci. Byl doma.

Bláznivě se rozesmál, všude kolem slyšel zmatené hlasy. Vykročil jim vstříc - a skácel se jako podřátý, neměl dech, v celém těle mu na-ráz vybuchla bolest, jako by ho trhali na kusy, krev plná upírského viru mu hořela v žilách.

Jen jednou tiše vykřikl a pak už nebylo nic.

OZVĚNY

Listí ševelilo v korunách stromů a někde blízko zapípal probuzený pták. Obloha už modrala, přesto nad obzorem stále visel srpek měsí-ce. Falk škrtl sirkou, konec pochodně se rozzářil a osvětlil dřevěné le-šení s mrtvým tělem. Sefořina tvář byla klidná, přesně jak si ji pama-toval, oči měla zavřené, ruce skrývaly rukavice, rány ve tváři zmizely pod vrstvou mejkapu. U pravé paže jí ležel samostřil a nůž s hadí hla-vou, dosud pokrytý zaschlou krví. Vedle položil Dany krabičku ka-menů virga. Falk začal pomalu obcházet lešení, prsty se dotýkal me-dailonu na jejím krku a při tom si snažil vybavit každou vzpomínku a společně strávenou chvíli, aby se myšlenky otiskly co nejhloběji a doprovodily ji na cestě, přesně jak žádal Zákon.

Dokončil kolo a podal pochodeň Danymu, po něm ji převzal Eliot a nerozhodně se na něho zadíval. Falk jemně kývl a přiložil pocho-deň ke zbytkům prastaré rakve pod lešením. Vyschlé dřevo vzplanu-lo jasným plamenem, zahalilo tělo a Falk otevřel v kůži vázanou kni-hu, slova mu drhla v hrdle.

„Matko má na nebi, vzhleďni na mě v měsíčním svitu. Bude-li mi dáno kráčet pouští v poledním žáru, nebudu se báti slunce, neb Ty se mnou jsi. Hlavu mou pozvedáš, stíníš mi tvář, pohár můj doléváš krví před zraky nepřátel. Činy mé Ty pamatuješ a vedeš mne stezkou pří-mou ke Svému prahu, teď stejně jako na počátku světa. Uvítej mne a nezapomeň mého jména, dokud bude měsíc na nebi. To jsme my!“

Odhodil knihu do plamenů a odcházel, hrdlo sevřené, oči se mu leskly, přesto se neotočil.

U brány parku čekala auta se zbytkem Malloryho mužů, kteří pře-žili útok na laboratoř. Dívali se na něj jak ztracené ovce bez pastýře a Dany se ušklíbl.

„Co s nimi uděláme?“

„Nejspíš se naučíme řídit bar. Pak se uvidí.“

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

„To bude otrava,“ ohrnul Dany nos. Ale v tu chvíli si vybavil Ally, která měla příští týden odjet na univerzitu, celých

sedm nocí ...

"Na druhou stranu, zkusit se má všechno,"

Nastoupili do auta a Falk zabloudil rukou k data disku v kapse. O to se také musí postarat. Najít někoho spolehlivého, kdo se na to podívá a případně vymyslí, co s tím. Protože jestli správně pochopil, co mu Geller řekl, otevíral se před nimi úplně nový svět.

Odjížděli, Seforina hranice stále plála a vysoko nad ní se po obloze sunul malý bod, dopravní letadlo na pravidelné lince Praha - New York.

Na sedadle v první třídě v něm seděl starší muž s prošedivělými vlasy a četl noviny, opatrně, aby neprobudil ženu a malého chlapce, který spal vedle s hlavou opřenou o jeho rameno. Hlavní zprávou byl teroristický útok skupiny lillithiánských fanatiků na hlavní laboratoř Exxycorpu. Při krvavém střetu přišli o život jak útočníci v čele se známým válečným zločincem Hessem, tak podnikatel a filantrop Robert Erskin. Jochen Merek si povzdechl. Slzu za přítele setřel už před chvílí, s trpkým vědomím, že bude jediným, kdo pro něj truchlí. Zadíval se okénkem do tmy. Těhle země už měl po krk. Nechával tu příliš mnoho hrobů, Gerdiho, Panta-rei... sám pro sebe se usmál. Možná měla pravdu a chtělo to nový svět.

Odložil noviny a zavřel oči. Úplně tak přehlédl drobnou zprávu, že se pohřešuje majitel známého klubu Stephen Mallory, proslulý nikdy nepotvrzenými kontakty s podsvětím. Kdyby se té noci po útoku na laboratoř některý reportér dostal dost blízko, viděl by, jak z místa odjíždí dvě auta, jedno s těžkým nákladem ve tvaru oblouku zakrytým plachtou a docela malým nápisem EF na boku, za volantem seděl starší muž s bílými vlasy a chladnými, černými očima.

Druhé auto bylo sanitní a když ošetřovatel Pelc nastoupil další den do práce, všiml si, že v cele po pravé straně chodby přibyl pacient. Kolonka jména v záznamu zela prázdnotou, ale vypadal skoro jako ten milionář z novin - pochopitelně nesmysl, protože Erskin byl po smrti, tohle byl upír a navíc úplně mimo, pořád jenom řval a žmolal nějaký kus železa na krku ...

O pár týdnů později ke všeobecnému zděšení zkrachoval Exxycorp a noviny začaly plnit značně temné machinace, zatímco ozvěny dohazovaly, měsíc i slunce vycházel a čas plynul dál dokonce i pro upíry.

OZVĚNY

John Kovář seděl na poraženém stromu a hleděl do nebe. Les tise šuměl, měsíc stál v úplňku, na obloze ani mráček. Tohle byla jeho první procházka venku. Z pražské nemocnice Agentury ho propustili před devěti dny, po šesti týdnech, z nichž čtyři strávil v bezvědomí, mezi životem a smrtí. Vlastně měl zůstat na lůžku ještě týden, než se v jeho organismu plně zregeneruje lidská DNA a on se znovu stane člověkem, ale měl všeho dost, zvláště poté, co si přečetl poslední noviny. Zmizel v noci, aby ho nikdo neviděl, jak se plíží chodbami, o dvacet kilo lehčí, bledý stín, který se sotva vleče a na nikoho raději nemluví, aby si nevšimli co má ještě pořád v ústech. Chtěl prostě nasednout a vyjet do tmy, nazdarbůh, ale pak objevil vzkaz za stěračem, psaný Andreiným písmem, jen souřadnice jednoho místa v lese. Zprvu to nechápal, ale teď mu to došlo, tahle mýtin byla skvělé místo na meditaci, příležitost ujasnit si myšlenky, další Andreina laskavost.

Někde za ním zapraskala větévka. Kovář si uvědomil, že tohle určitě nebyla srna, a rychle se otočil. Z lesa za jeho zády se vynořil malý muž v černém. Pomalu a naprosto tise kráčel přes mýtinu, prasknutí musel způsobit schválně, aby na sebe upozornil. Vypadal jako přízrak. Kovář se trpce ušklíbl, ani tady mu nedají pokoj. Otočil se a znovu se zadíval na nebe, muž se beze spěchu posadil na kmen vedle něj, oba dlouho mlčeli.

"Jsem Noel Dwaken," představil se návštěvník klidně. "Pamatujete se na mě?"

"Ano," přikývl Kovář, "Pozoroval jste mě před kanceláří Ljuby By-tewské, než jsem vyrazil na poslední akci."

"Správně," Dwaken zvedl hlavu k obloze, "Hezký pohled. Je to už dlouho, co jsem si našel čas na něco podobného. Děkuji."

"Já vás nezval," opáčil Kovář chladně, "Chcete se jen kochat výhledem, nebo vám jde o něco konkrétního?"

Dwaken se mírně usmál, v tom úsměvu bylo cosi znepokojivého.

"Chtěl jsem jen vědět, jak se daří... a poděkovat. Vím, co jste udělal, pro nás."

"Nás?"

John překvapeně zvedl obočí a zadíval se na Dwakena pozorněji.

Vypadal dokonale nenápadně, jen oči ho zrazovaly - byly chladné

AGENT JFK - ZATMĚNÍ

a staré. Sefora měla přesně takové oči. Sklouzl pohledem níž a pod rozhalenou košili zahlédl stříbrný medailon.

"No ne," usmál se unaveně. "Na koho člověk nenarazí. Myslel jsem, že je náš svět pro upíry trochu nehostinný."

"To ano," přikývl Dwaken klidně. "Dlouhá historie, navíc nepříliš poutavá. Co vás možná zaujme víc, měl jsem teď menší práci. Hledal jsem jistého pana Rosse."

Kováře rázem zpozorněl. „A úspěšně?"

"To víte, že ano. Nebylo to těžké, ležel zakopaný doma na zahradě i se svojí ženou, už asi dva měsíce. Oba měli prostřelenou hlavu, on navíc amputované ruce a vyříznuté oči - otisky prstů a sítnicový obraz se kopírují líp s předlohou,"

Kovář sevřel rty. "Takže ten Ross, kterého jsem znal, nebyl Ross? Ale co profil DNA? Všichni zaměstnanci Agentury přece procházejí kontrolou."

"Ovšem, Profil DNA tam je. Jenže neodpovídá pravému panu Rossovi, ale jeho náhradníkovi. Někdo s dostatečně

vysokými přístupo-vými právy zřejmě vyměnil záznamy."

Kovář se ušklíbl. "A toho samozřejmě nemáte. Ani chlapa, co se vy-dával za Rosse."

„Podceňujete mě, John. Toho náhradníka jsem objevil... po jistém úsilí. Bohužel, odmítl sdělit, pro koho pracuje, Zdá se, že z něho měl ještě větší strach než ze mě. Což je, nepopírám, překvapivý zážitek."

Z Dwakenova úsměvu Kováře znovu zamrazilo.

"Dobrá! Chci s ním mluvit. Spolehněte se, že mně odpoví!"

"Neodpoví. Neodpoví už nikomu, v levé spodní stoličce měl uloženu takovou mikroskopickou kapsli ... samotného mě překvapilo, jak technika pokročila od kyanidových plomb,"

"Takže jsme zase tam, kde předtím."

Kovář se trpce ušklíbl, pocit hořkosti se vrátil. "Věříte, že už mě to unavuje? Ty otázky bez odpovědí. Třeba, pro jaké lidi vlastně pracuji."

"Nerozumím," Dwaken zvedl obočí. "Vaším nadřízeným je Ljuba Bytewská."

"Ano. A nad ní je kdo? Kdo řídí celou Agenturu? Kde má kancelář?"

Dokonce i agenti CIA znají jméno svého ředitele - proč já ho neznám?

OZVENY

A lepší otázka, proč se na něj ptám až teď! Vážně jsem byl jen naiv-ní anebo jste se nějak postarali, abych se moc neptal?"

"Ale no tak. Nemyslíte, že už trochu přeháníte?"

"Vážně?" Kovář se ušklíbl. „A co tohle?"

Sáhl pod sako a hodil na zem zmačkané noviny, titulky byl v mě-sičním světle stěží patrný, ale věděl, že Dwaken ho přečte bez pro-blémů. Význačný vědec zahynl při automobilové nehodě, a nad tím fot-ka Martina Gellera.

"Udělalí jsme to my?"

"Kdo my?"

"Agentura! Smazání paměti je moc drahé, tak to vyřešili takhle?"

„Ne. Chápu vaše podezření, ale mýlíte se. Někdy je nehoda opravdu jen náhoda,"

Kovář se mu díval do očí, ale neviděl nic, ani záchvěv nějaké emoce.

"Věděl byste vůbec, kdyby to bylo jinak?"

"Pravděpodobně."

"Ale ne jistě?"

"Copak je něco v životě jisté? V téhle práci?"

Dwaken si povzdechl. "Mimochodem, jistí lidé mne pověřili, abych vám tlumočil drobné napomenutí. Nenadchlo je, když jste odmítl uposlechnout rozkaz k návratu, mimochodem ne poprvé!"

"Dobře. A můžete zase vy vyřídit něco od mě těm jistým lidem?" Kovářův hlas přetékal sarkasmem.

"Ano?"

"Vyřídíte jim, že se spletli. Pokud chtěli naverbovat dalšího cínové-ho vojáčka, vybrali si špatně. Jsem pouhý pěšák, ale hrát si se mnou nebudou, jestli nemůžu dostat odpovědi, začnu si je hledat sám. Po-kud s tím chtějí něco dělat, mají nejlepší možnost teď, až se dám do pořádku, budou to mít těžší, to se můžete spolehnout. Rozuměl jste tomu?"

"Dokonale." Noel Dwaken se znovu usmál. "Bez obav, vyřídím."

A dám na vás pozor při tom obracení kamenů."

Kovář znovu nedokázal poznat, jestli to bylo varování nebo vý-hružka, vzpomněl si na rozplývající se bílé písmo - ale než se mohl na něco zeptat, Dwaken se opřel rukama o kmen a vstal.

AGENT JFK – ZATMĚNÍ

„Bylo zajímavé s vámi hovořit. Opatrujte se, myslím, že se ještě uvi-díme."

Udělal pár kroků, ale pak se zastavil.

"Mimochodem, jedna drobnost. Vaše známá agentka Rustová, je teď na své první misi, že? Měla by dát pozor, nemusí to být takové, jaké čeká. Ten svět, kam se vydala - možná byste mohl požádat pro-fesora von Wondera, aby ho prověřil v tom výpočtu, který mu pota-jí běží v záložní operační paměti KILLERa, on bude vědět, kterém."

Mohlo by to být zajímavé. Sbohem, pane Kováři."

John se překvapeně nadechl- ale než mohl promluvit, byl na mý-tině sám.

Ještě chvíli seděl a pak se pomalu vydal zpět k autu. V hlavě mu stá-le vířily zmatené myšlenky, ale už byl klidný. Ať už měl Dwaken do-opravdy v úmyslu cokoliv, cítil, že stojí na začátku cesty. Zbývalo jen jít dál... a dát si dobrý pozor. Cestou zpět do Prahy barvily nebe paprsky nového úsvitu. Byl prv-ní, který po dlouhé době spatřil, a John Kovář doufal, že jich na své pouti uvidí ještě hodně.

The End

Pacient C 384		5
Pár litrů	13	
Protistrana		19
Čekání	25	
Krvavý kšeft		31
Žízeň	48	
Agónie	67	
Poslední úsvit		73
Mallory	77	
Probuzení		90
Útok	100	
Koberce a zrada		106
Rozchody		117
Staré účty		123
Noc hněvu		132
Ozvěny	148	

AGENT JFK 10

- JERUZALÉMSKÝ MASAKR

Atentát na papeže nevyvede Johna Francise Kováře z míry. Dokonce si zajistí v chrámu svatého Petra místo v přední řadě, aby zhodnotil práci profesionálů. Jenomže řev motorové pily a plátky masa naporcovaného papeže slouží jako vstupenka k jinému představení: únosu Ježíše Krista! To je něco, do čeho se musí JFK se svými kolegy vložit. Tím spíš, že únosem nemá být nikdo jiný, než SS obersturmbannführer nacistických Waffen SS, proslavený brilantním únosem Benita Mus-soliniho. A pokud mise skončí pro JFK fiaskem, svět se změní a čer-ný Otto nastoupí na Johnovo místo. Vyhazov, je to poslední, s čím si John F. Kovář dělá starosti.

Narozen 18. 3. 1979 v Pardubicích.

Výtvarník, designer, cyberpunker.

Jan Doležal pracuje technikou airbrush, štětcem a akryly, modeluje plastiky, vytváří elektronické fotomontáže a malby; na pochybné úrovni fotografuje, profesionálně ilustruje obálky knih a vytváří design webo-vých stránek či snowboardových prken. Dále experimentuje s animova-ným filmem nebo pracuje na vlastním projektu interiérového designu.

Čte sci-fi, horory a spekulativní literaturu, sbírá knihy a monogra-fie známých umělců, ilustrátorů a koncept artistů i také odborné pub-likace zabývající se nejrůznějšími výtvarnými technikami. Se zřete-lem na jejich umění a vědu se zajímá o staré kultury, Egypt, Čínu a hlavně o kultury staré Mezoameriky v čele s Mayi. Ve své tvorbě se snaží o syntézu umění neevropských kultur a nejmodernější techni-ky. Do jeho díla se významně promítá komputelizace} rozvoj nano-technologií, vesmírný výzkum, genetické inženýrství.

Obdivuje práci K. Warwicka nebo Stelarca - snahu rozšířit lidský or-ganismus a provést tak umělou evoluci v podobě kyberizace. Fascinu-je ho architektura, hlavně práce F. I. Wrighta nebo S. Calatravy, stejně tak i industriální světy průmyslových staveb i továren i monstrózních chemiček. Preferuje fantastické umění s vizemi nebo atmosférou; tvor-bu, ve které krystalizuje autorova fantazie v nejrůznějších obrazech. Za vůdčí a nejinspirativnější moderní autory považuje hlavně svého oblí-beného Zdzisława Beksinskeho, dále H.R. Gigeru nebo W. D. Barlowa. Do umění jako takového řadí i koncept art, ilustrace klasiků sci-fi, ja-kými jsou Chrls Foss nebo John Berkey i cover art prezentovaný Fran-kem Frazettou, Zdeňkem Burianem, případně Luisem Royem. Provo-zuje vlastní webovou prezentaci "WWW.darkart.cz.

Patří k nejmladší generaci tvůrců a představuje modelový prototyp moderního vypravěče. Literární zkušenosti získával v renomované soutěži Ikaros organizované science fiction časopisem Ikarie. Své do-savadní účinkování ukončil dvojnásobným vítězstvím v letech 2005 a 2006.

Jan Hlávka je příznivcem klasické science fiction (patří k obdivova-telům světoznámého seriálu Star Trek), monumentálních románů} do detailů propracovaných světů a postav s bohatým psychologickým po-zadím. I do

rozsahem omezeného příběh agenta].F. Kováře se mu po-dařilo úspěšně vtěsnat mnohé z toho co sám v literatuře vyhledává.

Líbila SE VÁM TATO KNIHA?

Další dobrodružství Johna F. Kováře z odtajněných archivů Agentury EF:

1. Miroslav Žamboch

PASERAK

Vyšlo v září 05

& Jiří W. Procházka

2. Jiří W. Procházka

NENI KRVE BEZ OHNE

Vyšlo v listopadu 05

& Miroslav Žamboch

3. Miroslav Žamboch

MEC A TOMAHAWK

Vyšlo v lednu 06

& Jiří W. Procházka

4. & Jiří W. Procházka

ARMÁDY NESMRTELNÝCH

Vyšlo v březnu 06

Miroslav Žamboch

S. Tomáš Němec

CHLADNÁ HRA

Vyšlo v květnu 06

6. Miroslav Žamboch

SE SMRTI V ZÁDECH

Vyšlo v červenci 06

7. Miroslav Žamboch

HOŘÍCÍ ANDĚLÉ

Vyšlo v září 06

8. Petr Schink

KALIBR .45

Vyšlo v listopadu 06

9. Jan Hlávka

ZATMĚNÍ

CHCETE VĚDĚT VÍČ?

Další podrobnosti o světě Johna F. Kováře, jeho přátelích a spolupracovnících, celé Agentuře EF a samozřejmě tvůrcích seriálu, pozadí celého projektu a dalších lidech, kteří přispívají k tomu, aby John Francis Kovář byl takový, jakého ho znáte, si můžete přečíst na stránkách www.agent-jfk.cz

Vítejte ve světě nefalšovaného dobrodružství

agent

John Francis Kovář

9

ZATMĚNÍ

Jan Hlávka

ilustrace Ila obálce: Jan Doležal

odpovědný redaktor: Milena Matějková

jazyková redakce: Zuzana Kupková

grafická Úprava: Jan Doležal

DTP: Petr Teichmann

tisk: Sprint Praha

Ve spolupráci s EF
vydalo nakladatelství
Triton, Praha/Kroměříž
jako svou. 1052. publikaci
v edici Trifid svazek č. 205

vydání první
2007
ISBN 978-80-7254-932-0
www.agenf-jfk.cz
Doporučená cena 99 Kč